

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ 19 ฉบับที่ 270 มกราคม 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

ประเทศไทย กลายเป็น ประเทศไทย

ไทยกลายเป็นดินด้าว
มีขโมยขม้าม้า"ไทย"
เป็นไทย"ลัก"ไทยโฉน
ไทยะจริตร้ายแล้

แดน"ไทย"
เถื่อนแท้
เลวหนัก ฉะนี้เวย
ลุ่มแล้วไทยเอย

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

10/1/56 ๒๕๕๖

มันใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีไอโซนจากการหมัก
กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-9063-1951, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าแก๊ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
ใช้ดูเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

ประเทศไทยกลายเป็นประเทศไทย

(๑) เมืองไทยทุกซอกทุกซอญ

เพราะรัฐบาลพิกุล
ตั้งลวงปิดคดจน
ทิ้งทุจริตเรดด้าน

(๒) บ้านเมืองทุกซอกทุกซอญ

เห็นชาติเห็นชนจน
แจกตะพานนิยมน
เศรษฐกิจไวท์ไลย่า

(๓) ลงเหวลึกลึกยกแก

ชาติหุ่นเชิดทรชน
หลอกโลกเรดทรูจน
โจรเก่งกาจฉลาดกล้า

(๔) มิเหนียมใดสักน้อย

ไซ้หัวหน้าตาเฉย
เกิดมาก็บ่เคย
ทำแต่ร้ายหยาบซ้ำ

(๕) ไทยกลายเป็นถิ่นด้าว

มีขโมยขม้าม้า"ไทย"
เป็นไทย"ลัก"ไทยไหน
ไถยะจริตร้ายแล้

(๖) หากเคยเมยบรูู้

สิทธิ์ประท้วงไม่เอาใจ
ทั้งชาติล่อมจมไป ใจจืด
ปล่อยชาติเปลี่ยวอ้างอ้าง

(๗) คำว่า"ไถยะ"นั้น

ปล้นชาติบีบบโยย
"ไทย"คืออิสระโดย
ฤาหมดฤทธิ์อ่อนล้า

เหลือทน
กาจกร้าน
เลวจัด
ต่อหน้าสาธารณ์

ทับถม
เจ็บซ้ำ
พรางหลอก
แย้ซ้ำเลวเหลว

เกมกล
ตากหน้า
เจนจัด
เทียบชั้นใดเทียม

กันเลย
แบ่งบ้า
พานพบ
ชาติยั้งยืนไหน

แดน"ไทย"
เถื่อนแท้
เลวหนัก ฉะนี้เวย
ล่อมแล้วไทยเอย

อธิปไตย
ใส่บ้าง
ยิ่งแล
เหวว่าอาธรรม

คือขโมย
บินบ้า
กำเนิด แท้แฮ
ไม่สู้หรือไหน.

"สไมย์ จำปานแพง"

๓ ธ.ค. ๒๕๕๕

ประเทศไทยกลายเป็นประเทศไทย

ประเทศไทยจะไม่เป็นประเทศไทย (ขโมย) ได้
ไง? ในเมื่อตำรวจกลายเป็นโจรปล้นทรัพย์เสียเอง
แถมसारวัตรหัวหน้าโรงพักยังพาลูกน้องใช้รถ
ตราโล่ขนยาบ้าหนีลั่นเม็ตอีกต่างหาก สถานที่
ราชการทั้งโรงพยาบาล และเรือนจำบางแห่ง
กลายเป็นศูนย์จำหน่ายยาบ้าและสารตั้งต้น
รายใหญ่ แม้แต่พระก็ยังเป็นผู้เสพเองและ
ขายเอง นี่แค่ยาบ้าเรื่องเดียว ยังไม่เกี่ยวกับ
ยาบ้าเงิน ยาบ้าอำนาจ ซึ่งหนักและรุนแรงกว่ายาบ้า
หลายเท่าตัวนัก

ยิ่งหนาวขึ้นไปอีก เมื่อได้ฟังความหวังเอยของ
นายอานันท์ ปันยารชุน อดีตนายกรัฐมนตรี
กล่าวระหว่างการปิดงาน โปร่งใสสยามป่วย คน
ไทยไม่โกง (จากแนวหน้าออนไลน์ ๑๔ ธันวาคม
๕๕) เอาไว้ว่า

“.. ปีนี้ต้นอายุครบ ๘๐ ปี และเป็นปีแรกที่
ต้องขอสารภาพด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์และ
ไม่มีอคติว่า **ปีนี้มีความหวังเอยเรื่องคอร์รัปชันใน
เมืองไทยมากที่สุด** ตั้งแต่เกิดมา เพราะในอดีต
การคอร์รัปชันเป็นเรื่องการให้ค่าน้ำชา ค่าสินบน
การให้ของขวัญ ช่วยเหลือในด้านต่างๆ แต่
ปัจจุบันคอร์รัปชันมีความลึกซึ้งมาก มีการวาง
ยุทธศาสตร์ มีการวางแผนการฉ้อโกงที่สำคัญที่สุดก็คือ
มีการบูรณาการกันอย่างพร้อมเพรียง ไม่ใช่
เรื่องของคนต่อคน หรือกลุ่มต่อกลุ่มอีกต่อไป

ขณะนี้ เป็นเครือข่ายกันหมด ครอบคลุมถึง
นักการเมือง ข้าราชการ พ่อค้า นักธุรกิจ สื่อ
องค์กรต่างๆ ทั้งรัฐวิสาหกิจ หรือแม้แต่องค์กร
อิสระที่รัฐธรรมนูญสร้างขึ้น สุดท้ายสิ่งเหล่านี้

นำไปสู่การยึดครองพื้นที่ของประเทศทั้งหมด
ทุกพื้นที่ ทุกกิจกรรม ทุกส่วน สมัยนี้จึงไม่ใช่เรื่อง
การโกงกิน ททุจริต ฉ้อราษฎร์บังหลวง แต่เป็นการ
**‘กินเมือง’ อะไรขวางซื้อหมด อำนาจเงินกลายเป็น
เป็นอำนาจสูงสุด คนไม่มีค่า “นโยบายปัจจุบันจะ
นำความหายนะมาสู่ประเทศ”** ซึ่งตนเศร้าใจว่า
คนดีๆ ที่มีความรู้ก็ตกหลุม ติดกับอยู่กับนโยบาย
เหล่านี้ ดังนั้น สิ่งที่ยากฝาก็คือ คอร์รัปชันมี
ความหมายมากกว่าทุจริต ฉ้อราษฎร์บังหลวง
และคอร์รัปชันไม่ใช่ความหมายเฉพาะเรื่องเงิน

แต่การโกหกประชาชนก็เป็นหนึ่งของการ
คอร์รัปชัน” นายอานันท์กล่าวและย้ำว่า **“ตราบ
ไตที่เรายังเห็นคนที่มีอำนาจ มีความรับผิดชอบ
ออกมาหลอกประชาชนทุกวัน วันละ ๓ มื้อ
อย่าหวังว่าจะแก้ปัญหาคอร์รัปชันในประเทศไทยได้”**

บทสรุปที่เราจะปล่อยให้แผ่นดินไทยให้กลายเป็น
เป็นแผ่นดินไทยไปอย่างนี้ กลายเป็นแพงทั้งแผ่นดิน
โกงทั้งแผ่นดิน กู้ทั้งแผ่นดิน เมื่อผู้ปกครอง
บ้านเมืองไร้ศีลไร้สัตย์ พวกโกหกคนทั้งแผ่นดิน
วันแล้ววันเล่า เหตุเพศภัยทั้งหลายก็ย่อมเข้ามา
เยือน....คือดาวเดือนดินฟ้าจะอาเพศ อุบัติเหตุ
เกิดทั่วทุกทิศาน มหาเมฆจะลูกเป็นเพลิงภาพ
เกิดนิมิตพิสดารทุกบ้านเมือง ทั้งข้าวจะยาก
หมากจะแพง สารพัดแห่งแล้งเป็นถั่วถั่ว
จะเกิดทรพิษมึคส์ยัญญี ผุงฝิจจะวังเข้าปลอมคน-
จึงมีคนฝิจ คอยหลอกหลวงผู้คน แถไปแถมมาอยู่
เต็มไปหมดด้วยประการฉะนี้ **๒**

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๐ เดือน มกราคม ๒๕๕ ๖
 เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แคมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินดี
 สุเสรี สิบประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินดี
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
 ก้นแก้ม ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร. ๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งนามัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์ก้นแก้ม
 ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
 บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
 เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
 หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : ประเทศไทยกลายเป็นประเทศไทย	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
13 พุทธศาสตร์การเมือง	จำลอง
16 สีสันชีวิต (ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์)	ฉวมพุทธ
22 การ์ตูน	ทิม สมอ.
24 ข้าพเจ้าคิดอะไร	วิสูตร
29 เวทีความคิด	สมณะโพธิรักษ์
30 คิดคนละซั้ว	นายนอก ทำเนียบ
36 เสียงซ้อยซ้างน้อยฝอยด้วยคน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สิทธิตั้งจะ ธรรมาธิปไตย
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
52 ซาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
55 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ฉวมพุทธ
60 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ทิมลวัทม์ ชูโต
62 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ฟ้าสาาง
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	โสภณ องค์กรณ์
70 ผุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง
72 ชีวิตไร้สารพิษ	พอด เทพสุรินทร์
75 แค่คิดก็หนาว...ว้	ลือเกียรติ
76 กติกาเมือง	นายชิง วินเทอร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

สี สันชีวิต
14 คุณพ่อคุณแม่มือดีถือเรื่องคุณธรรมศีลธรรมสูงมาก โดยเฉพาะคุณพ่อเสียทุกอย่างได้ในบ้านแต่ขออย่าให้เสียเรื่องคุณธรรม

ประชาชนพลเมืองไทยนับวันแต่จะมีความทุกข์เพิ่มมากขึ้น มากขึ้น จนเหลือที่จะทน สาเหตุเนื่องมาจากเรามีรัฐบาลที่พิกลพิการ ทำงานไม่เอาไหน

“เมืองไทยทุกข์หนักร้าย เหลือทน
เพราะรัฐบาลพิกล กาจกร้าน”
รัฐบาลเอาแต่หลอกหลวงไปปิด คดโกง หนักขึ้น
“ทั้งลวงปิดคตจน เลวจัด
ทั้งทุจริตแตรคตด้าน ต่อหน้าสาธารณ”

เอาเงินภาษีอากรของคนไทยทั่วประเทศมาแจก เพื่อให้ประชาชนนิยมชมชอบ เลือกตั้งคราวหน้าจะได้เลือกพรรคของตัวเองเข้ามาเป็นรัฐบาลอีก ตั้งชื่อเสียเก้ไว้ว่า “**ประชานิยม**” นอกจากเสียเงินมากมายแล้ว ยังทำให้เกิดปัญหาตามมาอีก เช่น “โครงการรถคันแรก” เป็นต้น

เมื่อต้นเดือนธันวาคมที่ผ่านมา อธิบดีกรมสรรพสามิตได้แถลงข่าวว่า “**รถคันแรก**” มีผู้ซื้อไปแล้วถึง ๓๒๐,๐๐๐ คัน รัฐต้องคืนภาษีไปแล้วมากมายก่ายกองตามคำมั่นสัญญา ผลที่ตามมาก็คือการจราจรติดขัดอย่างหนัก จนมีข่าวว่ากรุงเทพฯรถติดมากที่สุดในโลก

กทม.รายงานว่ รถจำนวนมากที่วิ่งกันอยู่ในกรุงเทพฯ ขณะนี้ ถ้าจะไม่ให้การจราจรติดขัดจำเป็นจะต้องสร้างถนนในกรุงเทพฯ เพิ่มถึง ๒๓,๐๐๐ กิโลเมตร

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เราไม่ได้คิดถึงจำนวนรถ และไม่ได้แก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้นตอนที่ผมเป็นผู้ว่า กทม. ได้สร้างทางยกระดับข้ามทางแยกในกรุงเทพฯ ถึง ๑๗ แห่ง (โดยกทม.ไม่ต้องกู้เงินหรือขอเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเลย) หลังจากนั้นมาก็ไม่มีการแก้ปัญหาจราจรเป็นชิ้นเป็นอันเพิ่มขึ้นอีกเลย

ชาวบ้านนอกคนอื่น ๆ คงเหมือนผม เข้ากรุงเทพฯ ไร่เหนียวใจทุกที จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งในกรุงเทพฯ บางที่ใช้เวลาเล่นรถเช่า ๆ กับจากกรุงเทพฯ ไปเมืองกาญจน์

หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ได้ลงบทความที่ชื่อว่า “**รถคันแรกคิดให้ดี**” ดังนี้

“นโยบายรถคันแรก **รัฐบาลชั้นนำประชาชนในทางที่ไม่ถูกต้อง** ที่กระตุ้นให้ประชาชนมีพฤติกรรมฟุ่มเฟือย และก่อหนี้อย่างเกินความจำเป็น เป็นการสร้างดีมานด์เทียม ซึ่งเป็นปัญหาที่ชุกไว้ได้พรม

การล่อใจด้วยการคืนเงินถึง ๑ แสนบาท ทำให้เด็กจบใหม่ มนุษย์เงินเดือนต่างพยายามตะเกียกตะกายที่จะซื้อรถในสภาพที่ตัวเองไม่พร้อม **สุดท้ายได้หนี้ก้อนใหญ่** แถมบางคนต้องถูกยึดรถ แถมยังมีภาระหนี้ค้างต้องผ่อนต่อไปอีก”

“บ้านเมืองทุกข์หนักหนี่ ทับถม
หนี้ชาติหนี้ชนจน เจ็บซ้ำ
แจกตะประชานิยม พรางหลอก
เศรษฐกิจไวท์ไลย์ แยกช้าเลวเหลว”

๒

➤ บ้านป่านาดอย

จำลอง

ทุกตารางนิ้วแน่นขนัดไปด้วยผู้คนทีสวมเสื้อเหลือง ต่อเนื่องไปถึงถนนราชดำเนินนอก ถนนราชดำเนินกลาง จดถนนราชดำเนินใน จนกลายเป็นถนนสีเหลืองอร่ามเรียงรองภาพแห่งความจงรักภักดีปรากฏต่อสายตาคคนทั่วโลก ให้จดจำไม่มีวันลืม

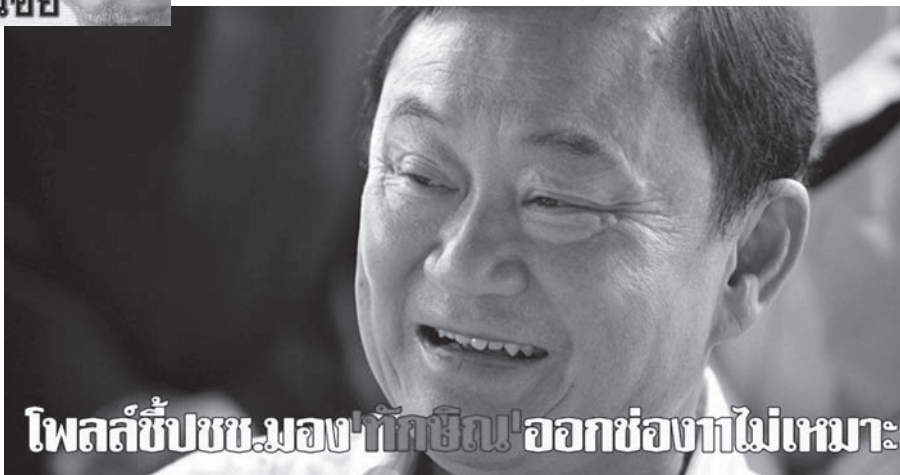
➤ ซาดกทันยุค

นวนิยาย

เนื้อใจตัวนี้ตายเพราะกาม(ความใคร่อยาก)โดยแท้ จึงตกอยู่ในอำนาจของนางเนื้อสัตว์เหล่าใด(พวกคนโง่เขลา)ตกอยู่ในอำนาจของหญิงสัตว์เหล่านั้นนับชาติติดเตียงแล้ว

สักวันหนึ่งแผ่นดินย่อมตกอยู่ในอุ้งมือมาร
หากคนดียังวางเฉย ปล่อยให้ “ซาตาน”
กำเรียบเลียบसानเติบเกล้า
เกินกำลังจะต้านทานรุกรบ

ปีเก่า ๒๕๕๕ ย่อมต่างกับปีใหม่ ๒๕๕๖
นานปีการ

“ผู้ต้องโทษ” ในเรือนจำ ย่อมต่างกับ “ผู้
ต้องโทษ” นอกเรือนจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ผู้ต้องโทษที่ไม่ยอมรับกติกาสงคราม ไม่ยอม
รับว่าตนคือ “ผู้ต้องโทษ” แต่หลงตนว่า “บริสุทธิ์”
และถูกกลั่นแกล้งด้วยกระบวนชั่วร้ายทั้งปวง
ประมวลความแล้ว สังคมชั่วร้ายยิ่งนัก มีแต่เรา
และพวกเราเท่านั้นที่ตีเลิศ

กรณีผู้ต้องโทษนอกเรือนจำใช้สื่อของรัฐ
แถลงการณ์เรื่องของตนเอง แต่ พล.ท.พีระ
มานะกิจ ประธานอนุกรรมการกำกับเนื้อหา
รายการ “...ในฐานะผู้ดูแลกำกับเนื้อหา
รายการของ กสทช.ไม่มีสิทธิละเมิดว่ารายการจะนำใครมา
ออกรายการ เพราะถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิสื่อ
เช่น กรณีสัมภาษณ์นักโทษ ประโยชน์คือการ
ถ่ายทอดข้อเสียของการค้ายาเสพติด การที่
กสทช.ไประบุว่าใครห้ามออกหรือไม่ นั่น ถือ
เป็นการไปแทรกแซงสื่อ”

นักการเมืองชั่วในสภาผู้แทนราษฎร กับ
บริวารช้วนอกสภาผู้แทนราษฎร

นักการเมืองชั่วในคณะรัฐมนตรีคณะรัฐบาล
กับข้าราชการชั่วที่คอยสอพลอสนองรับใช้
นักการเมืองชั่วร้าย...คือปัญหาของชาติ!

ในสภาผู้แทนราษฎร มีมนุษย์แทรกซึมอยู่
บ้างเพียงน้อยนิด แต่มีอาจต้านทานพลังอำมหิต
ชั่วร้ายได้

สักวันหนึ่งแผ่นดินย่อมตกอยู่ในอุ้งมือมาร
หากคนดียังวางเฉย ปล่อยให้ “ซาตาน” กำเรียบ
เลียบसानเติบเกล้าเกินกำลังจะต้านทานรุกรบ

มาเถิดผองพี่น้องไทย ผนึกมวลพลังผสาน
ใจเป็นหนึ่งเดียวเพื่อถวายเป็นสักการบูชาแด่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
...สุดคารวะสุดบูชาของปวงชนชาวไทย

บ้านเมืองเรายังมีคนดีอีกมากมายที่ครอง
ชีวิตเรียบง่ายอยู่อย่างสงบเรียบง่ายตามชนบท
ทุ่งนาป่าเขา ยังไม่ตกเป็นเหยื่อของนักการเมือง
ชั่วร้าย ทำอย่างไรเราจะประคับประคองชีวิตคน
เหล่านี้ให้รอดพ้นการตกเป็นเหยื่อสังคมนักการเมือง
โหดได้ มองไม่เห็นวิถีทางอื่นใดนอกจากศาสน-
ธรรมและการศึกษา

แต่ใครเล่าจะเป็นผู้สื่อ ? ☐

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ธรรมที่เป็นพุทธ - พุทธที่เป็นธรรม

กราบขอขอบคุณด้วยความจริงใจค่ะที่กรุณา
ส่งหนังสือดี ๆ ให้อ่าน และต้องขอประทานโทษ
ด้วยที่ส่งแสดมป้มาให้ช้าหน่อย บ้านดิฉันอยู่บน
ภูเขา นาน ๆ จะได้เข้าในเมือง ถ้าไม่มีธุระอะไร
สำคัญก็จะได้เข้าเมือง เพราะไกลมาก จึงกราบ
ขอโทษมาก ๆ นะคะ

• ลำดวน เกิดลาภ นครไทย พิษณุโลก

☞ ช้า-เร็วไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอกครับ ขอให้
รู้ว่าได้รับหนังสือแล้วก็ป็นอันว่างานของสำนัก-
พิมพ์ฯเรียบร้อยแล้วส่วนหนึ่งครับ ส่วนต่อไปก็
เป็นหน้าที่ของผู้รับหนังสือ “ธรรมที่เป็นพุทธ”
อ่านแล้วก็คงจะรู้ว่าแม้ว่าล่วงเลยถึงพุทธกาลไป
แล้วก็ใช้ว่าชาวพุทธจะล่วงรู้ธรรมที่เป็นพุทธ
สมควรแก่กาลที่ล่วงเลยมานานถึงปานนี้ ร้ายยิ่ง
กว่านั้น ยิ่งนานวัน ธรรมที่เป็นพุทธยิ่งเพี้ยนหนัก
ยิ่งขึ้นทุกวันจนแทบไม่เหลือร่องรอยพุทธแท้ ๆ
ปรากฏ นอกจากในพระไตรปิฎกซึ่งชาวบ้าน
ทั่วไปย่อมไม่มีโอกาสใส่ใจค้นคว้า แม้แต่พระสงฆ์
ที่บวชตามประเพณีในช่วงเช้าพรรษาาก็คิด
หรือว่าท่านจะศึกษาจนเจนจบ เพราะฉะนั้น
หากมีโอกาสได้อ่าน “ธรรมที่เป็นพุทธ” และ
เข้าใจแจ่มแจ้งก็ถือว่าไม่เสียชาติเกิดเป็น
ชาวพุทธ สาธุ

ตำรวจ - ปืนสั้น

อ่านข่าวมติชนรายวันเมื่อต้นเดือน เรื่องหมวด
ใหม่ สอบเลื่อนจากชั้นประทวนบรรจุเป็นสัญญา-
บัตรสังกัด สน.บุปผาราม ด้วยกันทั้งสองคน
ตอนเช้าเข้าเวรด้วยกัน ข่าวว่าคนหนึ่งขยับปืนพก
อัตโนมัติกส่วนตัวในช่องพกที่เอว แต่ปรากฏว่า
ปืนสั้น ๑ นัด กระสุนทะลุลำตัวเพื่อนรุ่นเดียวกัน
ตาย อ่านข่าวแล้วสงสัยว่าเป็นไปได้อย่างไรที่

ตามข่าวว่าเป็นอุบัติเหตุหรือประมาท เพราะเป็น
ปืนประจำตัวที่ใช้จนเคยมือ

• คนเคยใช้ปืน กทม.

☞ อ่านข่าวนี้ผ่าน ๆ แต่ไม่ได้สนใจนัก ขอ
บอกตรง ๆ ว่าเมื่อหน่วยกระบวนการยุติธรรมของ
ตำรวจยุคนี้เหลือทน ไม่อยากรับรู้ มีข้อสังเกต ดังนี้
๑.พกปืนปากกระบอกปืนชี้ลงพื้น เหตุใดวิถี
กระสุนจึงขนานพื้น ๒.ปืนออโตเมติกบรรจุ
กระสุนเข้ารังเพลิง (เข้าลำกล้อง)เหตุใดจึงไม่ห้าม
ไกไว้ (เซฟ) ๓.ปืนอยู่ในซองปืน ซึ่งปกติจะร้อย
ห้อยอยู่กับเข็มขัดให้เรียบร้อยพร้อมที่จะชักออก
มาใช้ได้ทุกโอกาส นอกจากเป็นของเหน็บกับ
ขอบกางเกงของพวกนักเลงปืนขี้ยา กรณีนี้เป็น
อาวุธปืนส่วนตัวที่ใช้มาจนเคยมือและตนเองก็
รับราชการแต่ชั้นประทวนจนเป็นสัญญาบัตร
คุ้นเคยกับอาวุธมาพอควรแล้ว จะแก้ตัวต่อผู้ให้
พื้นผิดอย่างไรก็ว่ากันไปเถิด ขอให้นึกถึงชาวบ้าน
ตาตา ๆ บ้างก็แล้วกัน ถ้าเขาเจอเหตุการณ์
อย่างนี้บ้าง ตำรวจจะอย่างไรกับเขา

ต่ออายุสมาชิก - กองทัพอธรรมที่แสนดี

ส่งเงินมา ๑,๐๐๐ บาท ๕๐๐ บาท สำหรับ
ต่ออายุสมาชิกเราคิดอะไร ส่วนอีก ๕๐๐ บาท
สำหรับ “กองทัพอธรรม” ที่แสนดี

• สรรค์ ลิลิตกุลพาณิชย์ บ่อมปรบฯ กทม.

☞ ขอขอบคุณครับที่สนับสนุนงานการต่อสู้
เพื่อเผยแพร่ธรรมและงานการสร้างสรรค์ธรรมมา-
ธิปไตยให้เป็นจริงในสังคมไทยให้จงได้สักวันหนึ่ง

โรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช

ที่เดินที่โรงบุญแจกอาหารเนื่องในวัน ๕
ธันวาคมหาราชของกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมชลบุรีอโคทที่
บริเวณสนามหน้าอำเภอบ่อทอง ชลบุรี ซึ่งเคย

● โรงบุญมังสวิรัต กลุ่มชลบุรีโคก

จัดต่อเนื่องตลอดมาหลายปี โดยมีชาวกลั่นแก่น และฟ้ายกภัยไปสมทบด้วย โรงบุญปีนี้ นอกจากมีสมาชิกหน้าใหม่คือผู้ที่ไปเข้าโครงการฟื้นฟูสุขภาพล้างพิษตับที่วนเกษตรชลบุรี ซึ่งกลุ่มชลบุรีจัดต่อเนื่องตลอดมากกว่า ๑๐ ครั้งแล้ว ได้มาร่วมเป็นแรงงานด้วย นอกจากนั้นยังมีมอเตอร์ไซด์คาแฟคั้นหนึ่ง เจ้าของเป็นอิสลามชายประจำอยู่ในตลาด อ.บ่อทอง ขอเข้าร่วมโรงบุญด้วย และจะขอเข้าร่วมโรงบุญทุกปี นับเป็นนิมิตดีของโรงบุญรวมเชื้อชาติศาสนา รถคาแฟ-โรว์ลติน-ซา-นม มีสมาชิกทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ชายหญิงคับคั่ง ผู้บริการยิ้มแย้มแจ่มใสพอใจมากที่ได้เข้าร่วมงาน และยังมีแม่ค้ากล้วยทอดลำเลียงกล้วยทอดในตลาดส่งมาเป็นระยะ ๆ อีกต่างหาก

- ผู้รายงานข่าว

๕ ปีนี้ผู้มาแจกอาหารเจ้าเดิมยังคงมาเหมือนเดิม มีมาเพิ่มคือ รถสามล้อมอเตอร์ไซด์คาแฟ และแม่ค้ากล้วยทอดลำเลียงกล้วยทอดมาให้ทีละถาด ส่วนคนมารับบริการลดลงเพราะทางอำเภอเกณฑ์กำนันผู้บ้าน และลูกบ้านไประกอบพิธีที่จังหวัด แต่อย่างไรก็ตาม อาหารที่เตรียมไปก็หมดทุกอย่าง ลงตัวพอดี

๕ ussnarika

ทุกตารางนิ้วแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่สวมเสื้อเหลือง
ต่อเนื่องไปถึงถนนราชดำเนินนอก ถนนราชดำเนินกลาง
จดถนนราชดำเนินใน จนกลายเป็นถนนสีเหลืองอร่ามเรียงรอง
ภาพแห่งความจงรักภักดีปรากฏต่อสายตาคนทั่วโลกให้จดจำไม่มีวันลืม

ภาพ Chidasha panawes

๖ ปีที่ปรากฏชัดว่าไม่มีประเทศไหนในโลกที่
ประชาชนจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์มาก
เท่าประเทศไทย ทั้งภาพและข่าวแพร่สะพัดไปทั่ว
โลก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จออก
มหาสมาคม ณ สีหบัญชร พระที่นั่งอนันตสมาคม
วันเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๕ พรรษา ๕ ธันวาคม
๒๕๕๕ ที่ลานพระราชวังดุสิต

ทำให้ลานพระบรมรูปทรงม้าคลาคล่ำไปด้วย
ฝูงชน ทุกตารางนิ้วแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่
สวมเสื้อเหลืองต่อเนื่องไปถึงถนนราชดำเนินนอก

ถนนราชดำเนินกลาง จดถนนราชดำเนินใน จน
กลายเป็นถนนสีเหลืองอร่ามเรียงรอง นับเป็น
หน้าประวัติศาสตร์สำคัญของประเทศไทย ซึ่ง
ภาพแห่งความจงรักภักดีของคนไทยในครั้งนี้ได้
ปรากฏต่อสายตาคนทั่วโลกให้จดจำไม่มีวันลืม

ผมเช่นเดียวกับหลาย ๆ คนได้ไปเห็นด้วยตา
เป็นภาพที่หาดูได้ยากอย่างยิ่ง จากโรงเรียนผู้
บ้านป่านาคอย เดินทางเข้ากรุง ทดลองเตรียม
ตัวไว้ล่วงหน้าด้วยการต็ม้าน้อย ๆ เพื่อจะได้
ท่ามกลางฝูงชนติดต่อกันหลายชั่วโมง โดยไม่มี

ปัญหาเรื่องการเข้าห้องน้ำห้องท่า

ขอให้พรรคพวกที่มีบ้านไม่ไกลจากลานพระบรมรูปทรงม้ามากนัก ไปจองที่นั่งไว้ล่วงหน้า ๑ วัน จองที่เหมาะสม ๆ ซึ่งอยู่ระหว่างรั้วด้านหน้าของพระที่นั่งอนันตสมาคมกับพระบรมรูปทรงม้า ตรงกับสี่หับัญชรที่ซึ่งจะใช้เป็นที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แม้จะอยู่ในระยะไกลจะเห็นพระพักตร์พระองค์ท่านไม่ชัดเจนก็ได้ที่นั่งตรงนั้นก็โชคดีเหลือหลายแล้ว

หกโมงเช้าของวันที่ ๕ ธันวาคม ผมออกจากบ้านพักที่ราชวัตรไปพบคุณสนธิ คุณพิภพ อาจารย์สมเกียรติ พลเอกปรีชา คุณตั้ว ศรีนัญญ อาจารย์ปานเทพ คุณชัชวาลย์ และคณะอีกสามสี่คน ที่บ้านพระอาทิตย์ นั่งรถตู้ไปได้แค่ตลาดเทเวศร์ แล้วลงเดินไปอีกตั้งไกลถึงที่ที่จองไว้

ผู้คนนั่งอยู่เต็มพริตไปหมด เต็มจนล้นลานพระบรมรูปทรงม้า นึกว่าจะเดินเข้าไปไม่ได้แล้วที่ไหนได้ คนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วยืมให้พร้อมกับบอกธงเล็ก ๆ ต้อนรับ แหวกที่ให้เราหย่อนเท้าลงไปทีละก้าว ๆ เดินจนถึงที่จอง

ตลอดเวลาที่มีเสียง “ทรงพระเจริญ” ดังกึกก้องสลับกับเพลง “สดุดีมหาราชา” ซึ่งมีการฉายภาพขึ้นบนจอใหญ่ ให้เห็นให้ทราบว่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จจากโรงพยาบาลศิริราชถึงไหนแล้ว พลกนิกรที่เฝ้ารับเสด็จสองข้างทางเนืองแน่นแทบไม่มีที่จะยืน

ภาพผู้จัดการออนไลน์

พอถึงเวลา ๑๐.๔๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จออกมหาสมาคม ณ สี่หับัญชรพระที่นั่งอนันตสมาคม ทหารกองเกียรติยศ ๓ เหล่าทัพถวายความเคารพ แตรวงบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี เป็นการเริ่มพิธีต่อด้วยการถวายพระพรเป็นลำดับขั้นตอนไป

มีเรื่องแปลกเกิดขึ้นโดยไม่มีการนัดแนะมาก่อนและไม่มีใครนำ พอถึงเวลานายกฯ **ยิ่งลักษณ์** กราบบังคมทูลถวายพระพรชัย ประชาชนพร้อมใจกันโห่ไล่ด้วยเสียงดังลั่น ตอนประธานรัฐสภากราบบังคมทูลก็ถูกโห่ไล่อีกเช่นกัน

เมื่อผู้บัญชาการทหารสูงสุดกล่าวนำทหารรักษาพระองค์ถวายสัตย์ปฏิญาณ ประชาชนก็พร้อมใจกันกล่าวคำถวายสัตย์ปฏิญาณไปด้วยพร้อม ๆ กัน และลงท้ายด้วยข้อความที่น่าคิด

“ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ ข้า**พระพุทธเจ้าประชาชนรักษาพระองค์**” ข้อความนี้ประชาชนคิดขึ้นเอง เปล่งออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจ ไม่ไว้วางใจว่าทหารหาญ ๓ เหล่าทัพทหารของชาติเดี๋ยวนี**รักษาพระองค์**จริงหรือเปล่าประชาชนต่างหากที่**รักษาพระองค์**จริง ๆ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่ ทรงมีพระดำรัสต่อพลกนิกรและผู้ที่มาเข้าเฝ้า ใจความว่า “คำอวยพรและคำปฏิญาณ สัจัญญา ที่ทุกท่านได้กล่าวนั้น เป็นที่ประทับใจมาก ขอขอบพระทัยและขอบใจท่านทั้งหลาย ตลอดจนประชาชน

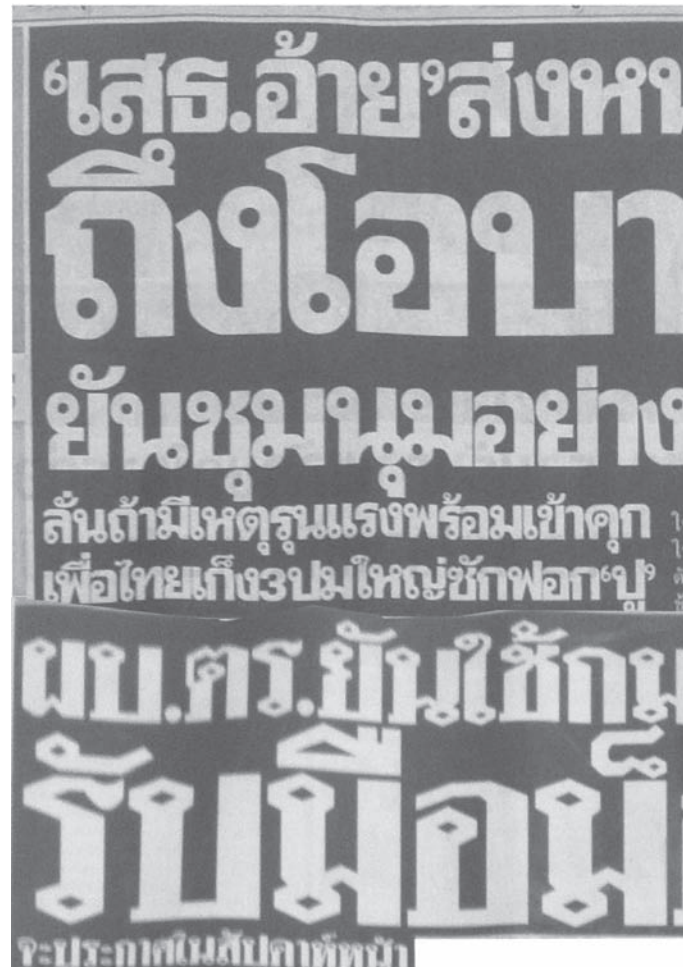
ชาวไทยทุกคนที่พร้อมใจกันมาด้วยความปรารถนาดีและไมตรีจิต ความปรารถนาดีและความพร้อมเพรียงกันของทุกท่าน อย่างที่ได้เห็นในวันนี้ ทำให้ข้าพเจ้าปลื้มใจ มีกำลังใจมากขึ้นด้วยความเชื่อเสมอว่า ความเมตตาปรารถนาดีของท่านต่อกันนี้เป็นปัจจัยอย่างสำคัญที่จะทำให้ความพร้อมเพรียงให้เกิดขึ้น ดีขึ้น ทั้งในหมู่คณะและชาติบ้านเมือง และถ้าคนไทยเรายังมีคุณธรรมข้อนี้ประจำอยู่ในจิตใจ ก็จะมีหวังได้ว่าบ้านเมืองไทยไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ก็จะรอดปลอดภัยและดำรงมั่นคงต่อไปได้ตลอดรอดฝั่งอย่างแน่นอน”

ใน “เราคิดอะไร” ฉบับเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ผมแสดงความเห็นฟันธงว่ารัฐบาลทำผิดรัฐธรรมนูญในการออกกฎหมายความมั่นคงมาจำกัดเสรีภาพการชุมนุมของ องค์การพิทักษ์สยาม ต่อมาผมได้อ่านบทความของท่าน ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งเขียนก่อนการประชุม ๒๔ พฤศจิกายน เพียง ๑ วัน จึงขอนำมาเผยแพร่และบันทึกไว้ใน “เราคิดอะไร” เป็นขั้นตอนหนึ่งของประวัติศาสตร์การเมืองไทย

รัฐบาลปล้นเสรีภาพของประชาชน โดย ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ

๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

การที่องค์การพิทักษ์สยามโดยเสธ.อ้ายได้ออกมาประกาศต่อสาธารณชน มีการเรียกร้องให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธ โดยอ้างสาเหตุการกระทำอันไม่ชอบของรัฐบาลหลายประการ ทั้งในเรื่องการละเว้นไม่ดำเนินการตามกฎหมาย ในกรณีมีการล่วงละเมิดต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ โดยละเว้นการบังคับใช้กฎหมายโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพแห่งองค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นประมุข โดยประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ซึ่งการละเว้นการบังคับใช้กฎหมาย

ในกรณีดังกล่าวสุ่มเสี่ยงต่อการที่มีจุดมุ่งหมายที่จะทำลายหรือลบล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขประการหนึ่ง

เรื่องการที่รัฐบาลไม่ได้ทำหน้าที่ในฐานะเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทยด้วยตนเอง แต่เป็นรัฐบาลหุ่นเชิดประการหนึ่ง รวมทั้งเรื่องการบริหารราชการแผ่นดินที่มีการทุจริตคอร์รัปชันอีกประการหนึ่ง

โดยผู้นำการชุมนุมมีความหวังที่จะมีการรวมตัวกันได้เป็นจำนวนประชาชนหลายแสนถึงจำนวนล้านคน เพื่อใช้สิทธิของประชาชนในการขับไล่รัฐบาล หากมีผู้ชุมนุมกันเป็นจำนวนมากตามเป้าหมายของผู้นำการชุมนุม โดยจะนัด

มังสือ
มา
สันติ

พร.เก็บข้อสอบอีกป่าวทำไมไว้วง
ง.เชื้อ "ปู" โดนเล่นงาน 3 ปม
ง.ปู ปลอץ "เน๊ว" มีอำนาจเหนือ
ง.แก๊งห้ามเล่นเพลง-ทุจริตจำนำ
ง. ล้างผ้าถัง

ภาคธุรกิจชี้ระยะสั้นไม่กระทบศก.-เตือนอย่าใช้ความรุนแรง
รัฐดก.ม.มั่นคงคุมมือบ

ศรีในเท็ม 3 ศก.คิด-ปมปากาฯ-พระนครน 9 วัน
เริ่ม 22-30 พ.ย. กอ.มม.ตั้งอศุขยคุมกำลังตำรวจ

พ.ต.ช. ธีระวัฒน์ ธีระวัฒน์
พ.ต.ช. ธีระวัฒน์ ธีระวัฒน์
พ.ต.ช. ธีระวัฒน์ ธีระวัฒน์

รับมือมือบสเตอร์.ย้าย
ปู'ไฟเขียว!
ใช้พรบ.มั่นคงสยบ
คุมคิด-ปมปากาฯ-พระนคร
นายกฯอ้างเรื่องก่อความรุนแรง

eureka 'จํามากกว่าหนึ่ง'
ปีงบฯ 2555 ตุลาคม ปี 2560
0 73,376 0 77,864 0 95,210

กรม.ทักษิณใจใช้
กม.มั่นคง
ผวามือบ-จลาจล

การจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ
และปราศจากอาวุธ
รัฐธรรมนูญใช้บัญญัติห้ามเด็ดขาดว่า
จะกระทำมิได้

ในวเขต-9วัน22-30พ.ย.
ปลดกทิมแดงเทยกุณค
ถัยในกสิภกิมพมำก้อ
กร.พริบสภา-ทำเมียบ
เอาไปอยู่จกน.สุกเอิม
รัฐบาล "อึ้งถักนถ" ะเมือกหวมมือบแข็ง
ตั้งประกาใช้ พ.ร.บ.มั่นคงฯ * 24มถ 16

ความมั่นคง
อบบ

ชุมนุมกันในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

การประกาศชุมนุมขององค์กรพิทักษ์สยาม
เป็นการเรียกร้องให้ประชาชนมาใช้เสรีภาพตาม
รัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ วรรคแรก ซึ่งตาม
รัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ วรรคสอง ได้บัญญัติไว้ว่า
“การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้
เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่ง
กฎหมาย เฉพาะในกรณีการชุมนุมสาธารณะ
และเพื่อคุ้มครองความสงบของประชาชนที่จะ
ใช้ที่สาธารณะ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยใน
ระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงคราม หรือ
ในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน
หรือประกาศใช้กฎหมายอัยการศึก”

การจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและ
ปราศจากอาวุธ รัฐธรรมนูญใช้บัญญัติห้าม
เด็ดขาดว่าจะกระทำมิได้ การจะใช้กฎหมายเพื่อ
จำกัดเสรีภาพในการชุมนุมดังกล่าว ต้องเป็นไป
ตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเท่านั้น คือ
ในกรณีที่มีการใช้เสรีภาพในที่สาธารณะนั้นแล้ว
และมีเหตุเพื่อคุ้มครองความสงบของ
ประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะ

แต่กรณีนี้ยังไม่มี การใช้เสรีภาพในที่
สาธารณะที่จะต้องคุ้มครองความสงบของ
ประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะแต่อย่างใด หรือเป็น
กรณีที่อยู่ในระหว่างที่ประเทศอยู่ภาวะสงคราม
หรือระหว่างเวลาที่มีการประกาศสถานการณ์

ฉุกเฉิน หรือประกาศใช้กฎอัยการศึก ทั้งนี้เพื่อที่จะรักษาความสงบเรียบร้อย รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงจะมีอำนาจหน้าที่ที่จะจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธของประชาชนได้

และจากการที่มีข่าวออกมาว่า การที่ต้องประกาศใช้ พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ ก็เพราะมีรายงานจากฝ่ายความมั่นคงว่า ผู้ชุมนุมจะบุกยึดสถานที่ราชการ ตลอดจนการจับตัวนายกรัฐมนตรีเป็นตัวประกัน ก็เป็นการแสดงให้เห็นได้ว่า รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญในการที่จะคุ้มครองเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุม แต่จะขัดขวางเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญของผู้ชุมนุม โดยเพียงเพื่อป้องกันสถานที่ราชการ และนายกรัฐมนตรีจากการมีรายงานข่าวเท่านั้น

การออก พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ โดยอาศัยเหตุที่อ้างว่า มีความเชื่อมั่นในการใช้เวทีรัฐสภาที่ประกอบด้วยตัวแทนที่มาจากประชาชนซึ่งมีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหาความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันและความขัดแย้งทางการเมือง ซึ่งเป็นวิถีทางที่ถูกต้องตามครรลองของระบอบประชาธิปไตย และรัฐสภาที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลดังจะมีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลในเร็ววันนี้นั้น ก็ยังเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญโดยรัฐบาลไม่มีความประสงค์จะให้ประชาชนใช้เสรีภาพในการชุมนุม โดยสงบและปราศจากอาวุธในที่สาธารณะได้ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ แต่จะให้ มีแต่เฉพาะการใช้เวทีรัฐสภาและเฉพาะแต่สมาชิกรัฐสภาเท่านั้นที่จะดำเนินการทุกอย่างแทนประชาชนหรือตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้เท่านั้น

การใช้กำลังตำรวจ ๑๑๒ กองร้อย ซึ่งมีจำนวนมาก (ซึ่งอาจจะมากกว่าผู้เข้าร่วมชุมนุม) เข้าไปในสถานที่ที่ผู้ชุมนุมได้ประกาศเป็นสถานที่

ชุมนุมของประชาชนอยู่ก่อนแล้ว มีการประกาศห้ามบุคคลอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีเข้าร่วมในที่ชุมนุม ห้ามผู้ปกครองพาบุตรไปร่วมในการชุมนุม จัดให้มีการตั้งด่านเพื่อตรวจคัดกรองผู้ที่สามารถจะเข้าร่วมชุมนุมได้ ล้วนเป็นการกระทำที่เป็นการขัดขวางการชุมนุมของผู้ร่วมชุมนุมทั้งสิ้น การห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีเข้าร่วมการชุมนุมหรือการห้ามผู้ปกครองนำบุตรไปร่วมในการชุมนุมโดยอ้างว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิเด็กตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็กฯ ผู้ปกครองต้องดูแลให้เด็กเกิดความปลอดภัย และอ้างว่าเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดูแลให้ความปลอดภัยต่อเด็กนั้นก็เป็นการอ้างกฎหมายระดับพระราชบัญญัติมาใช้ และล้มล้างสิทธิของบุคคลในครอบครัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ ที่พ่อแม่ ผู้ปกครองสามารถพาบุตรของตนไปในที่ใดก็ได้ การใช้บังคับ พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ และการประกาศห้ามดังกล่าวย่อมเป็นการขัดขวางเสรีภาพในการชุมนุมของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓

การที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ใช้ พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๑ โดยที่ยังไม่ปรากฏเหตุการณัอันกระทบต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักร จึงเป็นการใช้กฎหมายเพื่อขัดขวางการชุมนุมของผู้ชุมนุมที่กำลังจะมีขึ้น อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และเป็นการใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของประชาชน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ , ๒๗ และ ๖๓ กรณีนี้จึงเป็นการกระทำที่สุ่มเสี่ยงว่าเป็นการจงใจใช้อำนาจหน้าที่โดยขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งอาจถูกถอดถอนได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๐ และอาจเข้าข่ายของการกระทำความผิดอาญาในการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบอีกด้วย

๓

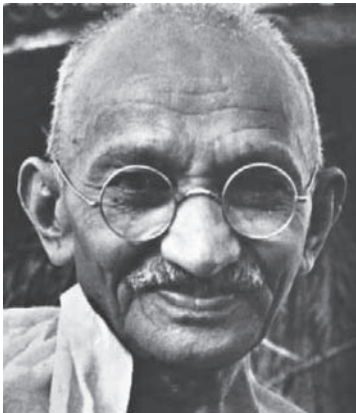

● ในสงครามเทพกับอสูร

ผู้ใดมีเมตตากรุณา

ผู้นั้นแม่แพ้กัลป์ชนะ

เป็นการชนะโดยธรรมแท้ๆ

Mahatma Gandhi-The Father of India (1869-1948)

● ภาพอินเทอร์เนต

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี เมืองหลวงของแคว้นโกศล พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพระพุทธพจน์นี้ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว เกิดสงคราม ระหว่างเทพ (คนจิตใจสูง) กับอสูร (คนจิตใจต่ำ)

ในสงครามคราวนั้น พวกอสูรเป็นฝ่ายชนะ พวกเทพเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ เหล่าเทพพากันพ่ายหนี ไปทางทิศเหนือ เหล่าอสูรได้ชวนกันไล่ติดตามไป อย่างกระชั้นชิด

รถของท้าวสักกะจอมเทพ (หัวหน้าใหญ่ของ คนจิตใจสูง) ซึ่งเทียมด้วยม้าอาชาไนย (ม้าพันธุ์ ดี) ๑,๐๐๐ ตัว กำลังหนีพ่ายหนามุ่งสู่ป่าไม้จ้าว อย่างรวดเร็วยิ่ง

เสียงล้อรถ เสียงร้องของม้าอาชาไนย เสียง ธงปลิวสะบัดมีเสียงดังเสมือนฟ้าผ่ารอบด้าน ทำให้

บรรดานกทั้งหลายที่อยู่ในป่าไม้จ้าวนั้น ต่างก็ตกใจ กลัวตาย พากันร้องระเบ็งเซ็งแซ่ดังลั่น

ท้าวสักกะจอมเทพได้ยินเสียงนั้น จึงตรัสถาม มาตลีสังคาหกเทพบุตรผู้เป็นสารถี

“นั่นเสียงอะไรกัน”

“ข้าแต่จอมเทพ นกทั้งหลายในป่าไม้จ้าวเบื้องหน้า นี้ ได้ยินเสียงล้อรถของพระองค์แล้ว หวาดกลัวต่อ ความตาย บางพวกที่เป็นลูกนก เป็นนกขร่า เป็น นกป่วย ไม่อาจบินหลบหนีได้ จึงร้องระงมไปทั่ว”

ได้ยินคำตอบอย่างนั้น ท้าวสักกะจอมเทพผู้มี จิตใจประกอบด้วยความกรุณา จึงรับสั่งทันทีว่า

ชนะโดยธรรม

“ดูก่อนมาตลี เธอจงหลีกเลี่ยงรังนก ทั้งหลายในป่าไม้จ้าวนี้ อยาให้ป่านี้ต้องพินาศหมด ลั่น จงรีบพ่ายหน้าหันรถกลับเถิด ถึงแม้เราจะ ต้องเสียสละชีวิตอยู่ในหมู่สุราก็ตามที พวกนก เหล่านั้นอย่าได้ปราศจากรังที่พักพิงเลย”

มาตลีสังคาหกเทพก็รับพระดำรัสนั้นด้วยความชื่นชมยินดี

“ขอความเจริญจงมีแต่พระองค์”

แล้วบังคับรถม้าอาชาไนย ๑,๐๐๐ ตัว ให้หัน หลังกลับทันที

เหตุการณ์เกิดกะทันหัน พวกอสูรที่ไล่ตามมา ติตๆเห็นเช่นนั้น พากันตกใจใหญ่คิดว่า

“เห็นทีครั้งนี้พวกเทพต้องการทำสงคราม ลู้ตายกับพวกอสูรเป็นแน่แท้”

คิดดังนั้นต่างก็หวาดกลัว รีบหันหลังกลับบ้าง แล้วเร่งหลบหนีเข้าไปในเมืองอสูรอย่างรวดเร็วยิ่งนัก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ชัยชนะโดยธรรมแท้ๆ ครานี้ ได้เป็นของท้าวสักกะจอมเทพแล้ว” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “กุลลาวกสูตฺร” ข้อ ๘๘๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๒๕ หน้า ๔๗๘)

สี่ ^{สั้น} _{ชีวิต} สมอ.

บทนำ
ปัญญาที่ไฝ่รู้ เจ็บคม แม่นประเด็น
นำพาชีวิตของเขา
ให้ก้าวเดินอย่างมีสาระสำคัญ
ในแต่ละช่วงวิกฤติของบ้านเมือง

ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์

โฆษกพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ประวัติความเป็นมา

ผมเกิดวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ อายุ ๔๒ ปี ที่กรุงเทพฯ พ่อเป็นจีนไหหลำ แม่เป็นจีนแต้จิ๋ว เกิดอยู่ในครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย

คุณพ่อคุณแม่ยึดถือเรื่องคุณธรรมศีลธรรมสูงมาก โดยเฉพาะคุณพ่อ เสียทุกอย่างได้ในบ้าน แต่ขออย่าให้เสียเรื่องคุณธรรม นี่คือหลักการสำคัญที่ยึดถือมาตลอดในครอบครัว และตอนอายุ ๑๐ ขวบ ผมเป็นแฟนคลับลุงจำลอง ผมยังวาดรูปลุงจำลองเป็นการ์ตูนได้เลย

คุณพ่อคุณแม่ยึดถือเรื่องคุณธรรมศีลธรรมสูงมาก โดยเฉพาะคุณพ่อ เสียทุกอย่างได้ในบ้าน แต่ขออย่าให้เสียเรื่องคุณธรรม นี่คือหลักการสำคัญที่ยึดถือมาตลอดในครอบครัว

โตขึ้นมาก็ได้เรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ อาศัยว่ามีคนอุปถัมภ์ที่เป็นเจ้านายของคุณแม่ ต่อมาเรียนที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จากนั้นก็ไปเรียนปริญญาโทต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ด้านการบริหารธุรกิจ ที่จริงความรู้ที่เรียนมาไม่เกี่ยวกับงานที่ทำอยู่ตอนนี้เลยสักอย่างเดียว เสร็จแล้วก็กลับมาประเทศไทย ช่วงใกล้วิกฤติเศรษฐกิจ ที่บ้านจากเดิมคุณพ่อก็มีฐานะจากการก่อร่างสร้างตัว จนกระทั่งมีธุรกิจของตัวเอง แล้วในที่สุดมาเจอวิกฤติ ถูกชดไปทั้งหมด ตอนนั้นทุกคนเจอปัญหา

บ้านเมืองไม่ดี มีปัญหามาก

ผมเห็นว่าน่าจะทำอะไรได้บ้าง ก็ตัดสินใจไปช่วย พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ซึ่งตอนนั้นเป็นฝ่ายค้านและอยู่ในสภาพแย่มากแล้ว ทำให้ขาดคนรุ่นใหม่ ขณะที่เราก็คือต้องการเวที พุดกับรัฐบาลที่บริหารผิดพลาด โดยเฉพาะรัฐบาลคุณชวน ก็เลยมีโอกาสเข้าไปทำงานในพรรคความหวังใหม่ เป็นกรรมการบริหารพรรค และสุดท้ายก็ไปเป็นรองโฆษกพรรคด้วย ตอนนั้นพรรคใกล้ยุบแล้ว จะไปร่วมกับไทยรักไทย พอเขาจะรวมพรรค ผมลา

ออกไปสมัครเป็นผู้อำนวยการองค์การพอกหนัง อายุ ๓๑ ปี ตอนนั้นถือว่าเป็นผู้บริหารสูงสุดของรัฐวิสาหกิจที่อายุน้อยที่สุด ก็เข้าไปจัดการกับปัญหาทุจริตเป็นหลัก แต่ก็อยู่ภายใต้ขอบเขตจำกัด เพราะว่าเราไม่ได้มีอำนาจจัดการทุกอย่าง ต้องอาศัยอำนาจคณะรัฐมนตรี ทำเท่าที่ตัวเองจะทำได้ ให้ผลประกอบการดีขึ้น ต่อมาผมตัดสินใจลาออก ช่วงนั้นผมมีประสบการณ์ทั้งทางด้านวิศวกร เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินระหว่างประเทศและที่ปรึกษาการเงินบ้าง ผ่านงานรัฐวิสาหกิจมาบ้าง จนในที่สุดเมื่อมาถึงจุดหนึ่ง ชื่อผม ไปปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อที่ ๒ ของพรรคไทยรักไทย เป็นบัญชีประเภทรัฐมนตรีในปี ๒๕๔๔ ซึ่งถือว่าเป็น

ช่วงที่ดีที่สุดของพรรคไทยรักไทยในเวลานั้น
คะแนนเยอะที่สุด ถล่มทลายเลย

ตัดสินใจพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่ง

ชื่อบันทึกกลับ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นการเปิดโปงวิกฤติ
เศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐ ที่พลเอกชวลิตเคยอยากให้
เขียนและบอกว่าต้องเขียนความจริง ต่อให้
กระทบทุกฝ่ายก็ตาม ผมก็บอกท่านว่าถึงเวลา
ต้องเขียน ไม่เช่นนั้นเขาจะไม่เชื่อ นี่ปี ๒๕๔๔ แล้ว
ใครจะมาสนใจ ถ้าไม่พูดความจริงทั้งหมด เมื่อ

ท่านยอมผมก็เขียน เขียนแล้วกระทบคุณทักษิณ
เรื่องการรื้อยค่าเงิน ในปี ๒๕๔๐ ผมก็เลยไม่ได้
อยู่ในบัญชีรายชื่อที่ ๒ ของพรรคไทยรักไทย ผม
เลือกทำเช่นนี้ เพราะถ้าไม่ทำก็ฝืนความรู้สึก ถ้า
เราจะทำงานขึ้นหนึ่งขึ้นมา เพื่อเปิดเผยความจริง
ยังรู้ความจริงแล้ว เราก็ไม่ควรปล่อยให้เหตุการณ์
นั้นมืดดำ ไม่มีใครรู้ต่อไป และผมไม่เคยอยู่ข้าง
คนที่มีอำนาจเลย ที่ผมเลือกอยู่กับพลเอกชวลิต

ก็ตอนที่เงินฝ่ายค่านแล้วและตอนที่เขาย้ายพรรค
ไปอยู่กับพรรคไทยรักไทย ผมก็เห็นว่า เขาทำ
ไม่ถูกหลายอย่าง ผมก็เริ่มไม่เห็นด้วย พอเขียน
หนังสือออกมา ผมก็ถือว่า เราทิ้งอนาคตทางการเมือง
มาอยู่ในอนาคตที่เรามองไม่เห็นว่าจะไป
ทางไหน

เมื่อเลือกหนทางเดินใหม่

เพราะต้องการตรวจสอบรัฐบาล ก็ไม่มีเหตุผล
ที่จะอยู่ไปต่างๆ ที่เรารู้ความจริง และปกปิดความลับ

ชื่อ “บันทึกกลับ ๒๕๔๐”
เปิดโปงวิกฤติเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐
เขียนแล้วกระทบคุณทักษิณ
เรื่องการรื้อยค่าเงิน ในปี ๒๕๔๐
ผมก็เลยไม่ได้อยู่ในบัญชีรายชื่อที่ ๒
ของพรรคไทยรักไทย
ผมเลือกทำเช่นนี้
เพราะถ้าไม่ทำ ก็ฝืนความรู้สึก
ยังรู้ความจริงแล้ว เราก็ไม่ควรปล่อย
ให้เหตุการณ์นั้นมืดดำ ไม่มีใครรู้ต่อไป

นั้นไว้ หลังจากนั้นผมก็ออกจากพรรคไทยรักไทย
ปรากฏว่าคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ขอหนังสือผม
ประกอบกับคุณไพศาล พิษมงคล แนะนำว่า ผม
เป็นนักข้อมูล รวบรวมข้อมูลเศรษฐกิจ ตั้งแต่ยุค
นั้น ไม่งั้นคงรวบรวมทำหนังสือไม่ได้ ก็แนะนำให้
คุณสนธิเอาผมมาทำงาน ผมก็เลยเข้าสู่เครือข่าย
ผู้จัดการด้วยการทำข้อมูลให้กับคุณสนธิ
พูดในรายการ เมืองไทยรายสัปดาห์ ช่อง ๙ ร่วม
กับคุณค่านุณ ลิทธิสมาน ซึ่งเป็นโปรดิวเซอร์
รายใหญ่ หลังจากที่ผมเขียนหนังสือ บันทึกกลับ
๒๕๔๐ ก็ทำให้พลเอกชวลิตต้องออกจากพรรค
ไทยรักไทย

ไม่ห่วงความปลอดภัยของตัวเอง

ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเพราะทุกเรื่องเป็นเรื่องจริงที่ต้องเปิดเผย ตอนนั้นผมต่อสู้กับพรรคประชาธิปัตย์อย่างหนัก เรื่องของกระบวนการออกกฎหมาย ๑๑ ฉบับ การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ เอาการไฟฟ้าไปแปรรูป หรือแม้การเข้า IMF อย่างนี้เป็นต้น เราต่อต้านอย่างหนัก ผมก็คิดอย่างนี้ ตามสามัญสำนึกธรรมดา ไม่ได้คิดอย่างอื่น บ้านเมืองมีชื่อมีแป เขาคงไม่กล้าทำอะไร ก็คิดแค่นั้น เราก็ตัวเล็กๆ คงไม่มีใครสนใจ ก็ปรากฏว่า จาก

จากช่อง ๙ เป็นคนที่ ๔

พมอยู่เบื้องหลัง

ผมทำข้อมูลให้คุณสนธิมาหลายปี ไม่ค่อยมีใครรู้จักผม เพราะว่าเราทำงานในเชิงข้อมูลมากกว่าที่จะเป็นคนพูด แต่ทำงานไปเรื่อยๆ จนได้รับความไว้วางใจ ต่อมาคุณค่านุณได้เป็นส.ว.ผมก็ทำหน้าที่เป็นโปรดิวเซอร์แทน แล้วก็เป็นอย่างนี้เรื่อยมา ได้สั่งสมประสบการณ์ที่คุณสนธิสอน ความรู้เรื่องสื่อมวลชนในการทำงาน บวก

คุณประมวล รุจนเสรี เขียนหนังสือ “พระราชอำนาจ” ไว้ดีมาก แล้วก็ไม่มีที่พิมพ์หนังสือ บังเอิญผมพิมพ์หนังสือ บันทึกลับ ๒๕๔๐ เสร็จพอดี ก็เลยทำหนังสือเล่มนี้ต่อ ตอนนั้นพรรคไทยรักไทยบล็อกไว้ แต่ในที่สุดหนังสือเล่มนี้ก็ได้พิมพ์ออกมา ขาดดีมาก คุณประมวลก็เลยต้องลาออกจากพรรคไทยรักไทย เป็นคนที่ ๒

หนังสือเล่มนั้น คุณสนธิก็เริ่มเอาหนังสือผมไปพูดในรายการ พูดเข้มข้นขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งคุณประมวล รุจนเสรี ซึ่งเขียนหนังสือ “พระราชอำนาจ” ไว้ดีมาก แล้วก็ไม่มีที่พิมพ์หนังสือ บังเอิญผมพิมพ์หนังสือ บันทึกลับ ๒๕๔๐ เสร็จพอดี ก็เลยทำหนังสือเล่มนี้ต่อ ซึ่งตอนนั้นพรรคไทยรักไทยบล็อกเอาไว้ แต่ในที่สุดหนังสือเล่มนี้ก็ได้พิมพ์ออกมา ขาดดีมาก คุณประมวลก็เลยต้องลาออกจากพรรคไทยรักไทย เป็นคนที่ ๒ ตามมาด้วย คุณเสนาะ เทียนทอง ซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มของคุณประมวล เป็นคนที่ ๓ จากนั้นผมก็มาอยู่ที่คุณสนธิ จัดรายการไปมา คุณสนธิก็ออก

กับที่เรามีพื้นที่ในการค้นคว้าข้อมูลทำสื่ออยู่แล้วยิ่งทำให้เราสามารถเติมเต็มช่วยคุณสนธิได้มากขึ้น ก็ยิ่งเสริมกันเป็นทีมให้คุณสนธิในการพูดแต่ละครั้ง ก็ทำอย่างนี้เรื่อยมาจนกระทั่งเกิดพันธมิตรแล้วเขาก็ให้ผมเป็นโฆษก ที่จริงผมไม่ค่อยอยากจะทำพูดเนื่องจากทำงานด้านข้อมูล ก็เขียนแถลงการณ์ ผมเขียนแถลงการณ์ทุกฉบับ แต่จริงๆ ตอนนั้นคุณสุริยะใส เป็นเลขาธิการ เป็นผู้ประสานงานของพันธมิตรอยู่แล้ว ก็ให้คุณสุริยะใสพูดไปเลยในคราวเดียวกัน ผมเอาไว้พูดกับชาวต่างประเทศ ไม่ได้มีความคิดที่จะมาเป็นโฆษกอย่างที่เป็นอย่างนี้ทุกวันนี้นะ แต่เมื่อสถานการณ์ผ่านไปเรื่อยๆ ก็

ถึงที่ที่ผมจะต้องพูดมากขึ้นเรื่อยๆ คุณสนธิเริ่มถอยออกบางเวที แล้วให้ผมกับคุณค่านุณ จัดรายการไปเรื่อยๆ เราก็ต้องออกทีวีมากขึ้น ต้องพูดมากขึ้น จนถึงปี ๒๕๔๔ มีข้อมูลมากขึ้นผมก็ต้องพูดมากขึ้น แล้วก็ออกหน้าในท้ายที่สุด แล้วก็มาเป็นแกนนำรุ่นที่ ๒ เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๕ จนทุกวันนี้

คนทำงานฐานข้อมูล

คนที่ทำงานจะไม่เหมือนกับคนที่ฟัง คนที่พูดจะไม่เหมือนกับคนที่ฟัง ที่รับข้อมูล เพราะว่ามันเหมือน หลักฟิสิกส์ ฝ่ายที่ปลดปล่อยจะเครียดน้อยกว่าฝ่ายที่รับข้อมูล เพราะว่าคนที่รู้เก็บข้อมูลอยู่กับตัวคงอึดอัดแน่ ถ้าได้พูดแล้ว เราจะมีความรู้สึกว่าเราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว สำคัญมากกว่าคนรับเสียอีก

ยึดถือแนวทางพระมหาชนก

เราต้องทำดีให้ดีที่สุด เมื่อไม่มีอะไรดีไปกว่านี้ ไม่มีอะไรต้องเสียใจ เพราะเราได้ทำดีที่สุดแล้ว ถ้าเรายึดถือแนวทางนี้ได้ เราจะรู้สึกว่ามีอะไรติดค้างในใจ ผมจึงมีความเห็นว่ากระบวนการที่มันเลวร้ายที่สุด ขอให้เราได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่

ผมอ่านพระมหาชนกอย่างละเอียด อ่านความหมาย นัย เป็นบทพระราชนิพนธ์ที่ลึกซึ้งมาก ซ่อนนัยสำคัญหลายเรื่องมาก แล้วก็ต้องมีความเข้าใจ อ่านครั้งนี้ก็เข้าใจแบบหนึ่ง อ่านอีก ก็

พระมหาชนกเป็นบทพระราชนิพนธ์ที่ลึกซึ้ง

ซ่อนนัยสำคัญหลายเรื่อง

อ่านครั้งนี้ก็เข้าใจแบบหนึ่ง

อ่านอีก ก็เข้าใจไปอีกแบบ

ยิ่งอ่านซ้ำก็เข้าใจมากขึ้น

ทำให้ผมยึดแนวทางนี้มาปฏิบัติ

ว่ายนํ้าให้สุดกำลัง แม้ไม่เห็นฝั่งก็ต้องว่ายนํ้า

ไม่มีอะไรต้องติดค้าง

แม้ตายไปก็ไม่ติดหนี้บุญคุณใคร

เข้าใจไปอีกแบบ ยิ่งอ่านซ้ำก็เข้าใจมากขึ้น ทำให้ผมยึดแนวทางนี้มาปฏิบัติ ว่ายนํ้าให้สุดกำลัง แม้ไม่เห็นฝั่งก็ต้องว่ายนํ้า ไม่มีอะไรต้องติดค้าง แม้ตายไปก็ไม่ติดหนี้บุญคุณใคร

พระองค์ท่านเป็นแรงบันดาลใจอย่างมาก สำหรับผมเหมือนพระมหาชนก รูปที่ผมติดตาอยู่บนหัวนอน เป็นรูปที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงงานหนัก มีพระเลืโทที่พระนาสิก ผมประทับใจพระองค์ท่านทรงงานหนักตลอดเวลา เราทำงานนิดเดียว เทียบไม่ได้แม้ละออภุทธิพระบาทของพระองค์ท่าน ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่มีความรู้สึกย่อท้อเพราะผมไม่ได้ยึดหลักเป้าหมายที่ชนะหรือแพ้ เป้าหมายของผมคือทำดีที่สุดแล้วหรือยัง

แสงสว่างปลายอุโมงค์

ผมไม่คิดว่า การเปลี่ยนแปลงในประเทศต้องเริ่มจากคนกลุ่มใหญ่ ผมเชื่อเสมอว่าต้องเริ่มจากคนกลุ่มเล็กๆ นี่แหละ แต่เป็นกลุ่มเล็กที่มีเอกภาพทางความคิด มีเอกภาพในทางเคลื่อนไหว และมีเอกภาพในทางยุทธศาสตร์ การเคลื่อนไหวในแต่ละครั้ง ถ้าเราเคลื่อนไหวสะเปะสะปะจะไม่มีพลัง ผมเชื่อว่าทุกอย่างมีต้นทุน การเปลี่ยนแปลงก็มีต้นทุน ไม่มี การเปลี่ยนแปลงอะไรที่ได้มาอย่างเรียบง่าย ง่าย ๆ เป็นไปไม่ได้ ทุกอย่างมีสิ่งที่จะต้องจ่าย ถ้าเลวร้าย

ในฐานะที่พระองค์ท่านเป็นองค์อุปถัมภ์กษัตริย์ ดังนั้น พระมหากษัตริย์กับศาสนาจึงเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกัน ดังนั้นเราจึงเป็นชาติที่น่าอยู่ เป็นชาติที่มีศีลธรรม และวัฒนธรรมที่ดี ดังนั้น ความเชื่อมโยงตรงนี้จะแยกแยะได้ว่าเราควรจะทำปกป้อง หรือจะปล่อยให้พระองค์ท่านถูกละเมิด นั่นคือสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และชาติจำเป็นต้องมีพระมหากษัตริย์

คุยเฟื่องเรื่องมังสวิรัต

ผมรู้สึกว่าเป็นความปรารถนาเรื่องอย่างมาก

ชาวโศกศึกษาพระไตรปิฎก
หาความหมายในการที่จะไม่กินเนื้อสัตว์
เฉพาะในทางศาสนาทางด้านหนึ่ง
อีกด้านคือสุขภาพ
มันตอบโจทย์ทุกด้านเลย
ผมศึกษาในต่างประเทศ
ค้นพบงานวิจัยว่า
มนุษย์ไม่ควรกินเนื้อสัตว์

มาก ถึงจะมีโอกาสเปลี่ยนแปลงมาก ถ้าเลวร้าย น้อยโอกาสเปลี่ยนแปลงก็น้อยนี้เป็นหลักธรรมชาติ หลักฟิสิกส์ ACTION เท่ากับ REACTION

พระมหากษัตริย์ผู้ทรงกตปิธรรส

เราควรจะทำปกป้อง เพราะพระองค์คือจิตวิญญาณของคนไทย ถ้าคนไทยไม่มีศรัทธารวมจิตใจแล้ว สังคมไทยก็ไม่มีเครื่องยึดเหนี่ยว ยิ่งสังคมทุกวันนี้เน้นวัตถุมาก เน้นบริโภคนิยม ทุนิยม ทำให้คนไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ หรือแบบอย่างที่ดีได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามองพระมหากษัตริย์เป็นปัจเจกบุคคล เราก็ถือว่าท่านเป็นต้นแบบที่ดีที่ต้องรักษา และต้นแบบที่ดีเชื่อมโยงไปถึงทุกศาสนา

ของชาวโศก ที่ศึกษาพระไตรปิฎก หาความหมายในการที่จะไม่กินเนื้อสัตว์ เฉพาะในทางศาสนาทางด้านหนึ่ง อีกด้านคือสุขภาพ มันตอบโจทย์ทุกด้านเลย ผมศึกษาในต่างประเทศค้นพบงานวิจัยว่า มนุษย์ไม่ควรกินเนื้อสัตว์ เพราะถ้าเราไม่ใช้อาหารไปล่ามา ไม่ใช้เครื่องปรุงอาหาร ผมเชื่อว่า เรากินหมูหนึ่งตัว หรือกินเนื้อหมูสดๆ ไม่ได้ นอกจากต้องปรุงแต่งรสชาติ เรายังต้องกลบเกลื่อน เปลี่ยนแปลงไม่ให้เห็นตาเหมือนเดิม นอกจากนั้นมนุษย์ยังมีผิวที่บางมากไม่ใช่สำหรับต่อสู้ ตั้งแต่บรรพบุรุษก็เช่นเดียวกัน มีผิวที่นุ่มมาก ไม่ใช่ผิวแห่งการต่อสู้ เราไม่ใช่สัตว์กินเนื้อแน่นอน ฟันเราก็ไม่ใช่ แม้แต่เล็บก็ไม่สามารถไปตะบ

อะไรได้ นิ้วเรายาวเหมาะสำหรับเด็ด หยิบผัก
ผลไม้กิน ไม่ต้องพูดถึงพระไตรปิฎกห้ามอะไรบ้าง
ยิ่งไปกว่านั้น เราค้นพบว่าเนื้อสัตว์สร้างอนุมูล
อิสระให้ร่างกายเพิ่มมากขึ้น เป็นต้นเหตุของโรค
มะเร็งและสุขภาพที่ทรุดโทรมลง

นี่คือกระบวนการที่ทำให้เราได้เรียนรู้ในทาง
ธรรม ทางธรรมชาติบำบัด ว่ามาถูกทางแล้วและ
จะมีคำตอบ เพราะว่าถ้าสังคมไทยลดการกินเนื้อ
สัตว์ การเบียดเบียนชีวิตสัตว์ก็น้อยลงไปด้วย
หันมากินพืชผักมากขึ้น เกษตรกรก็จะฟื้นฟู มี

รายได้มากขึ้น สุขภาพก็ดีขึ้น ยานำเข้าจาก
ต่างประเทศก็น้อยลง การใช้งบประมาณด้าน
สุขภาพก็น้อยลง

ผมไม่ได้ทำบาป พองดเนื้อสัตว์ก็รู้สึกมีความ
เมตตามากขึ้น อีกเรื่องผมไม่ได้มีการแสวงหา
ทรัพย์สินเพื่อไปร่ำรวยอะไร ไม่มีลูกด้วย เราจึง
ไม่แสวงหามาเพื่อใคร จึงมีอิสรภาพ **ผมจึงมุ่ง
ความสนใจมาที่สุขภาพ แล้วก็มาเรื่องศาสนา
ทั้ง ๒ อย่างมาครบในเวลาเดียวกัน คือ พอ
กินมังสวิรัตก็ได้ทางจิตเข้ามาด้วย**

ในเรื่องสุขภาพตัวเอง ผมเป็นไมเกรน หอบ
หืดตั้งแต่เด็กแล้ว วันนี้ผมก็หันมาใช้วิถีธรรมชาติ

พึ่งพาตนเอง ผมดื่มน้ำปัสสาวะและทดลองพิสูจน์
พบว่าการดื่มน้ำปัสสาวะของตัวเอง ทำให้ผมหาย
จากโรคที่เป็นอยู่ ซึ่งต้องกินยาประจำเยอะมาก
แต่ตอนนี้ผมไม่ได้ใช้ยามาเดือนที่ ๙ แล้ว

การเลือกแพทย์ทางเลือก

แรงบันดาลใจมาจากคุณอาซึ่งเป็นบุคคลที่ผม
เคารพรักช่วย ทำให้ต้องเร่งศึกษาเรื่องการแพทย์
ทางเลือกในแนวธรรมชาติบำบัด คือไม่เหมือน
เวลาปกติ ที่ค่อย ๆ ศึกษาไปก็ได้ เพราะคนป่วย

ผมเป็นไมเกรน หอบหืด

ตั้งแต่เด็กแล้ว

วันนี้ผมก็หันมาใช้

วิถีธรรมชาติพึ่งพาตนเอง

ผมดื่มน้ำปัสสาวะพบว่า

การดื่มน้ำปัสสาวะ

ทำให้หายจากโรค

ที่เป็นอยู่

ซึ่งต้องกินยาประจำ

แต่ตอนนี้ผมไม่ได้ใช้ยา

มาเดือนที่ ๙ แล้ว

กำลังรอความช่วยเหลือ ผมต้องรีบค้นคว้าจน
ไม่ได้หลับไม่ได้นอน กลายเป็นจุดเปลี่ยนที่
ต้องทำความเข้าใจให้เร็ว ทำให้ผมเข้าใจคำตอบ
มากขึ้นว่า **แพทย์แผนปัจจุบัน เน้นการบำบัดที่
ปลายเหตุเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้เน้นการแก้
ปัญหาที่ต้นเหตุ** ซึ่งธรรมชาติบำบัดเน้นการดูแล
ทั้งทางกายและจิต หากสาเหตุได้ลึกกว่าการหา
ทางดับที่ปลายเหตุ ตามหลักปฏิจจสมุปบาท หรือ
อิทัปปัจจยตา เมื่อมีสิ่งนี้เกิด สิ่งนั้นจึงเกิด พอ
เราเข้าใจถึงเหตุและปัจจัย เราก็จะไปหาที่ต้นเหตุ
และก็สาวลึกไปจนถึงที่สุดถึงกรรมที่แต่ละคน
เคยก่อขึ้น

บทเรียนนี้มีคุณค่า

ทำให้ดีที่สุด จนถึงวันหนึ่ง เหมือนที่ผมได้รับบทเรียนเรื่องความตาย จากคุณอาผู้เป็นที่เคารพรักยิ่งในวันที่ท่านจากไปอย่างสงบ มีสติในการไป การได้เห็นคุณอาจากไป ทำให้ผมได้เกิดมรณานุสติเพิ่มมากขึ้นว่า **ไม่มีใครเอาชนะอายุช่วยได้ เราจึงควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ทุกวัน ทุกลมหายใจ กรรมดีที่เราทำไว้ เมื่อเราตายจะทำให้เราไปดี**

การที่ชาวโศกมีเอกภาพทางความคิด และมีองค์ความรู้เปิดประตูสู่โลกกว้าง จะทำให้ผู้คนเข้ามาแสวงหา การปฏิรูปสุขภาพของตัวเองก่อน และก็นำไปสู่การปฏิรูปตัวเอง แล้วก็ปฏิรูปประเทศไทยในที่สุด

ปฏิรูปสุขภาพสู่ปฏิรูปประเทศไทย

ผมมองการปฏิรูปประเทศไทย อย่างมองเพียงแค่พลังงาน หรือมองเฉพาะเรื่องการปกครอง ผมคิดว่าชาวโศกเน้นเรื่องสุขภาพ ตรงจุด แล้วจะขยายผลไปอย่างรวดเร็ว เพราะการปฏิรูปสุขภาพ จะนำไปสู่การปฏิรูปประเทศ การปฏิรูปสุขภาพ จะมาควบคู่กับการเปลี่ยนพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อพัฒนาระดับไปสู่การพัฒนาจิตใจ ซึ่งเป็นการพัฒนาเบื้องต้น ทางร่างกายพื้นฐานก่อน เมื่อเห็นแล้วลดละอะไรบางอย่างไป แล้วก็นำไปสู่การพัฒนาจิตใจ จึงเห็นว่าที่ผมมาเอาใจใส่ ๒ เรื่องสำคัญหลังๆ นี้ คือเรื่องพลังงานกับสุขภาพ ผมเคยสนใจเรื่องเขาพระวิหารเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่กระทบใจคน ล้มผัสได้จากความรู้สึก แต่ปัญหาชายแดนนี้คนไทยไม่รู้สึกรเพราะเดี๋ยวนี้คนไทยมีสำนึกน้อย เป็นเรื่องห่างไกล ยังไม่ใช่

บ้านตัวเอง แต่สุขภาพคือชีวิตตัวเองและคนรอบข้าง ผมคิดว่ามาทางนี้ถูกทางแล้ว และคนอีกหลายสิบล้านก็อยากจะเข้ามาสู่กระบวนการนี้ เพื่อฟื้นฟูสุขภาพตัวเอง ผมจึงคิดว่าเรามีนิมิตหมายที่ดีที่มีเรื่องสุขภาพ มีแหล่งอาหารปลอดสารพิษมากที่สุด เมื่อคนมีปัญญา ก็จะได้รู้ว่านี่แหละคือชุมชนตัวอย่าง ชุมชนต้นแบบที่เขาต้องเอาอย่าง เพื่อให้ลูกหลานของเขาและตัวเขาเองมีคุณภาพชีวิตที่ดี

ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์
โฆษกพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ทำบุญร่วมกัน จึงได้พบกัน

ผมคิดว่า ชาวโศกเป็นกลุ่มหรือชุมชนที่คนภายนอกรู้จักน้อย ถ้าไม่มีชุมชนพันธมิตร พวกผมไม่มีทางรู้จักชาวโศกและมาเป็นญาติธรรม การชุมนุมทำให้พวกเราได้มาเจอกัน ปฏิบัติงานร่วมกัน แม้แต่พันธมิตรหลายคนก็มาเป็นชาวโศก เพราะฉะนั้น เราคงเคยทำบุญร่วมกันตั้งแต่ชาติปางก่อน ถ้าคิดในแง่นี้ แต่ผมก็คิดว่า บริบทที่กำลังจะก้าวต่อไปนี้ โดยเฉพาะเรื่องสุขภาพ เป็นงานระดับชาติ การที่ชาวโศกมีเอกภาพทางความคิด และมีองค์ความรู้เปิดประตูสู่โลกกว้าง จะทำให้ผู้คนเข้ามาแสวงหาการปฏิรูปสุขภาพของตัวเองก่อน และก็นำไปสู่การปฏิรูปตัวเอง แล้วก็ปฏิรูปประเทศไทยในที่สุด

ประชาธิปไตย vs ประชาธิปไตย

ทรงพระเจริญ

ทรงพระเจริญ

ทรงพระเจริญ

๑ ประชาธิปไตยที่ใช้ธรรมเป็นอำนาจ

เป็นอิสระเสรี
ที่ไม่ต้องมอมตบ ตา
หน้าตบหน้าในใจ

๒ ประชาธิปไตยที่ใช้อำนาจเป็นธรรม

เป็นพ่อตบ
ที่ใช้อำนาจฟามตบ
ตบตีตบตบ
หน้าตบหน้า

นักการเมืองแจกบัตรเลือกตั้ง
ในหลวงแจกบัตรผูกพอเพียง

๓. ประชาธิปไตย เพื่อเป็นข้าบาททุกชาติไป

เป็นข้าแม่ หัวศร!

ประชาธิปไตย
เพื่อพ่อแม่ไพร่
ไปเป็นข้า
!!!

๔. ประชาธิปไตย เพื่อเป็นข้าบาททุกคน

ท. ๒๕๕๕

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๙)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐฐัม”**นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยะธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยะธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยะธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลุทธิจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลุทธิยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลุทธิถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หาย ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของ กาวนมายปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบ พุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม “บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยาย ความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ใน ข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคม มนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลาย คราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรม บัณฑิตเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษา ฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังขะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึง ชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าว คือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการ หนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็ คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีถึฏฐิว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่ง ไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็น ของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่ง ความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย ปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสานี ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ” (มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิด กิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด อีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“วิญญาน”ตามที่กำลังพูดถึงนี้ จะต้องเกิดจาก “สัมผัส”ที่มีทวาร ๕ กับเหตุปัจจัยภายนอก ทำงาน ร่วมกันแล้วต่อเนื่องเกิดเป็น“วิญญาน”อยู่ภายในใจ

ซึ่งต้องมีธาทูรู้หรือ“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นถึง ขั้น“นามรูปปริจเจทญาณ”จริงจึงจะสามารถ“รู้”(ขานาติ)- เห็น(ปัสสตี)“วิญญาน”เหล่านี้ตามที่มันเป็นจริง

ว่า“วิญญาน”นี้แลที่มี“วิญญานสี่หรือวิญญาน เทวดา”(สมมุติเทพ)เกิดซ้อนอยู่ซึ่งจะต้อง “จับตัววิญญาน ที่เป็นผีเป็นมารหรือเป็นเทวดา”นี้แหละให้ได้ อย่างสำคัญ ตาทิพย์(วิชา)ที่เป็น“ตาทิพย์”ของ“ธรรมที่เป็น

พุทธ”นี้ คือ ความเจริญของ“อริปัญญาสิกขา”ขึ้นเป็น “วิปัสสนาญาณ”หรือ“นามรูปปริจเฉทญาณ”

จึง“เห็น”(ปัสสติ)ด้วย“ตาปัญญาหรือธรรมจักขุ” ซึ่งไม่ใช่“เห็น”**เป็นรูปเป็นร่างที่มี“สรีระ”(รูปร่าง)** เพราะ “ใจหรือวิญญาณหรือมโน”ไม่มีรูปร่างโฉมกายสีสัน (อสรีรัง) ขอย้ำนะว่า **“ไม่มีรูปร่างโฉมกายสีสัน”(อสรีรัง)**

จึงต้องสัมผัส“เห็น”(ปัสสติ)ตาม“**อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ**”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)ที่**“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่”**จริง ในขณะที่**เหตุมีปัจจัยอยู่พร้อม ณ บัจจุบันนั้น** หรือยิ่งดูจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ และ เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ ก็ชัดเจนยิ่งขึ้น ในสูตรอื่นๆก็มีอีกมาก ที่ยืนยันความเป็น**“วิญญาณ”**ต้องมี**“เหตุปัจจัย”**

ถ้า**“ไม่มีเหตุ”ไม่มีปัจจัย** คือ**“รูปกับนาม”** เช่น **ตากับรูป** และต้อง**“สัมผัสกัน”** จึงจะเกิด**“วิญญาณ”** ซึ่งก็คือ **ตา“สัมผัส”รูป** แล้วจึง**“เกิดวิญญาณ”** แม้มี**“ตา”** มี**“รูป”** แต่**“ไม่ได้”สัมผัส**กัน ก็**ไม่มี“วิญญาณ”**ตั้งว่านี่ ถ้า**ไม่มี“ตาสัมผัสรูป”**ก็**ไม่มี“วิญญาณ”**เกิด ชัดเจนมั๊ย ?

“วิญญาณ”ดังกล่าวนี้เองคือ**“วิญญาณ”**ที่พระพุทธรเจ้า ทรงหมายถึง จะต้องศึกษาให้**“สัมมาทิฐิ”** แล้ว**ปฏิบัติให้“สัมมา”** จึงจะเกิด**“ธรรมจักขุ”** หรือ**“ตาทิพย์”**ที่เห็น **“วิญญาณ”**นี้ ก็จะเห็นแจ้งด้วยการสัมผัส**“วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา”**ใต้งๆในชีวิตปกติสัมผัสตาโพลางนี้แล จะปรากฏ**“ความเป็นวิญญาณ”**ในจิตเรา ซึ่งเป็น**“ผี”**ก็ผีเห็นอยู่หลัดๆ หรือเป็น**“เทวดา”**ก็**เทวดา**ที่มีให้สัมผัสจริงอยู่โทงโทง

นั่นคือ จะเกิด**“วิปัสสนาญาณ”** หรือเป็นผู้มี **“อริปัญญาสิกขา”**เจริญขึ้นเป็น**“ญาณ ๑๖ คือ ญาณ ๑-๒-๓-๔ เป็นต้น”** ซึ่งยังไม่ครบทั้ง**“ญาณ ๑๖”** แต่เป็น **“ตาทิพย์”**(ธรรมจักขุ) อันได้แก่ **“อริปัญญาสิกขา”**เจริญขึ้นเป็น**“วิชชา”**ที่ตรงกันข้ามกับ**“อวิชชา”**นั่นเอง

และ**“วิญญาณ”**เช่นนี้แหละ ที่**ผู้สัมมาทิฐิแล้วปฏิบัติจะสามารถวินิจฉัย“วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา”**ได้ **“วิญญาณเทพหรือเทวดา”**นั้น เป็น**“วิญญาณที่**เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-แล้วก็ดับไป” **“ไม่ตั้งอยู่ถาวรยั่งยืนเลย** จึงเป็น**“สุขแท้จ”**(สุขัลลิกะ) แต่ลมๆแล้งๆที่**“ไม่มี**

ตัวตน”จริงเลย เพราะเป็น**“วิญญาณ”**(ธาตุ)ที่เกิดขึ้นเฉพาะในขณะที่**“สัมผัสอยู่”**เท่านั้น

หมด**“สัมผัส”**แล้ว**“วิญญาณ”**นั้นก็หายไป **“ไม่มีจะเหลืออยู่แต่“อุปาทาน”**(ความยึดถืออยู่ในจิต)อันเป็นกิเลสชนิดหนึ่งที่อยู่ในฐานะ**“อนุสัยหรืออาสวะ”**ที่นอนเนื่องอยู่กันบึงของใจในใจ แค่นั้น

ซึ่งก็มีเฉพาะสำหรับผู้ยึดเป็น**“อุปาทาน”**ด้วยนะ กิเลสที่**“ยึด”**ไว้นั้นแหละ ชื่อว่า**“อุปาทาน”** แต่**“ผู้จะรู้ว่า“ตนยึดมันอยู่”**นั้น **ยากสุดยากแท้!** **ต้องเป็น“วิชชา: วิปัสสนาญาณ”**ที่**เกินสามัญของปุถุชน** ผู้มี**“วิชชาหรือวิปัสสนาญาณ”**จริง ก็**จะรู้แจ้งเห็นจริงได้ด้วยตน** เป็นปัจเจกตั้ง(รู้ได้เฉพาะตน)แน่นอน และ**“อุปาทาน”**นั้น**ไม่ใช่“เวทนา”**ไม่ใช่**“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”** แต่ก็**เป็นกิเลสลักษณะหนึ่ง**

“อุปาทาน”นี้ เมื่อใดมันมีการเคลื่อนไหว(จติ)จากภาวะ**“ยึด”**อยู่นิ่งๆเฉยๆตามลักษณะที่เป็นภาวะ**“พลังงานศักดิ์”** แล้วเปลี่ยนลักษณะกลายเป็นสถานะจาก**“อุปาทาน”**ไป มันก็จะกลายเป็น**“พลังงานจลน์”** ชื่อว่า**“ตัณหา”** และหน้าที่ของ**“ตัณหา”**ก็คือ **“อยาก”**(ตามที่ตน“ยึด”นั้นๆ)

เมื่อพลังงาน**“ตัณหา”**ได้**“สัมผัส”**ตรงตามที่**“ตนอยากหรือตนยึด”**ก็จะเกิด**“เวทนา คือ อารมณ์สุข”**ด้วย **“อวิชชา”**ทันที ตามสัญชาตญาณแห่งผู้ยังมีกิเลส

นี่คือ ภาวะ**“อารมณ์สุข”** ซึ่งเป็น**“อารมณ์(เวทนา) ”**ที่มีอาการแสดงอยู่ในจิตใจของผู้ยังอวิชชา พระพุทธรเจ้า ทรงนับเป็น**“สัตว์”**ทางจิตใจ

สัตว์นี้ไม่ใช่**“สัตว์มีรูปร่างโฉมกายที่อยู่ภายนอกใจ”**(อสรีระ) เช่น ช้างม้าวัวควายปูปลาแมตปลา ฯลฯ ดอกกะแตนี่เป็น**“สัตว์”**ที่ถูกผูกไว้ในใจ(สังโยชน์) ซึ่งมีหลายเผ่าพันธุ์(เกิดด้วยกรรม=กัมมพันธุ์) **“สัตว์สุข”**นี่ก็เป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งในหลายๆเผ่าพันธุ์ชื่อว่า**“เทวดา(สุขเวทนา)”** พระพุทธรเจ้า ทรงเรียกว่า **“สัตว์ทางจิตใจนี้ว่า “สัตว์โอปปาติกะ”**

ฉะนั้นเองคือ **“เทวดา เป็นอาการทางจิตใจของคน** **เทวดาที่อาศัยในร่างกายของคนเป็นๆก็เป็นแบบนี้** **ตายไปแล้วไม่มีร่างกายก็เป็นสุขเป็นทุกข์เช่นเดียวกัน** **ผีหรือเทวดาที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานอัน** เป็น**“ปรมัตถธรรม”**นี้ลึกล้ำยิ่งนัก ผู้ศึกษาที่มี**“ปัญญา**

ขันอริยะ”อย่างสัมมาทิฏฐิจึงจะรู้ถึงเห็นจริงได้

และ“การเกิด”ของความเป็น“เวทนา”นี้ ก็อาศัยสัน
เฉพะะมี“สัมผัสอยู่”ปัจจุบันนั้นเท่านั้น เมื่อหมด“สัมผัส”
ก็**ไม่มี“ตัวตนของเวทนา”**หรือ**“อารมณ์สุข”**นั้นแล้ว

หาก**ไม่“เห็น”**ในขณะที่**“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่”**นั้น ภาวะ
จริงของ**“วิญญาณเวทนา”**ก็จะ**สลายหายไปไม่เหลืออยู่**
เพราะ**“วิญญาณ”**เป็น**อนัตตา “ไม่มีตัวตน”** คำนี้
ก็ได้ยืนยันจนชินหูแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้ว
เอามาประกาศให้ชาวโลกรู้ ผู้ยินดีสนใจศึกษาปฏิบัติ
พิสุจน์ก็จะสามารถได้เองเป็นเองด้วยตน(ปัจเจกตั้ง) แต่มัน
ก็**“ยากมากๆ”**ที่คนทั่วไปจะเข้าใจตรงนี้ได้ ถึงความลึกซึ้ง
ใน**“ความไม่ไปตัวตน”**(อนัตตา)ที่มัน**เกิดขึ้น-ตั้งอยู่ใน**
ชั่วขณะ(ฐานโล)ที่มี**“สัมผัส”**เท่านั้น แล้วมันก็**หายไป**

มีเพียงแค่นี้**“สัมผัส”**นั้นอยู่ เมื่อ**สิ้นสัมผัส** มันก็
หายไปทันที **“ความเกิดขึ้นมา แล้วตั้งอยู่(ฐิต)”**ของ
“วิญญาณเวทนาหรืออารมณ์สุข”นั้นก็**หายไปสิ้นไปไม่**
มีอีก หาก**“สัมผัส”**นั้นหยุดลงเมื่อใด **“สัมผัส”**นั้นเลิก
สัมผัส **“เวทนา”**หรือ**อารมณ์สุข**นั้นก็**ไม่มี**

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่ามันเป็น**สัญลักษณ์** ซึ่งแปลว่า
สубเทจ ซึ่ง**ไม่มีอยู่จริง-ไม่ไปตัวตน-ไม่มีตัวตน**(อนัตตา)
เมื่อ**หยุดสัมผัส** มันก็**หายไป** ภาวะที่ยังเหลือก็มี
แต่**“ความจำ”**(สัญญา) ที่เจ้าตัว**“ยึดไว้ด้วยอวิชชา”** ใน
สัญญา(ความจำได้)ของตนเท่านั้น

ถ้าเป็น**“ความยึดติดไว้ด้วยอวิชชา”**ภาวะนี้ชื่อว่า
“อุปาทาน” แล้วหลงคิดว่า มัน**เป็นของจริง-ความจริง**
(สมมุติสังจะ)เสียเหลือเกินในโลกในโลภก็

“อุปาทาน”นี้ก็จะรู้สึกรู้ว่า **“มันเป็นความสุขจริงๆ”**
ตาม**“สมมุติสังจะ”**ที่ปุถุชนผู้ยังมีอวิชชาก็เป็นธรรมดา
แต่ถ้า**“ยึดไว้ด้วยอวิชชา”**ก็เรียกว่า**“สมาทาน”**

ส่วน**“ความยึดที่เป็นอวิชชา”**นั้น มันจะ**ยึดจริงๆ**
ยึดมั่นถือมั่นกันทีเดียว หลงว่า**“มันมีจริงเป็นจริง”** จึง
“ยึด”ว่า มัน **มีตัวตน**(อัตตา)จริง มัน**ไปตัวตน**(อัตตา)แท้
ผู้มี**ภูมิปัญญาอันประเสริฐ**เท่านั้น คือ **อริยบุคคล**
จึงจะเห็นแจ้งว่า มัน**“เป็นความโง่ เป็นอวิชชา”**ที่ตนยัง
“ยึดตัวตนนั้นๆอยู่ในใจของตน”จึงยอมศึกษาปฏิบัติ
ฝึกฝนละล้าง**“ความเป็นตัวตน”**ที่ตนได้ยึดอยู่นั้นๆให้

หมดสิ้นไปจากใจของตนให้ได้ ตั้งแต่พยายามไปถึงที่สุด

ผู้เป็นอริยชนแท้ จึงมีวิชชาเห็นแจ้งว่า **ความหลง**
ผิด(โมหะ)หรือหากยังมีความโง่(อวิชชา)อยู่ **“ยึดมั่นถือมั่น**
มันอยู่”นั้น **“จริงๆแล้วมันทุกข์”**(ทุกข์อริยสัง) เราผู้ยังมี
ทุกข์มีสุขเกิดเป็น**“เจตสิกทุกข์”**อยู่เราก็อยังมี**“อัตตา”**แน่
ส่วน**ผู้สุดโต่งไปทางฉลาด** ก็จะ**“หลงปัญญา”** จึง
หลงผิด ตนมีแค่ความฉลาดที่เป็นตรรกะ ยึดได้แค่ภาษา
หรือแค่วาตะ(อัตตวาทุพาทาน)ว่า **“ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่ใช่**
ตัวตน”(ลัทธิเพชฌิมมา อนัตตา) ก็หลงตนว่าตนมีปัญญาบรรล
ก็จะหลงว่าตนเข้าใจลึกซึ้งที่สุดๆแล้ว จึงเห็นว่า ถ้า
ขึ้นใครยังเข้าใจว่า **“มีตัวตนอยู่ ณ ที่ใดๆ”** โดยเฉพาะ
“มีตัวตนในตัวตน” คนผู้นั้นแหละมี**“อัตตา”**

คนผู้เข้าใจอย่างนี้ จะเห็นว่า **“ทุกสิ่งทุกอย่างมัน**
ไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนมันไม่มีในที่ไหนๆ” ฉะนั้นถ้าใครยัง
หลงว่า**“ตนเองมีตัวตนอยู่”** คนผู้นั้นก็ยังมีมโห่ง อยู่กับ
“ตัวตน” เป็นคนมีจักษุทิฐิ ยังไม่สัมมาทิฐิ

นี่คือ ผู้ยังหลงผิด ยัง**“อวิชชา”**อยู่แท้
เพราะหลงความฉลาดเป็น**“ตัวตน”**(เป็นคนฉลาดแต่
ยังอวิชชา) จึงยึดได้แค่วาตะหรือแค่ภาษาคำพูดเท่านั้น
(อัตตวาทุพาทาน)ว่า **“ตนฉลาด”** แต่**ไม่รู้จัก“ตัวตน”**จริง
สังเกตได้ง่ายๆว่า คนผู้ใดยังมี**“อารมณ์สุข-อารมณ์**
ทุกข์”ที่เป็น**“เจตสิกทุกข์”**อยู่ ผู้นั้นยังมี**“ตัวตน”**อยู่แท้
ยังมี**“ความยึดมั่นถือมั่น”**(อุปาทาน)อยู่แน่นอน

คนอย่างนี้ ฉลาดโลกก็แต่ยังมี**“อวิชชา”**ยังไม่
โลกุตระ ยัง**ไม่มีญาณไม่มีปัญญา**รู้จักความเป็น**อนัตตา**
ดังนั้น ผู้**“ไม่ยึด”**ด้วยอวิชชา(พ้นความโง่ตามโลกก็)

ถ้าเป็นผู้บรรลสูงสุดแล้ว ก็**ไม่มี“อารมณ์สุข-อารมณ์**
ทุกข์”(อทุกขมสุข,อุเบกขา)ในใจของผู้บรรลนั้นเลย จะ**รู้แจ้ง**
แต่**“ความจริงตามความเป็นจริง”**ในขณะที่**“สัมผัส”**อยู่นั้น

เช่น รู้ว่า **ตาสัมผัสรูป** เป็นรูปอะไร ก็รู้ตามความ
เป็นจริงของรูปนั้น หูสัมผัสเสียง เป็นเสียงอย่างไร ก็รู้
ตามความเป็นจริงของเสียงนั้น ฯลฯ รู้เหมือนคนธรรมดา
ทั่วไป**ไม่รู้**ไม่บกพร่อง เพียงแต่**“ไม่มีอารมณ์สุขหรือทุกข์”**
(อทุกขมสุข,อุเบกขา)เกิดในใจของผู้นั้นแล้ว ซึ่งเป็น**“อารมณ์**
สงบจากกิเลสหรือสงบจากความเป็นสัตว์โลกก็”

☸ [มีต่อฉบับหน้า]

ใครคือผู้บ่อนทำลายประชาธิปไตย
พรรคที่ได้ส.ส.มาเพราะการซื้อเสียงนั้นแหละ
คือผู้บ่อนทำลายประชาธิปไตย

นักการเมืองซื้อเสียงก็ดูจดังหมาบ้า!

พวพรรคการเมืองที่ไม่มั่นใจว่า คนในพรรค
ของตัวเองซื่อสัตย์ ไม่ซื้อเสียง หรือไม่
เคร่งครัดในเรื่องไม่ซื้อเสียง หรือไม่ให้ความสำคัญ
สำคัญกับการไม่ซื้อเสียง หรือไม่เห็นโทษภัย
มหันต์อันเกิดจากการซื้อเสียง จะไม่พอใจใน
กฎหมายลงโทษถึงขั้นยุบพรรค ถ้ามีผู้สมัครของ
พรรคที่เป็นกรรมการบริหารพรรค แล้วซื้อเสียง
เมื่อลงสมัคร ส.ส. (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)

แต่ถ้าเป็นพรรคการเมืองที่ดี จะไม่กลับ
กฎหมายการเลือกตั้งในประเด็นนี้ แต่กลับจะ
ยินดีให้ประชาชนหรือหน่วยงานรัฐมาตรวจสอบ
ความโปร่งใสในการลงสมัครเป็น ส.ส. ของคนใน
พรรค ทั้งยังเห็นคุณูปการของกฎหมายนี้ที่จะ
ช่วยดูแลผู้สมัครของพรรคให้ลงเลือกตั้งอย่าง
ซื่อสัตย์ ไม่ซื้อเสียง ซึ่งถือว่าการซื้อเสียงขาย
สิทธิ์เป็นการบ่อนทำลายระบบการเลือกตั้งใน
ระบอบประชาธิปไตยอย่างสำคัญ

ถ้าถามว่า **ใครคือผู้บ่อนทำลายประชาธิปไตย**
ผมก็เห็นว่า **พรรคที่ได้ส.ส. มาเพราะการซื้อ**
เสียงนั้นแหละ คือผู้บ่อนทำลายประชาธิปไตย
แม้จะได้เป็นรัฐบาล ก็ยังเป็นตัวการบ่อนทำลาย
ประชาธิปไตยมากกว่าพรรคที่ไม่ได้เป็นรัฐบาล

ก็เพราะได้อำนาจในการบริหารประเทศนั่นเอง
ดูหมาบ้าที่ถูกปล่อยให้เข้าไปในฝูงชน ก็ยอม
เป็นภัยต่อประชาชนทุกคน

แต่ถ้าประชาชนคนไหนที่ดูหมาบ้าไม่เป็นก็จะ
ไม่กลัวภัยแม้อยู่ใกล้หมาบ้า บางทีถูกกัดก็ยังไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าอันตรายแค่ไหน

ดังนั้น คนที่มีความรู้เรื่องหมาบ้าก็จะไม่
ประมาท โดยเมื่อเจอหมาก็ต้องห่างๆ ไว้ก่อน
จนกว่าจะมั่นใจว่าหมาไม่บ้า จึงค่อยวางใจใกล้ได้
ถ้าหมาไม่ดุ แต่จะพยายามหาวิธีควบคุมหรือขัง
หรือตะโกนบอกคนที่ไม่รู้ให้รู้ว่าหมาตัวนี้ดูนะ จะ
ได้ระมัดระวัง ไม่เข้าไปใกล้

นักการเมืองก็เช่นเดียวกัน หากได้รับเลือกเป็น
ส.ส. เราก็ต้องห่างๆ ไว้ก่อน เพื่อความไม่ประมาท
หากเราไม่มั่นใจว่า ส.ส.ท่านนี้ได้รับเลือกเข้ามา
แบบสุจริต ไม่ซื้อเสียง จนกว่าเราจะตรวจสอบ
ได้ว่า ส.ส.ท่านนี้เข้ามาได้โดยไม่ซื้อเสียงจริงๆ ก็
แสดงว่าไม่อันตราย ทำงานให้กับสังคมได้

แต่ถ้ารู้ว่าใครดูหมาบ้า ก็ต้องเรียกเจ้าหน้าที่
ที่จับหมาบ้าโดยตรง มาช่วยดำเนินการตาม
กฎหมายโดยด่วนเพื่อความปลอดภัยและสงบสุข
ของคนในสังคม

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๙

ตรรกะเรื่องเสมอภาคและเสรีภาพ ที่ อ.สุรพศ คิดเอาไว้
อาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกนี้
เพราะคนส่วนใหญ่เอาประชาธิปไตยแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
ส่วนนักต่อสู้ประชาธิปไตยทางฝ่ายเสื้อแดง
ที่เรียกร้องความเสมอภาค ไม่เอาอำมาตยาธิปไตยนั้นต่างภาคภูมิใจ
ปฏิญาณตนเป็น “ข้าของทักษิณ.. จะหนักหัวกบาลใครไหม?”
อันนี้น่าจะเป็นโครงสร้างอันอยู่ติธรรมและรุนแรง
เป็นระบบอำนาจที่ลือกประชาธิปไตยเอาไว้ยิ่งกว่าไหม?

‘สันตือโศก’ ณ ตำแหน่งศาสนาเป็นอิสระจากรัฐ บนเส้นทางศาสนากับประชาธิปไตย

● สุรพศ ทวีศักดิ์

โดยส่วนตัว ผมเห็นด้วยกับการที่สันตือโศก
ประกาศตัวเป็นอิสระจากการปกครองของ
มหาเถรสมาคมเพราะ (๑) ระบบสมณศักดิ์ของมหา
เถรสมาคมเป็นระบบฐานันดรศักดิ์ที่ขัดต่อ
หลักการพื้นฐานของความเป็น “สังฆะ” ของพุทธ-
ศาสนาแบบดั้งเดิมที่ยึดหลักความเสมอภาค ไม่มี
ชนชั้น ไม่มีฐานันดรศักดิ์ (๒) โครงสร้างอำนาจ
มหาเถรสมาคมที่ขึ้นต่อระบบอาวุโสทางสมณ
ศักดิ์ดังกล่าวเป็นโครงสร้างเผด็จการ (๓) สังฆะ
ภายใต้อำนาจมหาเถรสมาคมมีบทบาทค้ำจุน

สถานะอำนาจบารมีของระบบอำนาจจารีตโดย
การอ้างศีลธรรมทางพุทธศาสนาไปสนับสนุน
คุณวิเศษของชนชั้นปกครอง ขาดสำนึกที่จะ
ปกป้องราษฎรที่ถูกกดขี่ วัฒนธรรมสังฆะภายใต้
ระบบเช่นนี้จึงมีลักษณะเป็นปฏิปักษ์ต่อวัฒนธรรม
ประชาธิปไตยโดยพื้นฐาน

ฉะนั้น การที่สันตือโศกประกาศตัวเป็นอิสระ
จากการปกครองของมหาเถรสมาคม จึงมีความ
หมายสำคัญว่า เป็นไปได้ที่จะมีสังฆะที่เป็นอิสระ

จากรัฐ ปกครองกันเองตามหลักธรรมวินัย ไม่รับสมณศักดิ์หรือตำแหน่งการปกครองตั้งแต่เจ้าอาวาส อุปัชฌาย์ ฯลฯ ที่แต่งตั้งโดยกฎหมาย แต่ชุมชนแห่งสังฆมณฑลนั้นจัดระบบการปกครองกันเองตามหลักการ/วิธีการที่ระบุไว้ในธรรมวินัย ไม่รับงบประมาณจากรัฐ เป็นองค์กรสังฆมณฑลในรูปเอกชนที่จัดการเรื่องการปกครอง การศึกษา ปฏิบัติธรรม การตรวจสอบกันเองทางธรรมวินัย และอื่นๆ อย่างเป็นตัวของตัวเอง นี่คือนิยามที่ฉันคิดว่า เป็นข้อดีของชุมชนสันตอโคกนี้คือ “โมเดล” ของ “ศาสนาเป็นอิสระจากรัฐ” ซึ่งฉันคิดว่าพุทธศาสนาในอนาคตน่าจะมีกลุ่มต่างๆ ที่เป็นอิสระเป็นตัวของตัวเองในแบบต่างๆ มากขึ้น

โดยความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง หรือแนวทางของชาวพุทธกลุ่มต่างๆ นั้น จะเป็นที่ยอมรับของสังฆมณฑลหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับชาวบ้านเขา ยอมรับหรือไม่ เพราะคนทั่วไปไม่ได้โง่ เราต้องเชื่อว่า ผู้คนมีเหตุผลที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง ตราบใดที่ชาวพุทธกลุ่มต่างๆ ไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการละเมิดสิทธิพลเมือง พวกเขาขอมอบอิสระที่จะเลือกแนวทางการศึกษา ปฏิบัติ เผยแผ่ศาสนาของตนได้เต็มที่ ใครสอนถูก สอนผิด เป็นเรื่องที่ชาวพุทธควรวิพากษ์วิจารณ์กันไป ไม่ใช่อำนาจรัฐเข้ามาจัดการ

ฉันคิดว่าชุมชนสันตอโคกคือชุมชนตัวอย่างของชุมชนพุทธที่เป็นอิสระจากรัฐ ที่ยินยอมได้ด้วยตัวของตนเอง และนี่จะเป็นแบบอย่างให้เกิดชุมชนพุทธอื่นๆ ต่อไป แม้ชุมชนนั้นๆ อาจมีแนวทางเฉพาะของตนเองที่แตกต่างกันออกไป แต่ประเด็นที่ควรพิจารณาเป็นพิเศษคือ “บทบาททางการเมืองของสันตอโคก” ผมคงไม่บอกว่าการที่สันตอโคกเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมืองเป็นสิ่งที่ผิดด้วยเหตุผลว่า “ศาสนาไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับการเมือง” เพราะตามข้อเท็จจริงไม่มีศาสนาที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองอยู่จริง กฎหมายควรเปิดให้พระสงฆ์มีสิทธิเลือกตั้งด้วยซ้ำ เนื่องจากพระสงฆ์คือพลเมืองของรัฐ แม้แต่พุทธะเองก็ยุ่ง

เกี่ยวกับการเมืองแบบสมัยโบราณ ยุคนั้นกษัตริย์คือรัฐาธิปัตย์ และกษัตริย์เองก็มักมาขอคำปรึกษาจากพุทธะในเรื่องต่างๆ ตั้งแต่เรื่องลดน้ำหนัก ไปจนถึงเรื่องการปกครองบ้านเมือง การทำสงคราม พุทธะเองก็เลือกที่จะให้คำแนะนำไปตามที่เห็นเหมาะสมจึงสอนคุณธรรมของผู้ปกครอง และคุณธรรมอื่นๆ ที่เป็นไปเพื่อสันติสุขของสังฆมณฑล

โครงสร้างมหาเถรสมาคมเองก็เป็นโครงสร้างสังฆมณฑลการเมือง คือ มีผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง มีอำนาจรัฐ และก็เป็นโครงสร้างเผด็จการที่รับใช้ชนชั้นปกครอง ฉะนั้นจะว่าคณะสงฆ์ปัจจุบันไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองได้อย่างไร การเทศนา และการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในลักษณะต่างๆ เพื่อยกย่องคุณความดีของชนชั้นปกครอง ปลุกฝังจิตสำนึกจงรักภักดีแก่ประชาชนทั่วไป จะว่าไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองได้อย่างไร จึงไม่ใช่สันตอโคกเท่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการเมือง และการเกี่ยวข้องกับการเมืองก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ไม่ดีหรือเลวร้ายในตัวเอง ประเด็นจึงอยู่ที่ว่าสันตอโคกเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่างไร? ผมคิดว่าบทบาททางการเมืองของสันตอโคกมีแง่มุมที่ควรพิจารณาอย่างวิพากษ์ (Critical) คือ

๑) การออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองของสันตอโคกเป็นสิทธิที่จะทำได้ตามรัฐธรรมนูญ แต่เมื่อออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง ต้องยอมรับหลักความเสมอภาค กล่าวคือ ความคิด ความเชื่อทางศาสนาที่นำมาอ้างในประเด็นปัญหาสาธารณะต่างๆ นั้น ต้องไม่ใช่ความคิด ความเชื่อที่เป็นลัทธิ ศักดิ์สิทธิ์ วิเศษกว่าความคิดความเชื่ออื่นๆ ทั้งสิ้น มันเป็นเพียงความคิดความเชื่อหนึ่งที่นำมาแชร์กับความเชื่ออื่น ๆ อย่างที่จะถูกตั้งคำถามโต้แย้ง หรือโยนทิ้งได้เสมอเหมือนกัน

ในขณะที่เดียวกันบุคคลทางศาสนา ไม่ว่าจะ

เป็นพระ เป็นผู้ทรงศีลธรรมใดๆ เมื่อออกมายืน อยู่ใน “พื้นที่ทางการเมือง” ทุกคนคือ “คน เหมือนกัน” ไม่มีใครมีอภิสิทธิ์ทางศีลธรรมที่คนอื่นฯ จะต้องเชื่อฟังหรือยำเกรงเป็นพิเศษ พระไม่ใช่ เป็นเพียงผู้สอนอยู่ฝ่ายเดียว แต่ต้องยอมรับการ ถูกเถียง ถูกด่า ถูกประณามได้ด้วย เหมือน พฤติกรรมการ “หนีตาย” ที่เสมอกันไม่ว่าคนหรือ พระ แม้จะได้ชื่อว่าเป็นพระอรหันต์อย่างสมณะ โปธิรักษ์ (ตามที่ชาวอโคกเชื่อกัน) ก็ต้องใช้วิธี ปกป้องชีวิตตัวเองเหมือนคนธรรมดาอื่นๆ หาได้ เทาะเห็นเดินอากาศหนีตายแต่อย่างไรไม่ ดัง ภาพข้างล่าง

ที่มา http://sphotos-d.ak.fbcdn.net/hphotos-ak-ash.3/148758_392696127476738_17692770...

๒) แต่ปัญหาคือ ขณะที่สันตือโคกเป็น ศาสนาที่เป็นอิสระจากรัฐ ซึ่งความเป็นอิสระจากรัฐนั้นเกิดจากการไม่ยอมรับอำนาจมหาเถรสมาคม และอำนาจมหาเถรสมาคมก็เป็นระบบอำนาจ ที่ยึดโยงกับระบบอำนาจเชิงจารีตประเพณี แต่ บทบาทการต่อสู้ทางการเมืองของสันตือโคก (อย่างน้อยตั้งแต่ร่วมชุมนุมกับพันธมิตรเป็นต้นมา) กลับเป็นบทบาทที่สนับสนุนโครงสร้างอำนาจเชิง จารีตดังกล่าว

มันจึงเป็นเรื่องน่าชวนหัวว่า สันตือโคก ปฏิเสธมหาเถรสมาคม เพราะอ้างว่ามหาเถร-

สมาคมเป็นเผด็จการ แต่ตัวเองกลับสนับสนุน ระบบอำนาจอันเป็นที่มาของระบบเผด็จการ แบบมหาเถรสมาคม การอ้างว่า “ระบอบทักษิณ” เป็นเผด็จการรัฐสภา แต่มั่นใช้วิธีการที่ถูกต้อง หรือที่จะขจัดเผด็จการที่กล่าวอ้างนั้น ด้วยการอาศัยกองทัพ หรืออำนาจจารีตที่ตรวจสอบ ไม่ได้ นี่ต่างหากที่สันตือโคกอธิบายกับสังคมไม่ได้ นอกจากแก้เกี้ยวว่า ถ้าเผด็จการล้มระบอบ ทักษิณเป็น “เผด็จการโดยธรรม” เพื่อประโยชน์ ของคนส่วนใหญ่ก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แล้วมันมีที่ไหน ครับเผด็จการโดยธรรมอย่างที่ว่า สันตือโคกก็ ไม่มีคำตอบว่า จะผลักดันเผด็จการโดยธรรม

ดังกล่าวให้เกิดขึ้นได้อย่างไร ฉะนั้น การวางบทบาททางการเมืองต่อต้านรัฐบาลที่ ประชาชนเลือกโดยเอา หลังพิงกองทัพและอำนาจ จารีต จึงสะท้อนความ ชัดแย้งในตัวเอง ความ ลับ สน ใน ความคิด ทาง การเมืองของสันตือโคกอย่าง ชัดเจน

๓) แม้การยืนยันสันตือโคกในการชุมนุมทางการเมืองจะเป็นสิ่งที่ดี แต่สันตือโคกแบบสันตือโคก เป็นสันตือโคกเพื่อสนับสนุนโครงสร้างอำนาจจารีต (ที่ ส.ศิวรักษ์ เรียกว่า “โครงสร้างอันอยู่ดีธรรม และรุนแรง”) โครงสร้างที่ตัวเองที่ถูกนำมา อ้างอิงเพื่อปราบปรามนักศึกษาประชาชนครั้ง แล้วครั้งเล่าในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองภายใต้วาระการอ้าง “ขบวนการล้มเจ้า” เพื่อทำลายฝ่ายตรงข้าม ดังที่ สันตือโคกเข้าร่วมมาตลอด และดังกรณีล่าสุดที่ สันตือโคกร่วมชุมนุมกับ “องค์กรพิทักษ์สยาม” นั่น คือการไม่รู้จักเรียนรู้จาก “บทเรียน” ที่ผ่านมา เพราะมีแต่การปลดล็อกโครงสร้างอันอยู่ดีธรรม และรุนแรงเพื่อให้ประชาธิปไตยเดินต่อไปได้ตาม

กระบวนการปกติของมัน โดยมีการตรวจสอบกันตามวิถีทางประชาธิปไตยเท่านั้น เราจึงจะปลดล็อกความรุนแรงทางการเมืองได้ แต่แทนที่สันตติวิธีจะสนับสนุนการปลดล็อกดังกล่าว กลับอ้างสันตติวิธีสนับสนุนการปกป้องระบบอำนาจที่ล็อกประชาธิปไตยต่อไป

๔) จึงเป็นที่น่ากังขาว่า ทำไมสันตติวิธีซึ่งมักอ้างศีลธรรมทางศาสนาต่อผู้ทางการเมือง แต่กลับไม่ได้เคารพหลักศีลธรรมแห่งประชาธิปไตยคือหลักเสรีภาพและความเสมอภาคเลย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ซึ่งเคารพศีลธรรมประชาธิปไตยจะสนับสนุน หรือปกป้องโครงสร้างอำนาจที่ปิดกั้นเสรีภาพในการวิจารณ์ตรวจสอบ และเป็นโครงสร้างที่ดำรงสถานะของบุคคลที่ไม่เสมอภาคตามหลักประชาธิปไตย

ผมคิดว่าคนที่อ้างศีลธรรม จำเป็นต้องเคารพหลักศีลธรรม หรือข้อลัทธิต่อหลักศีลธรรม เพราะไม่ว่าจะอ้างหลักศีลธรรมพุทธศาสนา หรือหลักประชาธิปไตย เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้อ้างจะต่อผู้ทางการเมืองเพื่อปกป้องระบบอำนาจที่ตรวจสอบไม่ได้ หรือจะต่อผู้ทางการเมืองโดยยอมรับการอ้างอิงระบบอำนาจที่ตรวจสอบไม่ได้นั้นมาสร้าง “ความชอบธรรม” ในการขับไล่รัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้ง การอ้างเช่นนั้นมิแต่แสดงถึง “ความกะล่อนทางศีลธรรม” ที่ชวนลี้ลับใจ มันจึงช่วยไม่ได้ที่สันตติวิธีจะถูกเรียกว่า “กองทัพทำไม” ดังที่ปรากฏแพร่หลายในโซเชียลมีเดียเวลานี้

ข้อเสนอแนะฉันมิตรอย่างตรงไปตรงมาคือสันตติวิธีเพื่อให้ตนเป็นศาสนาที่เป็นอิสระจากรัฐนั้นดีแล้ว บนตำแหน่งแห่งที่ศาสนาเป็นอิสระจากรัฐที่ยืนด้วยขาของตนเองนั้นน่าอนุโมทนา แต่บนเส้นทางทางการเมือง สันตติวิธีควรเป็นอิสระจาก “วาระทางการเมือง” ของพล.ต.จำลอง ศรีเมือง อันเป็นวาระทางการเมืองที่สนับสนุนโครงสร้าง

อำนาจจารีตซึ่งเป็นที่มาของอำนาจมหาเถรสมาคมที่ทำให้สันตติวิธีเจ็บปวดมาก่อน

สันตติวิธีควรยุติการอ้างสันตติวิธีเพื่อสนับสนุนการใช้สถาบันกษัตริย์มาต่อผู้ทางการเมือง ทั้งนี้เพื่อยุติความเสียหายอันอาจเกิดแก่สถาบันมากไปกว่านี้ และเพื่อปลดล็อกความรุนแรงอันอาจเกิดขึ้นในอนาคต ไม่เช่นนั้นสันตติวิธีแบบสันตติวิธีจะก่อ “บาปอย่างมหันต์” ต่อประชาธิปไตย และสังคมไทยไม่น้อยไปกว่าหรืออาจยิ่งกว่าที่กิตติวุฒิปัทธ และกลุ่มนวลเคยทำมา

(บทความ โดย สุรพศ ทวีศักดิ์ จาก MThai News Reporter โพสต์เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ หมวดข่าวการเมือง ข่าวเด่นประจำวัน)

ก่อนอื่นคงต้องกล่าวขอบคุณ อ.สุรพศ หรือ อติมหาสุรพศ ทวีศักดิ์ ในฐานะที่เคยบวชเรียนเป็นเปรียญธรรมมาก่อน ที่ได้ช่วยอาสามาเป็นหินลองทองเพื่อให้ชาวอโศกได้เช็คตัวเองว่า เป็นทองจริงหรือทองปลอมกันแน่ ? แต่ดูเหมือนสิ่งที่อ.สุรพศฝังใจมาก ๆ น่าจะเป็นสถาบันกษัตริย์ เพราะเมื่อตามไปอ่านบทความชิ้นที่ ๒ ชื่อ “ตอบข้อวิจารณ์ของสมณะโพธิรักษ์” เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ อ.สุรพศ ได้โต้แย้งกลับมาว่า ๒) ปัญหาเรื่อง “เสรีภาพ”(freedom) ท่านสมณะโพธิรักษ์กล่าวว่า “พระมหากษัตริย์ทรงทศพิธราชธรรม ทำความดีมากมาย ประชาชนเขารู้ก็เห็น เขาก็มีเสรีภาพที่ยกให้สถาบันกษัตริย์มีอภิสิทธิ์” นี่แสดงว่าท่านไม่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองไทยว่า อภิสิทธิ์ที่เพิ่มมากขึ้นของสถาบันกษัตริย์นั้น เป็นผลจากการต่อสู้ระหว่างฝ่ายกษัตริย์นิยมกับฝ่ายประชาธิปไตย โดยฝ่ายประชาธิปไตยพ่ายแพ้ตั้งแต่ทศวรรษ ๒๔๙๐ ปีรีดี พนมยงค์ ถูกใส่ร้ายเรื่องปลงพระชนม์ ร.๘ มีแพะที่ถูกประหารชีวิตฟรี ๓ คน จนต่อมาถึงยุคจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำรัฐประหาร จากนั้นการยกย่องเชิดชูสถาบัน

กษัตริย์ การประชาสัมพันธ์ด้านเดียวเกี่ยวกับคุณวิเศษของสถาบันกษัตริย์ก็ทำกันอย่างจริงจังมากขึ้น มีการเพิ่มโทษมาตรา ๑๑๒ จากสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์จำคุกสูงสุด ๓ ปี ไม่มีอัตราโทษขั้นต่ำ เป็นจำคุกตั้งแต่ ๓-๗ ปี และหลังรัฐประหาร ๖ ตุลา ก็เพิ่มเป็น ๓-๑๕ ปี

ในขณะที่เดียวกัน ฝ่ายประชาธิปไตยต่างประสพชะตากรรมที่น่าเศร้า เช่น..ฯลฯ.. นักศึกษาที่ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยยุค ๑๔ ตุลา ๖ ตุลา นักศึกษาประชาชนยุคพฤษภา ๖๕ จนมาถึงพฤษภา ๖๕๓ ที่ต่อสู้เรียกร้องเสรีภาพ ความเสมอภาค ประชาธิปไตย ล้วนแต่ถูกปราบปราม เช่นฆ่าตายด้วยข้อหาไม่จงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสน์ กษัตริย์ หรือข้อหา ขบวนการล้มเจ้า.....”

คงต้องมาพิจารณาความเจ็บปวดที่ **อ.สุรพล** เหมามาแข่งให้สถาบันรับไปเต็ม ๆ ว่าเป็นธรรมหรือไม่? เป็นการใส่ร้ายสถาบันมากไปหรือเปล่า? ดูได้จากเหตุการณ์ใกล้ ๆ เมื่อพฤษภา ๖๕๓ ที่ยังคงหลงเหลือร่องรอยการเผาบ้านเผาเมืองของคนเสื้อแดง แล้วแกนนำก็ไปใส่ร้ายในหมู่ประชาชนเสื้อแดงว่า เป็นกระสุนพระราชทาน คุณลุงสั่งฆ่าคุณป้าสั่งยิง แล้วก็เอาความโกรธเกลียดเหล่านี้ตีเหมาไปหาอดีตยุค ๑๔ ตุลา ๖ ตุลาฯ ดีที่ไม่ถึงกับเหมาแบบหมาป่ากับลูกแกะว่า ถ้ามีคนไทยตายเมื่อไหร่ก็เพราะสถาบันทั้งนั้นแหละ

และการยกเรื่องนี้ขึ้นมากล่าว ก็ไม่ได้หมายความว่านี่เป็นการตั้งเอาสถาบันมาใช้ต่อสู้ทางการเมือง สันตือโคกก็ไม่เห็นด้วยและไม่ทำอยู่แล้ว แต่การที่สถาบันสูงสุด ผู้ทรงคุณูปการต่อแผ่นดินไทยเอาไว้มากมาย จนเป็นที่ประจักษ์ และได้การยอมรับไปทั่วโลกกลับถูกใส่ร้ายป้ายสีเช่นนี้ น่าจะเป็นการกระทำที่สร้าง “บาปอย่างมหันต์” ต่อประชาธิปไตย และสังคมไทย มากกว่าจะมาตู่่ว่าสันตือโคกกำลังสร้างบาปหนัก เพราะสนับสนุนโครงสร้างอำนาจจารีต

และโดยลัทธิธรรมนั้น มหาสุรพลย่อมรู้ดีว่าการไปใส่ร้ายใคร ๆ มันเป็นความเลวแน่ๆ แม้แต่เพียงแค่ “คิด” เกลียดชังใคร ๆ ก็เป็นความโง่งที่เอาความเลวมาใส่ตัวเองก่อนแล้ว และสันตือโคกก็ยอมไม่ไปทำโง่ง ๆ อย่างนั้น

ส่วนการที่สันตือโคกปฏิเสธมหาเถรสมาคมก็ไม่ได้ไปอ้างว่า “มหาเถรสมาคมเป็นเผด็จการ” จนพาลเกลียดชังขึ้น ฐานันดรศักดิ์ อย่างไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหมและพระที่อยู่ในมหาเถรฯ แม้ท่านจะมีหรือไม่มีสมณศักดิ์ก็ตาม แต่หากท่านประพฤติดีปฏิบัติชอบ ทางสันตือโคกก็ให้ความเคารพทุกรูป ไม่ว่าจะเป็นท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านเจ้าคุณพุทธทาส ท่านเจ้าคุณปัญญาฯ หรือท่านเจ้าคุณเทสก์ เทสรังสี ฯลฯ ศาสนาพุทธสอนให้เรามีธัมมวิชัย รู้จักแยกแยะดีชั่วในตัวบุคคล ไม่ใช่มองอะไรแบบเหมารวม ดีทั้งไปหมด เช่น การหนีตายก็ยอมมีทั้งหนีตายเพราะกลัวตาย หรือเห็นว่ายังไม่สมควรตายจึงไม่ได้ยอมตายแต่ดูเหมือนว่าถ้าใครหนีตาย อ.สุรพลก็จะเหมารวมไล่ทั้งไปเลย

ประเด็นสำคัญที่สันตือโคกลาออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม เป็นเรื่องของการทำตามธรรมวินัยในหลัก “นานาสังวาส” ซึ่ง **ดร.สมชัย รักวิจิตร นักรัฐศาสตร์** ได้มองเรื่องนี้ไว้ว่า “สมัยที่ผมเรียนทางรัฐศาสตร์อยู่เมืองนอก ชาวต่างประเทศเขายกย่องว่า พระพุทธองค์เป็นนักปกครองประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด ที่ถือว่า ทุกคนต้องการทำความดี...มีสิทธิทำความดีในสิ่งที่ตนคิดว่ามันดี แต่ไม่มีสิทธิที่จะบังคับความเชื่อหรือบังคับในการสร้างความดีของผู้อื่น และด้วยเหตุนี้ ศาสนาพุทธเราจึงไม่มีการฆ่ากัน **ด้วยความเข้าใจพุทธธรรมที่ไม่เหมือนกัน**”

ดังนั้นตามหลัก “นานาสังวาส” อันเป็นประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด เมื่อมีความเข้าใจพุทธธรรม (ทิล्ली) ที่แตกต่างกัน (จึงมีผลทำให้มีพิธีกรรม-กิจกรรม-และพฤติกรรมแตกต่างกัน) มี

ข้อปฏิบัติ ข้อศึกษา (สิกขา) ที่ต่างกัน และมีข้อชี้แจงบอกสอน (อุเทศ) ที่แตกต่างกัน ล้นตลิ่งโคก จึงขอแยกตัวออกมาทำในสิ่งที่ตนเองเชื่อว่าดีและถูกต้อง ด้วยความเคารพในธรรมวาที่ซึ่งกันและกัน อันเป็น “นานาสังวาส” (ความแตกต่าง) โดยไม่ถึงกับรังเกียจเด็ดฉันทจนกลายเป็น “นานา นิกาย” (ความแตกแยก) หรือ “สังฆเภท”

ส่วนที่ อ.สุรพศ มองว่า บ้านเมืองวุ่นวายในทุกวันนี้ เกิดจากสถาบันเป็นโครงสร้างอันอยู่ดีธรรมและรุนแรง เป็นระบบอำนาจที่ลือกประชาธิปไตยเอาไว้ ก็ไม่แน่ใจว่าประชาธิปไตยของ อ.สุรพศ เป็นแบบพม่า ลิงคโปร์ หรือแบบเวียตนาม ลาว กันแน่? แต่ที่แน่ ๆ คนส่วนใหญ่ของประเทศไทยคงเลือกเอาประชาธิปไตยแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ที่ทรงใช้ “ธรรม” เป็น

อำนาจตลอดมา (แล้วประชาธิปไตยฝ่ายไหนที่ใช้ อำนาจเป็นธรรม?) ซึ่งตัดสินได้จากปรากฏการณ์ ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ ที่ผ่านมา

ดังนั้นตรรกะเรื่องเสมอภาคและเสรีภาพที่ อ.สุรพศ คิดเอาไว้ อาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกนี้ เพราะคนส่วนใหญ่เอาประชาธิปไตยแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ส่วนนักต่อสู้ประชาธิปไตยทางฝ่ายเลือดแดง ที่พากันเรียกร้องความเสมอภาค ไม่เอาอำมาตยาธิปไตยนั้น ต่างพากันภาคภูมิใจ ปฏิญาณตนเป็น “**ชี้ข้าของทักษิณ.. จะหนักหวัทกบาลใครไหม?**” อันนี้น่าจะเป็นโครงสร้างอันอยู่ดีธรรมและรุนแรง เป็นระบบอำนาจที่ลือกประชาธิปไตยเอาไว้ยิ่งกว่าไหม?

สื่อฮาภาพ! ตำรวจนำขบวนแรลลี่แดงตะโกนลั่น เป็นชี้ข้าแม้หนักหวัใคร!

๕ อ่านต่อฉบับหน้า

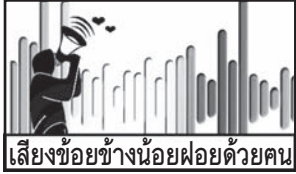

เพิ่งจะรู้หรือ
ผมเป็น
“ชี้ข้าทักษิณ”
มาตั้งนานแล้ว

ภาพเสรีไทยเว็บบอร์ด

ด้านที่สุดคือ หน้า กล้าที่สุดคือ ปาก
อยากที่สุดคือ ใจ
ไร้ยางอายุที่สุด คือ .....

บางส่วนจากเสรีไทยเว็บบอร์ด

เสียงขอยุ่ข่างน้อยฝอยด้วยคน

● สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

แม้ผู้นำทัพเสธ.อ้ายจะกลายเป็นเสือพ่าย
ฝายธรรมะยังชนะงดงามทำให้รัฐบาลต้องแพภัยตัว
ประจานชาติชั่วให้โลกเห็นจะจะ
ทักษิณต้องอ่อนข้อ รอแก้รัฐธรรมนูญหลังประชามติ

มหัศจรรย์ปล้นประเทศไทย ไยวาดฝันบัลลังก์ฟ้า

วันพิพากษาราชประชาสมาศัย

๕ ธันวาคม ๕๕ ปราบฎการณ์มหาประชาชน
หลังไหลจากสารทศทั่วยไทยมาแสดงตนจนท่วมทัน
ลานพระรูป ลั่นถนนราชดำเนินและตลอดสองฝั่ง
ข้างทางเสด็จจาก ร.พ.ศิริราชถึงพระที่นั่งอนันตฯ

นี่คืองานชุมนุมแสดงมวลพลังศรัทธาองค์
พ่อหลวงของปวงชน นัยว่ายิ่งใหญ่กว่าครั้งฉลอง
ครองราชย์ ๖๐ พรรษา ๙ มิถุนา ๔๙ เสียอีก

ทั้งสะท้อนให้เห็นเป็นตัวอย่างประจักษ์

มหาชนสามัคคีชุมนุมโดยสงบสันตือหิงสา ทุกคน
ต่างมากันเองไม่มีจ้าง ไม่ต้องใครจัด นี่คือนวัตกรรม
ฐานการเมืองภาคประชาชนก้าวหน้าขึ้น ฟังเป็น
เช่นนี้แหละ

งานรวมพลคนเสื้อเหลือง ๕ ธันวาคมยังแสดง
ให้เห็นพลังบารมีทรงธรรมแม่ไพศาล เหลืองทั้ง
แผ่นดิน ฝ่ายขบถคิดคดแดงทั้งแผ่นดินน่าจะต้อง
สะดุ้งสำนึกกันบ้าง ต่อให้ทุ่มจัดจ้าง ลาก ภู ชู
ต้อนกันมาทุกทำยังง ไม้มีวันเทียบติดเป็นแน่

ของจริงกับของเก๊!

แม้ชอบอ้าง ๑๕ ล้านเสียงเลือกตั้ง เบื้องหลังใครใช้เงินพาดหัวมั่วประชาชนนิยมหลอกต้มจัญไรถึงไหน โยบิดฟ้าด้วยฝ่ามือ ยังมีหน้ามาคุยโตไม่เสร์จอยู่ได้ นั่นคือเลือกตั้งสามานย์ไม่ว่าคอกไหนรับรองกันไปตามประกาศการเมืองชาติชั่ว แค่ถูกกฎหมายศรีธนญชัย ไม่มีความชอบธรรมกว่านั้น

เหตุนี้ ประชาธิปไตยสากล ถ้าทางตรงชั้นหนึ่งจึงต้องแสดงมวลชุมนุม จะรวมพลคนทนไม่ไหวประท้วงรัฐบาล ๒๔ พฤศจิกายนหรือเชิดชู ๕ ธันวาคมเป็นตัวจริงเสียงจริงของกูมาเองสดๆ กตปัฐเห็นบ๊ีบ โผเป็นโผ พวกเข้าข้างไหนเท่าไรแน่?

ตลอด ๘๐ ปีที่ปฏิวัติมา การเมืองภาครัฐสภาดึงเหวด้วยฝีมือนักเลือกตั้งสารเลว ยิ่งเลือกยิ่งซื้อเสียงแพงและโจ่งครึมจนลงตัวเป็นระบบตลาดหัวคะแนน กกต.กลายเป็นหัวหลักหัวตอระอประทับตราให้ถูกกฎหมาย

ด้านเผด็จการรัฐประหารที่เคยขัดตาทัพสลักขาเลือกตั้งบ้าง ยิ่งปฏิวัติยิ่งเหลวระย้าจนทำเสียของหมดท่า

ทำไปทำมาประชาธิปไตยตัวแทนหรือแม้เผด็จการทหารล้วนไปต่อไม่เป็นเลย เพราะหัวหมู่ผู้นำใหญ่กลายเป็นข้าขุนสามานย์เสียทั้งสิ้น

ละคอนสัตว์การเมืองโรงรัฐสภาปิดฉากลงโลงไปนรกเสียเถอะ มวลมหาชนทนไม่ไหวต่างไม่เอาด้วยแล้ว

ใครไม่ยอมเชื่อลองดูวันมหาปิติรัฐพิธีรับเสด็จออกมหาสมาคมณสีหบัญชร ตอนนายกฯ ปูสามสลึงเฟื่องพุดถวายเป็นเสียงโห่โหล่หล่อนตั้งขึ้นทุกช่วงที่จ้อฉาย

เหตุเกิดเช่นนี้ทุกระยะที่ฉายภาพผู้คนยอมเสียมารยาทบ้างพอเห็นเธอเสนอหน้าขึ้นจอตีนักชักได้ทีขอไล่ส่งนิดๆ ช่วงประธานสภาขึ้นพุดก็โดนคนเอียนโห่เอาเหมือนกัน ต่างกันกับขณะประธานศาลฎีกากล่าวถวายพระพร

นี่คือเสียงสะท้อนต่อต้านผู้มีอำนาจมั่วหลงประมาทร่างหรือถูกประชาชนเป็นคนสมองหมา

ปัญญาควายไปเสียหมดประมาณนั้น

เป็นอันว่าการเมืองตัวแทนภาครัฐสภานอกจากหมดหวังแก้ปัญหายังพาประเทศพินาศมโหฬารยิ่งขึ้น ประชาชนข้างน้อยพวกตื่นรู้จำเป็นต้องลุกขึ้นมาทำหน้าที่พลเมืองต่อต้านหยุดยั้งรัฐบาลชู้โกง จัดชุมนุมเวทีสาธารณะตามสามารถ ในขณะที่ผู้นำประชาธิปไตยชอบกวาดทิ้งหาว่าเป็นการเมืองข้างถนน ปัญหาบ้านเมืองเป็นเรื่องต้องแก้ในเวทีรัฐสภาเท่านั้น

ขนาดผู้นำการเมืองที่โดดเด่นเช่น ชวน หลีกภัยหรืออภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ยังหลงผิดตั้งว่านั่นมันน่าล้งเวชปานใดทั้งรัฐบาลและฝ่ายค้านข้างเป็นคู่สมผีเน่ากับโลงผี ผลัดเปลี่ยนเวียนอัปรีชโยไปจัญไรมาหลายสิบปีติด

รววันจุดขนวนเคลื่อนขบวนทั่วไทย

ถึงวันนี้ประชาชนค่อยรู้ทันตื่นตัวกับประชาธิปไตยทางตรงพาสองเท้าก้าวออกไปชุมนุมใช้สิทธิ์ออกเสียงแสดงมวล เพื่อต่อต้านหรือเห็นด้วยอันใด ก็พึงลำแข้งตัวเองลุยโลดดีกว่าใช้ตัวแทนชายชาติที่เห็นและเป็นอยู่ต่ำตา

ดังนั้นชุมนุมอย่างขนานใหญ่เพื่อสำแดงมวลมหาชนประชาธิปไตยดูน่าจะเป็นความหวังสุดท้ายที่ฉายแสงสว่างทางปลายอุโมงค์อยู่ไม่ไกลเกิน

ประเด็นควรวาดฝันต่อคือทำโฉนดปรากฏการณ์รวมพลคนรักในหลวง เพื่อทวงคืนประเทศไทยจักเกิดขึ้นได้อีกไหม นอกจากวันมหาปิติ ๕ ธันวาคม โดยในสถานการณ์ตรงกันข้าม เช่นขับไล่ชู้ข้าทรราชย์เพื่อไทย อย่าให้มีอำนาจทำลายชาติยิ่งลักต่อไปเลย ช่วยสมเพชประเทศสยามของชาวไทยเช่ๆ ด้วยคนอีกแรงเถอะ อย่ามัวงอมืองอเท้าเอาอยู่แต่ตัวกูของกู

งานเลี้ยงยังมีวันเลิกรา สำมะหาอะไรกับการสุมหัวโคตรโกงทั้งโรงสภาและ รัฐบาล การที่รัฐบาลกุมเสียงสภาว่าครึ่งค่อน บงการซ้ายหันขวาหันได้หมด แม้จะมีพรรคฝ่ายค้านก็เสียงข้าง

น้อยคอยเป็นไม้ประดับ แล้วนับเป็นประชาธิปไตยตรงไหน เมื่อปล่อยให้เกิดเผด็จการรัฐสภาตั้งแต่ไทยลักโดยมาจนถึงเพื่อไทยมันใช้ได้ที่ไหนกัน

รัฐบาลยิ่งลักษณ์มีอำนาจล้นฟ้าคับแผ่นดินแล้วยังไม่พอใจอีก จะต้องแก้รัฐธรรมนูญใหม่ให้ทักษิณกลับมาอย่างเท่ๆ ให้นิรโทษซ้ำซ้ำทักษิณปล้นฆ่าเผาพันผิดในโดยพวกเขาเมาจูดยีนคือ

ทักษิณไม่ได้ทำอะไรผิด เพียงแค่ทักษิณทำในสิ่งที่กฎหมายไม่อนุญาต (ห้าม) ชี้ช่านายใหญ่ประกาศไว้แบบนี้ ประเทศไทยยังมีนิติธรรมเป็นนิติรัฐที่อยู่หรือ

เรื่องรัฐธรรมนูญ เคราะห์ดีที่ทักษิณไม่กล้าดับเครื่องชนให้สภาลงมติวาระ ๓ ไปเลยโดยต้องค้างไว้ เพื่อทำประชามติเสียก่อน ตามที่ศาลรัฐธรรมนูญเคยชี้ทางสว่างให้ ทักษิณต้องการประคองรัฐบาลให้อยู่ในอำนาจไม่พลาดโอกาสโกงต่อเนื่อง

ประเด็นฉีกรัฐธรรมนูญ ๕๐ นายกบฏยิ่งลักษณ์มักบอกเสมอ หนูไม่รู้ โบบี้เป็นเรื่องของสภา เธอไม่ก้าวท้าว ถึงวันนี้คุยกับข.หนิคคีเรียบร้อย ตกลงในกรรม.ให้หาทางทำประชามติและประชามติเสียก่อน นายวาชี้ซ้ำพลอยปลูกกลับลำพลิกลิ้นง่าย ๆ

เราเลยมีนายกรัฐมนตรีสองคนคือทักษิณกับปูหุ่นเซด ทักษิณคิดเพื่อไทยทำ เมื่อรัฐบาลเพื่อไทยมาจากเลือกตั้ง จะให้ใครขึ้นข้างลงม้า ทำอะไรไม่ทำอะไร ต้องนายกทักษิณสั่ง

เมื่อเป็นรัฐบาล ชี้ซ้ำโคตรโกงไม่พอ ชี้ซ้ำยังปล่อยให้ลื้อล้อจวบจ้วงลวงละเมิดเบี่ยงสูงเป็นว่าเล่น เพียงสองเหตุฉกรรจ์มันเหลือทน ควรไล่ให้พ้นหมดความชอบธรรมไปตั้งนานแล้ว

ยิ่งไล่เรียงผลงานก็ไม่มีน้ำยาแก้ปัญหาอะไรได้ ทำน้ำท่วมฉิบหายถึงไหน ไม่เป็นไร ผุดโครงการยักษ์ผลาญเงินกู้สามแสนกว่าล้าน รัฐบาลดีแต่กู่หนีไม่หยุด ทำประชานิยมเจ๊งเท่าไหนไม่สนขอหลอกแดกแหกตาคนได้ก็แล้วกัน

ตัวอย่างคดีโกงฉ้อฉลปล้นเจียบขนานใหญ่เกิดขึ้นพิลึกกึกกือ

เช่นปัญหาน้ำมันและก๊าซโคตรแพงกว่า

ประเทศเพื่อนบ้านเพราะปตท.เล่นกลโกงไม่โปร่งใสอย่างไร ก็ไร้คำตอบและการตรวจสอบชัดเจน

หรือประเด็นประมูล ๓ จีของกสทช.มันฮั่วแบ่งเค้กในสามบริษัทซัดๆ ประมูลประสาอะไรของเขา ไม่รู้ปบข.จะเอาเรื่องยังงี้ต่อ

ตกลงรายอีกคือจ่านำข้าว ที่แท้รับซื้อข้าวทุกเม็ดแพงกว่าตลาด เท่ากับประกันราคา แต่ต่อแหลเป็นจ่านำ กลัวช่านโยบายประกันให้ประชาธิปไตยได้หน้า อุตสาหกรรมข้าวมูลค่ามหาศาลเป็นคู่แข่งเป็นคู่แข่งข้าวรับลูกกันได้เป็นวรรคแควไม่ทุเรศปากทูกันบ้างเลยนะ

ใช่เพียงมุสาวาทกรรมจ่านำข้าว ชาวนาได้เงินเพิ่มหน่อยเดียว แต่เปิดช่องกว้างเอื้อลื้อล้อฉ้อฉลกลโกงมหาพาร รัฐอวดเก่งทำผูกขาดข้าวในประเทศ

แล้วตลาดโลกค้าข้าวเป็นไปตามกลไกตลาดเสรี ไทยมีอำนาจกำหนดราคาตรงไหนก็เปล่านอกจากเต็มใจ เจ็งเป็นเจ็ง กล้าตำน้ำพริกละลายแม่น้ำบ้างหน้า เพื่อแอบโกงข้างหลัง

กีดกันคนพาลอภิบาลคนดี

ตรงประเด็นบ้านเมืองเกิดวิกฤตแรงร้ายหลายปีติดต่อกันมา เหตุจากคนชั่วครองอำนาจแทนที่คนดีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คนรักในหลวงห่วงประเทศชาติจึงน่าจะลุกขึ้นมากวาดล้างโกงออกด้วยคุณธรรมนำเมตตาแก้ปัญหาตั้งพระราชดำรัสเมื่อ ๕ ธันวาคม๕๕

ในหลวงทรงให้ปรารภนาดีต่อกัน อันนี้ขอขยายความตามภูมิ คือพวกคดโกงเราต้องเมตตาอย่าให้เขาโกงต่อไม่เสร็จ ต้องช่วยสกัดหยุดยั้งโดยเปิดเผยความจริงให้รู้ทั่ว แต่เหตุที่รัฐบาลชี้โกงลอยนวล เพราะสื่อโดนปิดกั้นแทรกแซง

และแม้จะมีชุมนุมประท้วงแสดงมวลนับแสนโดยสงบสันติปราศจากอาวุธ ลือยาวหลายเดือนกว่าครึ่งปีก็เคย ยังไม่มีฤทธิ์พอให้รัฐบาลยอมออก เพราะผู้มีอำนาจอาศัยหน้าหนากว่าปูนปูคอ-นก-ริต ดีไม่ดี คนชุมนุมโดนวิชามารโหดอำมหิต

ดังเช่นล่าสุด กรณีองค์การพิทักษ์สยามต้อง เลิกชุมนุมสลายมวลชนทันทีที่เสี่ยงภัย โดยรัฐ ตำรวจตัดน้ำไฟ กะปิดประตูตีแมว หลังกลิ่น แก๊สรั่วใช้พรบ.ความมั่นคงฯขัดขวางการชุมนุม ตามรัฐธรรมนูญ

ฝ่ายธรรมะผู้ชุมนุมต่อสู้สันติวิธี ย่อมไม่ถอย หลังไปแข่งเลวแข่งป่าเถื่อนตอบโต้ ซึ่งไม่มีวันจบ ถ้าองค์กรฆ่าเวรผู้เขา เรายิ่งเลวยิ่งโง่ยกกำลัง

ฉะนั้น เรายังคง ต้องปรารถนาดี มีเมตตาต่อ พวกคดโกงเช่นทักษิณ ตราบใดที่ทักษิณยังไม่ยอม แพ้ ไม่ยอมเคารพกฎหมาย ไม่หยุดปั่นป่วนแก้แค้น เอาคืน คนไทยจำต้องสู้ไม่ถอย ชินปล่อยให้มหาโจร กำเรียบเลียบสาน มันยิ่งไร้เมตตาที่ไม่กล้าขวาง เปิด ทางนรกโล่งโปร่งให้เขายิ่งหลงทำบาปหนักขึ้น

เทวดาหน้าไหนก็ไม่อาจหยุดทักษิณได้ ปัญหาอยู่ที่คนหลงผิดรักทักษิณยังเยอะไป น่าสงสารที่เสื้อแดงยังเห็นกงจักรเป็นดอกบัว มันวิปริตเหลือเชื่อ มีอย่างไหน จะให้มหาโจร โคตรโกง ขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย!

สักจะต้องเป็นหนึ่งเดียว ตกลงให้ซัดๆ ทักษิณเป็นเทวดาหรือจอมมารกันแน่?

พลพรรครักทักษิณช่วยหาความจริงยิ่งใหญ่นี้ เสียก่อนดีไหม!

รวมผลดาวกระจายไม้ตายนัดหยุดงาน

การจัดชุมนุมใหญ่ไล่รัฐบาล นับตั้งแต่กลุ่ม พันธมิตรต่อสู้โดยสันติวิธีทางสภา ประสบผลสำเร็จ ชะนะรายทางมาตลอด เพราะใช้ธรรมนำหน้า ตรง ตามในหลวงตรัสให้ยึดมั่นคุณธรรมมีเมตตา ปรารถนาดีต่อกัน

ดังเช่นชาวพันธมิตร ร้อยพ่อพันแม่จากทั่ว ไทยมารวมกลุ่มกันอยู่ด้วยกันเป็นเดือนๆ เหมือน พี่น้องต่างเมตตาในกายกรรม วชิกรรมและมโน กรรมโดยแบ่งข้าวของกินใช้เป็นสาธารณโภคีด้วย น้ำใจรู้รักสามัคคีสมัครสมานในศีลสามัญญาตา และทิวสามัญญาตา

ปรากฏการณ์จริงนี้แหละ คือหัวใจคนไทยแต่

โบราณ คิดถึงกันระลึกถึงซึ่งใจกันตามคำสอน สาราณียธรรม ๖ ถือเป็นหลักสังคมสัมพันธ์ของ สัตว์เมือง

ด้านทักษิณละ พาพวกเสื้อแดงฝ่าเหล่าเข้า รุกเข้าพงเถื่อนถึงไหน ใครทำไทยแตกแยกกัดกัน

สันติวิธี อหิงสา จึงก้าวหน้ามาเรื่อยๆ กระทั่ง ครั้งรวมพลคนทนไม่ไหวทุกเหล่าไล่รัฐบาล แซ่แข็งนักการเมือง จำต้องสะดุดกลางคั่นเมื่อ เจอวิฆาณการเผด็จการรัฐตำรวจ แม้นผู้นำทัพเสธ.อ้าย จะกลายเป็นเสือพ่าย ฝ่ายธรรมะยังชนะงดงาม ทำให้รัฐบาลต้องแพ้กัยตัว ปรากฏชาติชั่วให้โลก เห็นจะจะ ทักษิณต้องอ่อนข้อ รอแก้รัฐธรรมนูญ หลังประชามติ

มาถึงวันนี้ ชักวิจิทิจฉากันว่า การชุมนุมโดย สันติอหิงสาอย่างที่เคยทำ จะมีน้ำยาพหรือ กับ รัฐบาลหน้าด้านๆซ้ำอันธพาลเต็มตัวชั่วสิ้นดี

สมมุติชุมนุมหน้าปากกันตื่นรู้รักในหลวง ทวงคืนประเทศผู้คนล้มหลามเช่น ๕ ธันวาคมที่ผ่านมา ผืนนี้เป็นไปได้ เมื่อถึงทางสองแพร่ง ต้องแบ่ง ฝ่าย จะเอารักทักษิณเผด็จการทุนสามานย์เลียบ สานล้มเจ้า หรือ จะเอาประชาธิปไตยมีในหลวง หวงแผ่นดิน กินอยู่อุดมสมศรีสุขุขใจพอเพียง

เรียกว่าจะเลือกข้างไหนดี เอาแบบมหาโจร โคตรโกงจัดให้รัฐไทยใหม่ไปเต็มๆ รู้แล้วรู้แระดหรือ ยืนหยัด รัฐกษัตริย์ครองแผ่นดินโดยธรรมต่อไป

หากเกิดจุดประเด็นแจ่มแจ้งประมาณนี้ ประชาคมติมหาชนจะออกมาอย่างไรเอ่ย...

อย่างไรก็ดี ในส่วนวิธีชุมนุมล่าพังเพื่อล่าแดง มวล มีธรรมฤทธิ์พอใหม่ ถ้าเสริมต่อมาตรการนัด หยุดงานผละงานพร้อมใจประท้วงเจียบอยู่ในบ้าน รัฐบาลจะด้านทนสู้หรือ

อนึ่ง เมื่อรวมพลทั่วไทยเข้ากรุงม่นยุงหนัก เสี่ยงสู้ภัยฆมาร จึงนำกระจายหลายหัวเมือง เป็น ดาวกระจายพร้อมมาเข้ากลับเย็น กลยุทธ์ต้อง ปรับกันใหม่ เป็นไทยใจต้องสู้แม้พวกกุน้อย ลุย โลดไปให้มัน โดนใจคน จนถึงมหาชนประชาไทย ได้สักวันไม่นานแน่ๆ **๓**

๒๔ พฤศจิกายน วันกองทัพตำรวจไทย

มาถึงวันนี้...รู้หรือยัง ทำไมรัฐบาลสายพันธุ์ทักษิณถึงอยากสถาปนา “ตำรวจ” ให้เป็นกองทัพไทยหมายเลข ๔

ต่อจากกองทัพก-ทหารอากาศและทหารเรือ ด้วยสมองอัจฉริยะแห่งความเป็นนักปกครอง หากทหารไม่ยอมเป็นเครื่องมือแห่งการควบคุมอำนาจเบ็ดเสร็จ

เขาก็ยังมีก๊อ ๒ สำรองไว้อย่างเรียบร้อย โรงเรียนทักษิณ

“ทหาร” ยุ่งกับเขายาก หากไม่จวนตัว มักจะอ้างเสมอ “เราไม่ยุ่งการเมือง” “ปล่อยให้การเมืองแก้ปัญหาด้วยตัวของมัน”

แปลไทยเป็นไทยก็หมายความว่า “กูไม่เกี่ยว” ทักษิณเขารู้ เขาก็มีแผน ๒ ประชาชนก็รู้ แต่ลึก ๆ ก็ยัง “เปลอใจ” แอบฝัน-แอบรัก

จวนตัว เขาคงมา!

ความฝันของประชาชน หนักแน่น ยิ่งใหญ่ ดุจดั่งหินผา

ดุจดั่งคนเล่นหอยที่ถูกกินก็ครั้งก็ยังมีหวัง! หารู้ไม้อัฒมุดังเกป็นหน้าตาต่างหนีไปแล้ว!

ศาสนิกชนอาจสับสน คุณธรรม “อุเบกขา” เป็นสายพันธุ์ไหน?

เพราะเหตุนี้หน่วยราชการอาจควบคุมบุคลากรรัฐบาลมีนโยบายรัดเข็มขัด ไม่เพิ่มอัตรา ไม่เพิ่มตำแหน่ง

แต่วันดีคืนดี ก็ประกาศเพิ่มตำรวจอีกหมื่นคน ไร่เอ๋ย กฎทุกกฎย่อมมีข้อยกเว้น อย่าเถรตรงชิครีบ ท่านสาธุชน!

ไขความลับ การจัดตั้งกองทัพตำรวจมิใช่เรื่องน่ากลัว แต่เป็นเรื่อง “น่าสงสาร”

สงสารนายกาคนก่อนยิ่งลักษณ์ ที่ไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร

มองทุกคนเป็นคนดี มีวินัย ลังแล้วต้องทำ เมื่อนักข่าวถาม นายกาตอบ “ได้สั่งการแล้ว!” หารู้ไม่ว่าตำรวจไทย “แซ่แข็งประเทศไทย” ก่อนเสธ.อ้ายเสียอีก!

คำว่าตำรวจแดงไทยไม่มีแน่นอน ตำรวจแดงโมพอกล่อมแกล้ม

แต่ตำรวจมะเขือเทศโป๊ะเซะ!

แดงเต็มแผ่นดิน จึงเป็นเรื่องจริง!

พหลังตำรวจ ๒๔ พ.ย. มหาศาลเพียงไหนยอม

ประจักษ์แจ้ง

กำลังพลจากทั่วสารทิศ แคว้นก็เต็มลาน
พระรูป แล้วจะให้คนประท้วงไปยืนที่ไหน?

ยุคตำรวจอุ้มคนเจ็บมีเด็กกอดขา คงต้องเปลี่ยน

**หากทหารมีไว้เพื่อความมั่นคงของชาติ
ตำรวจก็ต้องมีไว้เพื่อความมั่นคงของรัฐบาล!**

สุดยอดรัฐบาลก็ต้องยุคนี้ ที่เล่นทั้งบุนทั้งบู

ใช้ทั้งบุญคุณ ใช้ทั้งอำนาจ

ใช้ทั้งพระเดช ใช้ทั้งพระคุณ

สร้างประชานิยม เอาใจคนรากหญ้า

สร้างกระบอง กุญแจมือ เอาไว้ควบคุมอีกชั้น

หากบรรยายเป็นภาษากำลังภายใน ก็จะบอกว่า
อาวูช ของจอมยุทธ์ท่านช่าง เลอเลิศ
สแมนแดน สวยงามอ่อนหวาน นุ่มนวลดุจกำมะหยี่
แต่มีใช้แค่สวยหวาน เนื้อในกลับซ่อนความ
แข็งแกร่งไว้ด้วยสากกะเบือ

สำหรับผู้ไม่ยอมสยบ เขาจะใช้กำมะหยี่ทูป!

เมื่อระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

คุณจะพบนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการบริหาร

จัดการประเทศ

- สร้างคะแนนเสียง

- สร้างแนวร่วม

- การกำจัดศัตรูอย่างวิจิตรพิสดาร
เชี่ยวชาญที่โตในหุบเขาจอมโหด
สุดยอดฉลาดปราดเปรื่องก็ยังคง
นับถือ

พันธมิตรเลื้อยเหลืองยังคงรบ
แบบเก่า ๆ แก่ ๆ ผู้นำออกหน้า โอกาส
ตายย่อมสูง

แต่กำลังรบเลื้อยแดง ผู้นำวางแผน
อยู่นอกแผ่นดิน เป็นการรบสมัยใหม่
ไม่เปลืองตัว แค่เปลืองเงิน
ผู้นำปลอดภัย ไม่บอบช้ำ
ประวัติศาสตร์วันนี้หากบันทึก ก็
จะบอกว่าคนไทยกำลังต่อสู้กับศัตรูที่
ไม่มีตัวตน

คนไทยกำลังต่อสู้กับมนุษย์ต่างดาว

ที่มีความสามารถขั้นฟ้า

แกมมียาวิเศษ กินแค่ ๑ เม็ด ก็จะกลายเป็น
บริวารของมนุษย์ต่างดาวทันที...

เนื่องในวาระที่กองทัพมหาดาลของตำรวจไทย
สามารถสยบพลังประชาชนที่ต่อต้านรัฐบาล ที่ใช้
ทุกรูปแบบในการสกัดกั้น ในการทำลายฝูงชน

ตลอดมา ยังไม่มีวีรกรรมโดดเด่น

ยุครัฐบาลอภิสิทธิ์ เราก็แค่ “แซ่แข็ง” คำสั่ง
รัฐบาล

เรา “อริยะชัดขึ้น” ก่อนพวกเลื้อยเหลืองเสีย
อีก จะบอกให้

อย่ามาคุยเรื่อง “วินัย” กับเรา เพราะเรามี
“ใจรัก” ต่างหาก

๒๔ พ.ย. ท่านเห็นการจัดการปราบม็อบ
หรือไม่

เหมือนปิดประตูตีแมว

เหมือนปิดถนนตักจับเด็กแว้น

ใครว่าตำรวจไม่เก่ง

ความจริง “เราทำได้” ขึ้นอยู่กับว่า “จะทำ
หรือไม่ทำ”

ขอจบลงด้วยภาพปริศนา หากไม่รู้ก็ให้ไม่รู้
ต่อไป

๒๕

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ที่ชีวิตดำเนินอยู่
เมื่อได้สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายแล้ว
ยังยินดีพอใจ
แล้วเส夫สุขเส夫ทุกข์อยู่
นี่แหละคือ ผู้ยังมี“กามาวจร”
ที่เป็น“อบายภพ”

● แพชั่นเลิป์ สุตอินเทรนต์

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แล้คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยวน เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล” (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอตามาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอตามากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตทานทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตามาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอารยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “วิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แคะเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

การปฏิบัติให้เกิด ฌานหรือสมาธิแบบสามัญทั่วไปนี้ ก็เรียกว่า สมาธิ เรียกว่า ฌาน ปนๆ กันไป

ไม่เห็นใครจัดแบ่งกันไว้ อย่างคม แม่น ชัดเจน ว่า “ฌาน” ก็คืออย่างนั้น หมายถึงแค่นั้น ลักษณะอย่างนั้น ส่วน “สมาธิ” ก็อย่างนี้ หมายถึงแค่นี้ ลักษณะอย่างนี้ อันไหนเกิดก่อน อันไหนเกิดหลัง ก็ไม่เห็นกำหนดกันได้แน่ชัด

จนสามารถ เข้าใจได้ชัดว่า **ฉาน** คืออะไร **ฉาน** เป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง**สมาธิ** หรือเกิดพร้อมกัน

และ**สมาธิ** คืออะไร **สมาธิ** เป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง**ฉาน** หรือเกิดพร้อมกัน

ต่างก็สอนกันเรียนกันไป ปฏิบัติกันไป ดังที่ว่ามานั้น ตามวิถีหรือแนวแห่งความรู้ความคิด ตามแนวหรือวิถีที่ตน เชื่อว่าดี ว่าถูกแล้ว อย่างอัตตโนมัตติ หรือตามอาจารย์แต่ละท่าน ที่มีรายละเอียดแตกต่างกันบ้างไปตามแต่ละอาจารย์

เช่น อธิบายการทำ**“สมาธิ”**หรือทำ**“ฉาน”**ก็ตาม ก็คือ นั่งตั้งกายตรง ดำรงสติคงมั่น แล้วก็ให้กำหนด**“กสิณ”** อาจารย์ท่านไหนจะใช้**“กสิณ”**อะไร ก็**“เพ่ง”**อันนั้น

กสิณ หมายถึง วัตถุที่ใช้เป็นเครื่องจูงใจ หรือวัตถุที่ทำให้ผู้ปฏิบัติเอาใจไปจดจ่อยึดไว้เกาะไว้ ให้ใจผูกไว้ที่ตรงนั้น

กสิณ จะเป็นวัตถุ ดิน น้ำ ไฟ ลม หรืออะไรก็ได้ และมีบัญญัติ มีคำสั่งๆ เท่าที่เห็นใช้กัน เช่น ใช้คำว่า พุทฺโธ, สัมมามารหัง หรือยฺหหนอพฺพงฺกนอ เป็นต้น

ถ้ากสิณ**“ดิน”** ที่ใช้กันอยู่ส่วนมากก็เช่น พระพุทธรูป ลูกแก้ว หรือแท่งก้อนอะไรก็ได้ เพ่งท่องยฺหหนอพฺพงฺกนอนี้ก็ได้ ถ้ากสิณน้ำก็เอาน้ำใสภาชนะมาจ้องเพ่ง ถ้าไฟก็เช่น ไฟ เปลวเทียน หรือไฟปลายธูป ถ้าลมก็เช่น ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก เป็นต้น

เช่น เพ่งพระพุทธรูป หรือลูกแก้ว หรือก้อน หรือแท่งอะไรก็ตามที่ใช้มาเป็นกสิณ ใช้ท่องควบไปด้วยกันทั้ง วัตถุที่เพ่งกับคำหรือบัญญัติที่ท่องนั้น แล้วก็ท่องพุทฺโธ หรือสัมมามารหัง หรือยฺหหนอพฺพงฺกนอ ก็บริกรรมไป

เพ่งลมหายใจ ก็จดจ่ออยู่ที่ลมหายใจ และท่องคำว่า พุทฺธก็ให้ตามลมขณะสูดลมหายใจเข้า ท่องคำว่าโรกัให้ตามลมขณะสูดลมหายใจออก อย่างนี้ก็ได้อ หรือจดจ่ออยู่ที่ตนเองหายใจเข้าท้องพอง หายใจออกท้องยุบ ก็ได้ เป็นต้น

จะหึงเพ่งวัตถุ และท่องคำที่เราใช้ เช่น เพ่งอะไร แล้วก็ท่องคำว่าพุทฺโธไปด้วย ท่องคำว่าสัมมามารหังไปด้วย ท่องคำว่ายฺหหนอพฺพงฺกนอไปด้วย

ตั้งแต่**“เพ่ง”**แรกๆใหม่ๆ ผู้ปฏิบัติเมื่อลงมือทำ มันก็

ไม่นิ่ง ไม่หยุด มันก็จะฟุ้งคิดไปไม่หยุด

นั่นคือ อารมณ์ฟุ้งซ่าน เรียกว่า **อุทฺธัจจกุกุกุจะ**

อุทฺธัจจกุกุกุจะนี้ เป็นนิวรรณ์ข้อ ๑ ใน ๕ ข้อ

มันอยู่ใน**กามกิเลส** อยู่ใน**พยาบาทกิเลส**ด้วย

กิเลสอีกด้านหนึ่ง ก็คือ กิเลสที่เรียกว่า **ถีนมิทธะ**

ซึ่งมีลักษณะ อากาโร จม ตกตะกอนนอนเนื่อง เกาะ

กันจับตัวแน่น ดับ มืด ไม่สว่าง ไม่ใช่ฟู ไม่ใช่ฟุ้ง ไม่ใช่

ลอย มีแต่วง หรือ หลบ ซึม ลงไปหาความหลับ มืดดำดับ

ตรงกันข้ามกับ **อุทฺธัจจกุกุกุจะ**

ใน**ความเป็น**“ถีนมิทธะ”**** จึงมีแต่ที่ลงไป หาหลบ หา

หลับ หาดับ หามืด หาจม หาตกตะกอนนอนกบดานนิ่ง

จึงไม่ใช่ตัวจะไปรู้อารมณ์ของอาการข้างนอก มีแต่ตก

หรือตกหลับ ตกตะกอนเข้าไปหาความไม่ปรุง ไม่รู้ ไม่ขยับ

ไม่เขยื้อน นิ่ง หยุด ดับ หรือนับกันว่า **“สงบ”**

จึงเท่ากับกักเก็บกามและพยาบาทไว้ในกองกัณฑ์แห่ง

ความตกผลึก ความมืด ความหลับ ความดำ อยู่อย่างยั้ง

ผู้ปฏิบัติก็พยายาม เมื่อเข้าไปอยู่ในภาวะนี้ ก็พยายาม

อย่าให้วังซึ่ม หรือสลิสมลลือ หรือหลับ หลบลงไปสู่ความหลับ

ความมืด ความดำ ความดับ

นี่คือ อารมณ์จม อารมณ์วังซึ่ม วังงเหงาหวานนอน

ถือว่า **ถีนมิทธะ** นิวรรณ์อีกข้อหนึ่งใน ๕ ข้อ และเมื่อมัน

หลบหลับดับไป หยุดได้ นิ่งได้ ก็นับว่านี่คือ **“ความสงบ”**

และหลงว่านี่คือความเป็น**นิโรธ** **ความหลุดพ้น** **ความสำเร็จ**

ในฉาน **ในสมาธิ** อะไรก็ว่าไป

จะเห็นได้ว่า นักปฏิบัติ**นั่งสมาธิหลับตาเข้าไปในภาวะนี้**

นี้จะต่อสู้อีก ๒ ตัวนี้แหละ **ถีนมิทธะ**กับ**อุทฺธัจจะกุกุกุจะ**

ส่วนกิเลส**กาม** และ**พยาบาท** ไม่ค่อยได้สอน เพราะ

ไม่ได้ต่อสู้กับกิเลส**กาม**และ**พยาบาท**นี้นักพรอก เนื่องจาก

ไม่สนใจ ไม่เข้าใจว่า **หลักปฏิบัติอันสำคัญของมรรค ๘**

นั่นคือ การปฏิบัติที่มีสัมผัสภายนอก

เมื่อไม่สนใจในการปฏิบัติที่มีสัมผัสภายนอก ก็ไม่ได้ลด

ละ**“กามคุณ ๕”** อันเป็นการปฏิบัติเป็นเบื้องต้นไปตามลำดับ

เป็นการปฏิบัติที่**ปิดทวาร ๕** ภายนอกเสียแล้ว ก็เลย

ไม่ได้ศึกษาจากความจริงนี้กัน จะมีก็เป็นอารมณ์ฟุ้งซ่าน

ไปในเชิง**กาม**หรือเชิง**พยาบาท** ก็สอนกันให้พยายามระงับ

มันเสีย ในขณะที่มันพุ่งขึ้นมา นั่นแหละ ซึ่งไม่ใช่“กิเลสสด”

การทำสมาธิแบบนั่งหลับตาเข้าไปในวงค์ จึงมีเรื่องพุ่งชาน กับเรื่องหรี ง่วง หลับ ที่ต้องต่อสู้

ดังนั้น การเรียนรู้กิเลสกับพยายามจึงสอนกัน จากการพุ่งชานนั้นเอง เมื่อมันนิ่งไปถึง“ความใคร่อยาก” ก็เรียกว่า กิเลสถาม ถ้ามันไปนึกถึง“ความโกรธความเคียดแค้น ชิงชัง” ก็เรียกว่า กิเลสพยายาม

การปฏิบัติ ก็คือ ให้พยายามหยุดอาการนึกคิดหรือที่พุ่งชานนั้นเสีย ก็ได้ผลเพียง“ดับความพุ่งชาน” ไม่ใช่“ดับกิเลสที่เกิดในขณะที่เกิดแท้เกิดจริง”

มีผลน้อย มีผลไม่ตรง“ตัวตนของกิเลสตัวแท้”

เพราะไม่ได้ปฏิบัติในขณะที่ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายกระทบสัมผัสทางภายนอก แล้วก็เกิดกิเลสถามหรือพยายาม ซึ่งเป็น“การเกิดกิเลสสดๆ”จริง เป็น“อาการกิเลส”ตัวแท้

ซึ่งไม่ใช่“กิเลสแท้”ที่ปฏิบัติในขณะที่หลับตา ไม่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายกระทบสัมผัสอยู่หลังๆ ณ ปัจจุบันนั้น

สรุปวิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”หรือเกิด“สมาธิ”ชนิดนี้แหละที่ส่วนใหญ่ทั่วไปทำๆกัน ก็จะนั่งหลับตาแล้วก็เพ่งเข้าไปภายใน คือ การเพ่งอารมณ์ ให้จิตสงบแน่น เป็นอภิปนาสมาธิ แปลว่า จิตสงบที่แน่นๆ ก็นั่งเพ่งกำหนดใจเข้าไปให้มันตั้งเข้าหาจุด“หนึ่ง”ให้อยู่ในภาวะหยุดคิด ให้จิตอยู่เฉยๆ ปฏิบัติได้อย่างนี้แหละ

อุปมาที่ใช้นั้นก็คือ ให้จิตเพ่งหนึ่งเกาะอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เพ่งอยู่ที่วัตถุใดวัตถุหนึ่ง ตั้งแต่เพ่งจากข้างนอกแล้วจำให้ได้ เห็นไปในนิภาพวัตถุนั้นติดตาติดใจเข้าไปข้างใน แล้วก็ให้อยู่นิ่งๆจดจ่ออยู่ที่วัตถุนั้น เรียกว่า กลិន

การศึกษาเรียนรู้ไม่มีอะไรมาก

มีหลักใหญ่อยู่ที่“ให้ใจมันนิ่ง-มันหยุด-มันสงบ”

ก็พากเพียรทำอยู่เช่นนั้น จนชำนาญ จนมีผลเก่งกาจ ปฏิบัติอย่างนี้อาตมาที่เคยทำมาไม่น้อยเลย แม้ในชาตินี้ก็ทำได้ทำเป็น อย่างที่พูดมานี้แหละก็พูดตามที่ได้ทำมาตามที่เขาพูดๆกัน อาตมาก็ทำบ้าง ก็ทำได้ ไม่เห็นจะยากอะไร ไม่ว่าจะสมาธิ ไม่ว่าจะสมาธิ ไม่ว่าจะนิโรธ ซึ่งยังเป็นมิจจามาณ มิจจาสมาธิ มิจจานิโรธ

เป็นการปฏิบัติที่ไม่ได้รู้แจ้งเห็นจริงจิตอันหลากหลาย

ลึกลับ(คัมภีร์)ไม่ได้ปฏิบัติลึกลับ(คัมภีร์)อะไร มีแต่ความลึกลับ มันเป็นเรื่อง“โรคจิต”(ไปแล้วในที่ลับ,อยู่ในที่ลับ) ไม่ใช่เรื่องเป็นไปเพื่อ“อรรถ”(ไม่ลึกลับ,ไกลจากกิเลส,ควรไหว้ควรบูชา) จึงไม่เป็นไปตามคำสอนหลากหลายของพระพุทธเจ้าทรงสอนเลย

มีแต่มุ่งให้หนึ่ง ให้สงบ ให้หยุดความคิด หยุดอารมณ์ต่างๆให้ได้หมด ให้เป็นอารมณ์เฉยๆว่างๆ

ก็มีแต่มุ่งให้สงบแบบหยุดๆ นิ่งๆ เยียบๆ จิตจึงมีแต่เข้าไปสู่ที่ลับ ไม่เป็นไปสู่ความเห็นความจริงในที่แจ้งสว่างเปิดเผยกระจ่างครบสัมผัสทุกอายตนะ

ไม่ใช่ให้รู้ให้เข้าใจในความจริงต่างๆของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานทั้งหลายอันมีเหตุปัจจัยต่างๆปรุงแต่งกัน

เพราะหลักสำคัญของวิธีปฏิบัติ คือ นั่งหลับตาเข้าไปสู่ภายในวงค์ โดยเพ่งกลิน แล้วทำจิตให้หยุดให้ลึกลับ

โดยเฉพาะ เหตุ(อุปนิสัย) หรือองค์ประกอบ(ปริกขาร) ในการปฏิบัติสมาธิ ปฏิบัติสมาธิ ปฏิบัติเพื่อให้เกิดนิโรธ ชนิดนี้คือ นั่งหลับตาสงเกตจิตเข้าไปในวงค์ แล้วทำใจให้หนึ่ง โดยมีกลินเป็นเครื่องประกอบใช้เพ่ง ก็คือ การสงเกตจิตตนเองแท้ๆ การปฏิบัติอย่างนี้เป็นขั้นต้นเรียกว่า “ปริกรรมนิमित”

นิमित คือ เหตุ หรือคำมูล หรือเครื่องหมาย ดังกล่าวมาแล้วนั้น เช่น วัตถุที่เป็นกลินต่างๆ คำที่ใช้ท่องประกอบต่างๆเป็นต้น โดยใช้เครื่องหมายต่างๆนั้นเป็นเหตุเป็นการตกแต่ง(ปริกรรม)องค์ประกอบ(ปริกขาร)ในการปฏิบัติ

นิमितหรือเครื่องหมายต่างๆจึงได้แก่วัตถุดินน้ำไฟลม และคำท่องต่างๆนั้นเองเป็นต้น ประกอบกับวิธีปฏิบัติจึงเป็นเหตุ(อุปนิสัย) หรือเป็น องค์ประกอบ(ปริกขาร)ของการปฏิบัติ ซึ่งอาตมาไม่เคยเห็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ระบุ

“สาเหตุ”(อุปนิสัย) และ“องค์ประกอบ”(ปริกขาร)ของวิธีปฏิบัติ หรือพิธีการองค์รวมที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมมาสมาธิ”หรือเกิด“เอกัคคตา” แม้ที่สูตรบรรลุถึง“สัมมาวิมุตติ” ว่า คือการนั่ง-หลับตาเข้าไปในวงค์ อย่างที่ทำๆกันอยู่แพร่หลายนี้แหละว่าเป็น“สาเหตุ”(อุปนิสัย) และเป็น“องค์ประกอบ”(ปริกขาร)ของการปฏิบัติในที่ไหนเลย จากพระไตรปิฎก

อาตมาเห็นชัดเจนแจ่มแจ้งแต่ที่ว่า ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน“สาเหตุ”(อุปนิสัย)และ“องค์ประกอบ”(ปริกขาร)ของการปฏิบัติหรือพิธีการองค์รวมที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิดเอกัคคตา

หรือเกิดสัมมาสมาธิ และที่สุดบรรลุถึงสัมมาวิมุตตินั้น คือ “มรรค ๘ องค์” ได้แก่ **สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ** ที่ท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ ซึ่งครบสมบูรณ์ที่สุดจริงๆ หรือในเล่ม ๙ ทุกสูตร

ดังนั้น **นิมิต** ที่เป็น**“บริกรรม”**(คือวิธีปฏิบัติตามที่ได้อธิบายผ่านมานั่นเอง) จึงไม่ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ดังที่มียืนยันไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ เช่น ใน“มหาจัตตาริสกสูตร” หรือในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ทุกสูตร เป็นต้น

บริกรรม ที่วงการพุทธทุกวันนี้ปฏิบัติกันอยู่ส่วนใหญ่นี้ คือ การตั้งใจปฏิบัติจดจ่อสำรวมนิ่งอยู่กับทุกอย่างที่เขา กำหนดไว้ นั่น เช่น ฟังกลิ่นกับคาถาคำท่อง ก็ทำไปพร้อมกัน นี่คือ**“เหตุ”**(อุปนิสา)ที่ปฏิบัติให้จิตหมั่นรวมกันเข้า จนเกิดความรู้สึกหรือเกิด**อารมณ์เป็นหนึ่งเดียว**เป็น**“ผล”** จิตหยุดนิ่งอยู่กับ**“กลิ่น”**นั้นๆ “ผล”นี้เรียกว่า **ฌาน** หรือ **สมาธิ** ก่อนจะเกิดผลเป็น**“ฌาน”**เป็น**“สมาธิ”**ในการปฏิบัติ ถึงขั้น**“จิต”**หยุดนิ่งได้นั้น **องค์ประกอบ**(ปริกขาร)ต่างๆที่เตรียมไว้ใช้ในการปฏิบัติขั้นแต่ละ และก็เริ่มปฏิบัติ ด้วย**องค์ประกอบ**ต่างๆคือ**เหตุ**นั้น ทั้งหมดนั้นคือ **บริกรรมนิมิต**

ซึ่งอาตมาก็พูดมาแล้วว่ายังไม่เคยเห็นคำว่า**“บริกรรมนิมิต”**หรือ**“นิมิต ๓”**ในพระไตรปิฎก ได้ยินมาจากประดาอาจารย์ก่อนๆสอนกันเท่านั้น คงจะเป็นของอรรถกถาจารย์หรือคนรุ่นหลังบัญญัติขึ้นมา ถ้าใครเห็นว่ามิใช่ในพระไตรปิฎกว่าเป็นพุทธพจน์ระบุไว้ที่ไหน ก็ช่วยกรุณาบอกแจ้งอาตมาด้วย แต่อาตมาก็เข้าใจในความหมายที่ใช้กันอยู่นั้นนะ เพราะอาตมาก็เคยปฏิบัติเจริญกรรมฐานแบบนั้นมาก่อนตามที่ทำๆกันนั้นแหละ อาตมาจึงอธิบายตามแบบที่ต่างๆไปทำๆกันนั้น ได้ตามที่อาตมาทำได้ทำเป็นด้วย จะตรงกับของท่านทั้งหลายหรือเปล่านั้นไม่รู้ อาตมาก็พูดตามจริงที่อาตมาทำมาได้จริง

และในที่นี้อาตมาขออธิบายความเป็น**“สัมมาทิฐิ”**ตามทีอาตมาเข้าใจไปด้วย จะได้เปรียบเทียบกัน ได้ศึกษาหาความจริงที่ถูกต้องกันจริงๆแท้ๆ

ตามที่ท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ให้ความหมายไว้ในหนังสือพจนานุกรมพุทธศาสตร์ของท่าน ก็มีว่า

นิมิต หรือ **นิมิตต์ ๓** (เครื่องหมายสำหรับให้จิตกำหนด

ในการเจริญกรรมฐาน. ภาพที่เห็นในใจอันเป็นตัวแทนของสิ่งที่ใช้เป็นอารมณ์กรรมฐาน- Nimitta: sign: mental image)

1. **บริกรรมนิมิต** (นิมิตแห่งบริกรรม, นิมิตเตรียมหรือนิมิตแรกเริ่ม ได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่กำหนดเป็นอารมณ์ในการเจริญกรรมฐาน เช่น ดวงกลืนที่เพ่งดู หรือ พุทธคุณที่นึกเป็นอารมณ์ว่าอยู่ในใจเป็นต้น - Parikamma-nimitta : preliminary sign) ได้ในกรรมฐาน 40

2. **อุคคหนิมิต** (นิมิตที่ใจเรียน, นิมิตติดตา ได้แก่ บริกรรมนิมิตนั้นที่เพ่งหรือนึกกำหนดจนเห็นแม่นยำในใจ เช่น ดวงกลืนที่เพ่งจนติดตา หลังตามองเห็น เป็นต้น - Uggaha-nimitta : learning sign: visualized image) ได้ในกรรมฐานทั้ง 40

3. **ปฏิภาคนิมิต** (นิมิตเสมือน, นิมิตเทียบเคียง ได้แก่ นิมิตที่เป็นภาพเหมือนของอุคคหนิมิตนั้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดจากสัญญา เป็นเพียงอาการปรากฏแก่ผู้ได้สมาธิ จึงบริสุทธิ์จนปราศจากสิ่ง เป็นต้น และไม่มียมลทินใดๆ ทั้งสามารถขยายหรือย่อส่วนได้ตามปรารถนา - Paṭibhaga-nimitta: counterpart sign : conceptualized image) นิมิตนี้ได้เฉพาะกรรมฐาน 22 คือ กลืน 10 อสุภะ 10 กายคตาสติ 1 และอานาปานสติ 1

เจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ กล่าวตอนท้ายสรุปว่า **“เมื่อเกิดปฏิภาคนิมิตขึ้น จิตย่อมตั้งมั่นเป็นอุปจารสมาธิ จึงชื่อว่าปฏิภาคนิมิตเกิดพร้อมกับอุปจารสมาธิ เมื่อเสพปฏิภาคนิมิตนั้นสม่ำเสมอด้วยอุปจารสมาธิก็จะสำเร็จเป็นอัปปนาสมาธิต่อไป ปฏิภาคนิมิตจึงชื่อว่าเป็นอารมณ์แก่อุปจารภาวนา และอัปปนาภาวนา”**

ดังนั้น การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“ฌาน”**หรือ**“สมาธิ”** ตามแบบที่ปฏิบัติกันทั่วไป หรือปฏิบัติแบบ**หลับตา**สะกดจิต จึงมี**องค์ประกอบ**ในการปฏิบัติทั้งหลายตามที่สาธยายมานั้นแหละคือ การปฏิบัติตาม**“นิมิต ๓”**

ผู้มีการเตรียมการปฏิบัติ อันมี**ดวงกลืนที่เพ่งดู**หรือ**พุทธคุณที่นึกเป็นอารมณ์ว่าอยู่ในใจ** นั้น เป็น**“เหตุ”**(อุปนิสา) เป็น**“องค์ประกอบ”**(ปริกขาร)ของการปฏิบัติ เป็นต้น แล้วก็**ลงมือเริ่มปฏิบัติกัน** ในช่วงแรกในการปฏิบัติที่ยัง**ไม่เกิดผลอะไร** เรียกว่า **บริกรรมนิมิต**

ต่อจากนั้นจึงจะเป็น**“อุคคหนิมิต”** ซึ่งตามคำอธิบายของท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ ก็เห็นได้ชัดในลักษณะ

ปฏิบัติ ว่า เมื่อเพ่งกลืนมีนิมิตติดตาแล้ว ก็**หลับตาให้เห็น** “**กลืน**” นั้นเป็นรูปบ้าง เป็นอรูปร่าง ขึ้นในจิต ก็เป็น “**เครื่องหมาย**” หรือสิ่งให้แก้จิตให้ยึดเกาะไว้ในกาปฏิบัติ เรียกว่า “**อุคคหนิมิต**”

ส่วน“**ปฏิภาคนิมิต**”นั้น ก็เป็นการปฏิบัติต่อจาก “**อุคคหนิมิต**” เมื่อมี “**อุคคหนิมิต**” ก็ใช้ “**นิมิต**” นี้สร้างความชำนาญในภาวะเป็น “**ฉาน**” หรือความเป็น “**สมาธิ**” โดยการกำหนดให้จิตเกาะยึดอยู่ที่ “**นิมิต**” ที่ได้นี้ไว้ให้เหนียวแน่น แล้วก็ใช้ “**นิมิต**” นี้เป็นเครื่องฝึก เคลื่อนย้าย “**นิมิต**” ไปมาบ้าง ให้เข้าใกล้ให้ออกไปไกลบ้าง ให้ใหญ่ขึ้น ให้เล็กลงบ้าง ให้หยุดอยู่หนึ่งๆบ้าง จริงๆก็ให้เกาะนิ่งอยู่กับกลืนนั้นแหละเป็นหลัก จิตก็จะอยู่กับนิมิตนี้ ไม่ไปไหน ไม่คิดนึกอื่นใด ไม่มีเรื่องอื่นใด มีแต่นิมิตนั้นเท่านั้น การใช้ “**เครื่องหมาย**” (นิมิต)ใดเครื่องหมายหนึ่งให้จิตเกาะยึดอยู่ที่สิ่งนั้นๆของผู้ปฏิบัติ เมื่อฝึกเข้ามาๆ จิตจะอยู่กับเครื่องหมายนั้น เป็นหนึ่งเดียว ไม่มีอื่น

คุณสมบัติของ “**ความเป็นหนึ่ง**” (เอก) ที่จิตทำได้นี้ นับถือกันว่า เป็นคุณวิเศษ (อุตฺตมคุณธรรม) ในความเป็นหนึ่งที่ “**เลิศยิ่ง-เยี่ยมยอด**” (อัคค) จึงเรียกว่า “**เอกัคคตา**” คือ “**ความเป็นหนึ่งที่เลิศยอดยิ่ง**”

ผู้ฝึกให้หยุดเป็นหนึ่งหนึ่งได้ตามความสามารถแล้ว ก็ชื่อว่า จิต “**สงบ**”

เมื่อจิต “**สงบ**” หนึ่งแนวอยู่กับที่เดียวสิ่งเดียวนี้ได้แล้ว เรียกว่า “**เอกัคคตา**” นี้ หรือเรียกความสำเร็จที่ทำได้นี้ ในภาษาไทยว่า “**อารมณ์ที่เป็นหนึ่งเดียว**” ซึ่งได้แก่ ภาวะของจิตนิ่งหยุดรวมเป็นหนึ่ง ไม่มีอารมณ์อะไรแทรกเลย ไม่คิดนึกใดๆเลย จิตนิ่งๆ เฉยๆ **ไม่นึกไม่คิด จิตอยู่ว่างๆนี้เอง** ถือกันว่าเป็นความสงบ ของ “**สมาธิ**” ตามแบบนี้

และนับเอาภาวะที่ได้นี้ว่า เป็น “**มรรคผลของพุทธ**” ระดับหนึ่งแล้ว เป็น “**ความสงบ**” **ระดับหนึ่ง คือ ทำให้จิตใจของตนไม่มีอารมณ์ที่ประกอบด้วยนิวรณ์ ๕ ประคองแต่งในจิตของเราในขณะนั้น** (ในขณะที่ทำสมาธินี้อยู่นั่น)

ก็จะปฏิบัติอย่างนี้ให้ชำนาญ ให้ได้นานๆ ให้เก่งให้ชิน ให้ทำได้ง่ายทำได้เร็ว แล้วหลงคิดว่าได้ “**กำจัดกิเลส**” แต่ที่แท้ **ยังไม่ได้กำจัดกิเลสเลย** แต่ทำให้ กิเลสไม่ปรุงแต่งจิตขณะนั้น

ทำเช่นนี้ก็เพียงแต่ “**การปรุงแต่งของกิเลส**” ไม่มีในขณะนั่งทำสมาธิอยู่นั้น มิใช่ฆ่ากิเลสแต่ไม่ให้มันทำงาน แต่ผู้ปฏิบัติไม่ได้รู้ “**ทุกขสมุทัย**” (ตัวตนของกิเลส) เพราะผู้ปฏิบัติไม่ได้ “**เพ่ง**” เพื่อรู้ จนสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “**ตัวตนของกิเลส**” (อตฺต) เลย

ผู้ปฏิบัติ “เพ่งกลืน” เท่านั้น จึงรู้จักแค่กลืนที่ตนเพ่ง ซึ่งจริงๆนั้นการสร้าง “**สมาธิ**” แบบนี้ยังสะกดกิเลส ให้มันตกตะกอนเป็นอนุสัยลึกลงไปนอนเนื่องในจิตยิ่งๆ ขึ้นๆเข้าไปเสียอีก กิเลสจึงยิ่งลึกลับ รู้ไม่ได้ เห็นไม่ได้ ดังนั้น “**ความสงบ**” แบบนี้ จะเก่งเท่าใดก็ไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “**อตฺต**” คือ **ตัวตนของกิเลส** จึงไม่ได้กำจัด “**ลตฺต**” **ลตฺต** **ตัวตนของกิเลส** ถูกตัวตนของมัน

ไม่ต้องพูดไปถึงคำว่า “ดับ” เลย เพราะกิเลสยังคงอยู่ **ไม่ได้ลตฺต** **จางคลายลงเลย** มีแต่แน่นอนหนักยิ่งๆขึ้น

แต่ปฏิบัติ **ไม่ให้ “อาการปรุงแต่ง” เกิดขึ้นในจิตขณะนั้น** โดยการทำให้จิตหยุดคิด หยุดปรุง หยุดรับรู้ หยุดกระทบ ภายนอก แม้ภายในก็พยายามล่อหลอกให้จิตไปจดจ่ออยู่ที่ “**สิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรืออะไรอย่างหนึ่งที่กำหนดเป็นอารมณ์**” แล้วก็ให้หนึ่งแนวเกาะยึดอยู่กับอันนั้นเท่านั้น ไม่เลิกซึ่งอะไรที่จะรู้ เมื่อทำได้สำเร็จเรียกว่า เป็น “**สมาธิ**” ถ้าทำได้ชั่วขณะ เรียกว่า **สมาธิชั่วขณะ** ศัพท์บาลีว่า “**ขณิกสมาธิ**”

ถ้าปฏิบัติสูงขึ้นมีความสามารถทางสมาธิเก่งชำนาญ ก็เป็น “**อุปจารสมาธิ**” คือ **สมาธิใกล้เข้าไปสู่เป้าหมายเรื่อยๆ** “**อุปจารสมาธิ**” นี้ท่านหมายความว่า **สมาธิจนจะแนวแน่** ยังไม่ถึงขั้นแนวแน่ ยังไม่ถึงถึงที่สุด ถ้าถึงถึงที่สุด ก็เป็น “**อัปปนาสมาธิ**” ก็จะนิ่งตั้งแนวแน่ เฉยอยู่

การนิ่งตั้งแนวแน่ มีอารมณ์วางเฉยอยู่ นี้ นับเป็นขั้น “**ฉาน ๔**” มีอารมณ์ “**อุเบกขา**” เป็นอารมณ์วางเฉย หรือ **ไม่ทุกข์ไม่สุข** (อทุกขมสุข) ภูมิจิตสูงที่สุดของ “**รูปฉาน**” แล้ว สูงขึ้นไปต่อจาก “**รูปฉาน**” ก็เป็น “**อรุณฉาน**” **อรุณฉาน** มี ๔ ระดับ คือ **อากาสาณัญญาตนะ-วิญญาณัญญาตนะ-อาภิกขัญญาตนะ-เนวาสัญญาตนะ**

ระดับแรก คือ **อากาสาณัญญาตนะ** เนื้อหาหลักคือคำว่า **อากาศ** ซึ่งทางรูปธรรมก็หมายถึง

ที่ว่าง หรือห้องฟ้า ถ้าทางนามธรรม ก็คือ *อารมณ์ว่างๆ* *อาการของนามธรรมที่ว่างใส* ผู้ปฏิบัติก็พยายามสร้างอารมณ์ภายในจิตใจให้เกิดอาการ *ว่างๆ แจ่มใส เวียงๆว่างๆ* *ประหนึ่งท้องฟ้าที่สะอาดขาวใสโล่งโปร่งไปไกลไม่มีที่สุด*

ในความเป็น “อรุณภาพ” หนึ่งหลักตามปฏิบัติสะกตจิตแบบนี้ ก็ทำต่อ “อรุณภาพ” ที่ทำได้แล้ว คือสร้างอารมณ์จาก “วางเฉย” ให้ “ว่าง” หรือให้สะอาดใดยิ่งกว่าความเป็น “อุเบกขา” ที่ตนทำได้นั้นยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ตามที่ตนเข้าใจ ซึ่งก็คล้ายคนส่วนใหญ่ที่เข้าใจเรื่อง “ฉาน” กันในยุคนั้น

คือ จากที่จะมีอารมณ์เฉยๆ มีความรู้สึกกลางๆ ไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว ก็จะสร้างหรือทำให้เข้าไปเป็น *อารมณ์ที่ว่างๆเวียงว่าง* *ตั้งท้องฟ้าที่สะอาดขาวใสโล่งโปร่งทะลุไปไกลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด* ตามแต่ใครจะกำหนดภาวะที่ตนเข้าใจในความเป็น “อากาศ” เท่าที่ภูมิปัญญาของตนมี

นักปฏิบัติผู้ใดสร้าง “ภาพ” ซึ่งเป็น “แดนเกิด” (สัมภวา) ที่เรียกว่า “*อากาศอันญาตนนะ*” (อากาศอันญาตนนภาพ) สำเร็จได้ ก็เป็นผู้บรรลุภาพแห่ง “ที่ว่าง” หรือมี *ความรู้สึก(อารมณ์, เวทนา)ประหนึ่งได้เข้าสู่ท้องฟ้ากว้างไกลอันเวียงว่างว่างใสสะอาดปราศจากขุขี้ใด* แล้ว “เสพรส” จากที่ว่างนั้น

ซึ่งไม่ใช่ “*ความรู้สึก*” (เวทนา) อัน “ว่าง” จากกิเลสเลย

ผู้ปฏิบัติที่แค่นี้ได้ *ความว่าง* (อากาศปฏิลาโภ) เสพอารมณ์ “ที่ว่างใส” เวียงว่างนั้นอยู่อย่างนั้น เป็นการเข้าสู่ “ภาพ” ภาพหนึ่งเท่านั้น แล้วเสพอารมณ์ที่เป็น “อากาศ” โดย “ตนเอง” ขณะเข้าสู่ “*อากาศอันญาตนนะ*” นี้ตนเองก็ยังไม่รู้ตัว มีแต่เสพ

หมายความว่า “*ตนเองยังไม่รู้ตัว*” ว่า *ตัวเราคือใคร* ซึ่งในขณะนั้นจะมีแต่ “*ความรู้สึกเสพรสว่าง*” (เวทนา) นี้ ขณะนี้เองที่ชื่อว่า “*อากาศอันญาตนนะ*” คือ *ตัวเองยังไม่รู้ตัวเอง ว่า ตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร เพื่ออะไร หรือไม่รู้อะไรอื่นต่างๆ จะได้แต่จมดิ่งติดอยู่กับการเสพรสนั้น* “*ธาตุจิต*” ยังเป็นแค่ “*เวทนาเสพ*” ยัง “*จมดิ่งอยู่แต่กับรสเสพ*” ยังไม่ใช่ “*วิญญาณ*” ยังเป็นแค่ *อารมณ์เสพ* (เวทนา) ยัง *มิใช่ “ธาตุรู้” (วิญญาณ) ที่รู้ตัวของตนเต็มตัว*

ต่อเมื่อ “*ธาตุรู้*” อันคือ “*วิญญาณ*” ได้ทำหน้าที่รู้ตัวว่าเป็นตัวตนของตัวเองเต็มตัว ว่า *ตัวเองคือใคร* และขณะนั้นตัวเรากำลังอยู่ในแดนแห่งความว่าง รู้ตัวแล้วว่าเมื่อกัน

เรายังไม่รู้ตัว มีแต่อารมณ์จมดิ่งดิ่งด้อมด้อมอยู่กับรสเสพ ลิ้มตัวไปชั่วระยะหนึ่ง เมื่อผู้นั้นเข้าสู่ภาวะ “*รู้ตัว*” ผู้ปฏิบัตินั้นก็เข้าสู่ความเป็น “*วิญญาณัญญาตนนะ*” ณ บัดนี้

แล้วก็เป็นผู้เสพ “*ภาพแห่งวิญญาณ*” ที่สามารถสร้าง “*ภาพ*” ในวงกว้างอันเป็น “*อรุณภาพ*” ให้แก่ตนได้ปานฉะนี้ ต่อไป

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ “*ลูกพระรัตนตรัย*” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “*ชีวิตนี้*” ประกอบด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. *ชีวิตนี้ ประกอบด้วย* รูป กับ นาม
- ๒. *ชีวิตนี้ ประกอบด้วย* กาย กับ ใจ
- ๓. *ชีวิตนี้ ประกอบด้วย* วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. *ชีวิตนี้ ประกอบด้วย* ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. *ชีวิตนี้ ประกอบด้วย* ชันธุ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “*รูป*” ได้แก่ *กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธุ ๑* ส่วน “*นาม*” ได้แก่ *ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธุ ๔, อวิชา* “*ชีวิตนี้*” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง “*ชีวิตนี้*” แต่ถามเต็มออกไปว่า *เป็นอยู่อย่างไร?*

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “*ชีวิตนี้*” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภาพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “*อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ*” ก็จะเห็นได้ว่า “*ชีวิตนี้*” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “*อตุ*” เกี่ยวกับ “*พีชะ*” เกี่ยวกับ “*จิต*” และจะเกี่ยวกับ “*กรรม*” เกี่ยวกับ “*ธรรมะ*” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “*ความเป็น*” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างล้ำคณูที่เดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้ที่นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี**สัมมาอาชีวะ** ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย**มิจฉาชีวะ** เป็นต้น การค้าขาย**มิจฉาชีวะ ๕** ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

คำว่า **“อบายภพ”** นั้นคือ **โลกทางปรมาตม์(จิต เจตสิก รูป นิพพาน) หรือวิญญูสงสาร** นั่นก็คือ **จิตหรือเจตสิกนั่นเอง** ที่หมุนวนเป็น**ความสุข-ความทุกข์** ขึ้นต่ำขึ้นทยายอยู่ **ขึ้นต่ำขึ้นทยายนี้แหละ** ที่เรียกว่า **“อบายภพ”**

ภพ คืออะไร?

ต้องทำความเข้าใจให้เป็น“สัมมาทิฐิ”ให้ได้ ถ้าใครยัง“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“ภพ”ที่เรากำลังพูดถึงอยู่

หรือยังเข้าใจไม่ได้ เข้าใจยังไม่ถูก ยังเข้าใจไม่ลึ้มมา ก็ไม่มีทางที่จะปฏิบัติบรรลุธรรมของพุทธศาสนาได้แน่นอน

ถ้าใครเข้าใจดี มีลึ้มมาทิฐิ ก็เรียนวิธีปฏิบัติให้ลึ้มมาอีก และปฏิบัติให้ลึ้มมาปฏิบัติ ก็มีทางบรรลุพุทธธรรมแน่ๆ

ภพ คือ **โลกเป็นที่อยู่ของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) ภาวะชีวิตของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) หรือความเกิดของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) ความเป็นสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ)**

อบายภพ คือ **ภพที่ยังต่ำ ยังเป็นความเลื่อม**

เช่น **จิตใจของใครก็ตาม ที่ยัง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”เป็น“ความสุข-ความทุกข์”วนเวียนอยู่ในพหุติของจิต อันเกิดจากตนได้“ฆ่าสัตว์” ตนได้“โกงลักขโมยทุจริต” จากตนได้“ผิดชั่วเขาเมียใคร” จากตนได้“โกหก” จากตนได้“เสพของมีนเมา”** ความประพฤติดังนี้เอง คือ ผู้ที่ยังอยู่ใน“ภพ”ที่เรียกว่า**“อบายภพ”** เป็น“ภพ”ของคน**“อบายภพ”**แท้ๆ ที่ต้องเลิกนรกแบบนี้ก่อนเลย เป็นต้น

อบายภพ ขึ้นต้นขั้นต่ำ ก็คือ**อบายของ“กามาวจร”** ซึ่งหมายความว่า จิตใจของใครยังหลงวนเสพสุขเสพทุกข้อยู่ในเรื่องขึ้นต้นขั้นต่ำของสังขมอยู่

เช่น **ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ฆ่าสัตว์ ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้เอาเงินทองข้าวของที่ไม่ใช่ของตน ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ละเมิดกามผิดชั่วเขาเมียใคร หรือละเมิดกามกับผู้ที่ตนไม่สมควรละเมิด ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้พูดปดโกหก ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้เสพสิ่งเสพติด** เป็นต้น

ถ้าจิตใจผู้ใดยังมี**“อบายภพ”** ดังว่านี้อยู่ในโลก**“กามาวจร”** คือ **โลกของการได้“สัมผัส”ทางตาหูจมูกลิ้นกาย(ภายนอก) ก็ยังดีใจหรือเป็นสุขพอใจอยู่ในการได้ผิด“ศีล ๕”** นี้ ก็**باب** ยิ่งเรื่องต่ำหยาบจัดจ้านกว่า**“ศีล ๕”** นี้ ก็ยังยินดีพอใจในพฤติกรรมนั้นอยู่ ก็ยังมี**“วิบากบาป”** หนาหนักกว่าขึ้นไปอีก นี่ก็คือเรื่องของ**โลกุตระ** และเป็นเรื่องจริงที่สูงส่งในพฤติกรรมของมนุษย์แท้ๆ เป็นเรื่องขึ้น**“ปรมาตมธรรม”** ที่คนควรศึกษาและประพฤติดีกละ ผู้ที่ชีวิตดำเนินอยู่เมื่อได้**สัมผัส**ทางตาหูจมูกลิ้นกายแล้วยังยินดีพอใจ แล้วเสพสุขเสพทุกข์อยู่ นั่นก็คือ ผู้ยังมี**“กามาวจร”** ที่เป็น**“อบายภพ”**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

หญิงเป็นผู้นำ
กรรมของคนใจ
งามเกิดเติบโต
ใจจนตัวตาย

● ภาพอินเทอร์เน็ท

หญิงเป็นผู้นำ

(กัณทินชาดก)

ที่กรุงสาวัตถีนครหลวงของแคว้นโกศล มีกุลบุตรคนหนึ่งได้ฟังพระธรรมเทศนาของ พระศาสดาแล้ว บังเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“ผู้อยู่ครองเรือนไม่อาจประพฤติพรหมจรรย์ (ธรรมชั้นสูงอันประเสริฐ) ให้บริสุทธิ์โดยส่วน เดียวได้ เราควรบวชในศาสนาที่นำออกจากทุกข์ แล้วจะได้กระทำถึงที่สุดแห่งทุกข์”

ดังนั้นเขาจึงยกสมบัติทั้งหมด มอบให้แก่ บุตรและภรรยา เรียบร้อยแล้วจึงไปทูลขอบวช กับพระศาสดา

แม้พระศาสดาก็ทรงให้เขาบวช ครั้นได้บวช เป็นภิกษุใหม่แล้ว ไปบิณฑบาตก็ต้องอยู่ทำยถา ถังในโรงฉันก็อยู่ปลายแถว อีกทั้งภิกษุทั้งหลายก็มีจำนวนมาก ทำให้อาหารที่ได้ขบฉันไม่พออิ่ม และเป็นอาหารที่ไม่ถูกปากอีกด้วย

ภิกษุรูปนั้นจึงตัดสินใจบิณฑบาตตามลำพัง ไปยังเรือนของภรรยาเก่า นางก็ได้ถวายอาหารที่ ตกแต่งไว้อย่างดี ภิกษุนั้นได้ฉันอาหารรสเลิศ เป็นที่ยินดีพอใจยิ่งนัก ได้ไปบิณฑบาตเป็นประจำ ทุกวัน จนไม่สามารถขาดฝีมือปรุงอาหารของ ภรรยาเก่าได้เลย

เป็นเช่นนี้กระทั่งภรรยาเก่าเกิดความคิดว่า “เห็นที่เราจะต้องทดสอบดู ภิกษุอดีตสามี ของเรานี้ ตัดใจในรสอาหารฝีมือเราหรือไม่”

แล้วนางก็ทำอุบาย ให้ชาวบ้าน ๒-๓ คนมา นั่งกินของขบเคี้ยวอยู่ในเรือน ให้คนรับใช้เอา โคนเทียมเกวียนไว้เล่มหนึ่งที่หน้าประตูเรือน ส่วน ตนเองก็หลบไปนั่งทอดขนมที่หลังเรือน

ครั้นภิกษุนั้นมาบิณฑบาตที่ประตู ชาวบ้านที่อยู่ในเรือนก็ตะโกนบอกนางว่า

“แน่ะ! แม่เจ้า มีพระคุณเจ้ามายืนอยู่ที่ประตู”
นางก็ตะโกนตอบกลับไป ทำทีเป็นไม่รู้
“ท่านช่วยไหว้ด้วย แล้วนิมนต์ให้พระคุณเจ้า
ไปข้างหน้าก่อน”

ชาวบ้านจึงกล่าวตามนั้น
“นิมนต์พระคุณเจ้าไปข้างหน้าก่อนเถิด”
แม็กกล่าวแล้วหลายครั้ง แต่ภิกษุนั้นก็ยังคงยืน
เฉยอยู่ ชาวบ้านจึงตะโกนบอกนางอีก
“แน่ะ! แม่เจ้า พระคุณเจ้าไม่ยอมไป”

นางจึงหยุดทอดขนม เดินออกมามองดู แล้ว
บอกกับชาวบ้านเหล่านั้นว่า

“อ้อ! นี่เป็นพระคุณเจ้าพ่อของลูกเราเอง”
แล้วนิมนต์ภิกษุนั้นก็เข้าไปในเรือน ถวายอาหาร
ให้ฉัน พอฉันเสร็จ นางก็แสร้งกล่าว

“ขอให้พระคุณเจ้าบำเพ็ญธรรมจนได้นิพพาน
(กิเลสสิ้นเกลี้ยง)เถิด **ดิฉันอยู่ที่นี้เป็นเรือนที่ปราศ
จากสามี ไม่อาจจะดำรงการครองเรือนอยู่ได้
ด้วยดี ดิฉันตัดสินใจจะไปอยู่ชนบท(แคว้น)อื่น**
จึงขอให้พระคุณเจ้าอย่าได้ประมาทเลย ฉะนั้นถ้า
ดิฉันได้กระทำผิดสิ่งใด โปรดยกโทษแก่ดิฉันด้วย”

สิ้นคำของนาง ภิกษุถึงกับใจหายวาบ รู้สึก
อาลัยอวรณ์นัก รีบโพล่งออกไปทันที

“ฉันไม่อาจขาดเจ้าได้ เจ้าอย่าไปเลย **ฉันจะ
สึกละ** เจ้าจงส่งผ้าถุงห่มไปให้ฉันที่อาราม ฉัน
ต้องกลับไปสึก มอบบาตรและจีวรคืนก่อน แล้วจะ
มาอยู่กับเจ้า”

นางได้ยินอย่างนั้น ก็รับคำด้วยความดีใจ
ส่วนภิกษุนั้นก็กลับไปอาราม ขอมอบบาตร
กับจีวรคืน อุปัชฌาย์อาจารย์จึงถามว่า

“เหตุไรเธอจึงทำอย่างนี้”
“กระผมไม่อาจละทิ้งภรรยาเก่าได้ กระผมจะสึก”
อุปัชฌาย์อาจารย์แม่เกลี้ยกล่อมแล้ว แต่ไม่
สำเร็จ จึงนำภิกษุขึ้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลว่า
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุนี้กระสันจะสึก
พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสย้ำถามภิกษุ
“เธอกระสันจะสึกจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”
“ใครทำให้เธอกระสันจะสึก”
“ภรรยาเก่า พระเจ้าข้า”
ทรงได้ยินเช่นนั้น พระศาสดาตรัสขึ้นทันที

“**ดูก่อนภิกษุแม่ในกาลก่อน เพราะเธออาศัย
หญิงนี้ จึงถึงความสิ้นชีวิตมาแล้ว ต้องถูกบั้ง
อยู่เหนือถ่านไฟ”**

ฟังอย่างนั้น ภิกษุจึงทูลอ่อนวอนให้พระ
ศาสดาตรัสเล่า พระองค์ก็ทรงแสดงเรื่องราวนั้น

ใน.....
อดีตกาล เมื่อ**พระเจ้ามคธ**ครองราช-
สมบัติในนครราชคฤห์

สมัยนั้น ในคราวที่**ชนชาวมคธ**เพาะปลูกข้าว
กล้า **บรรดาพวกเนื้อ(สัตว์จำพวกกวาง)ที่อาศัย
ป่าชายแดนบ้านอยู่** จะมีอันตรายจากชาวบ้าน
จึงพากันหลบจากป่าชายแดนบ้านไปที่เนินเขา
อาศัยกันอยู่ในที่นั้น

มี**เนื้อภูเขาตัวหนึ่ง** ได้พบกับฝูงเนื้อนั้น เกิด
รักใคร่สนิทสนมกับ**เนื้อตัวเมียตัวหนึ่ง** จึงคอย
ติดตามไปกับเนื้อฝูงนั้น

วันคืนผ่านไป ครั้นถึงเวลาที่ฝูงเนื้อจะลงจาก
เนินเขา กลับไปยังป่าชายแดนบ้าน เนื้อภูเขาตัว
นั้นก็ยังคงติดตามฝูงเนื้อนั้นไป เพราะมีจิตผูกพัน
รักใคร่นางเนื้อนั้น แม้นางเนื้อจะกล่าวเตือนว่า

“**เจ้าช่างเป็นเนื้อภูเขาที่โง่เขลามาก** ธรรมดา
ป่าชายแดนบ้านนั้น มักมีภัยเฉาะหน้า น่ารแวง
ยิ่ง เจ้าอย่าลงไปกับพวกเราเลย”

ถึงจะกล่าวอย่างไร เนื้อภูเขาก็กไม่ยอมกลับ
ภูเขา ยังคงติดตามอยู่ข้างหลังนางเนื้อตลอดเวลา
ในตอนนั้น พวกนายพรานชาวมคธต่างรู้ว่า
“บัดนี้ เป็นเวลาที่พวกเนื้อทั้งหลาย จะลงมา
จากเนินเขาตามทางสายนี้”

ได้มี**พรานคนหนึ่ง**มาแอบดักระหว่างทาง
ชุ่มอยู่อย่างมืดชิดพร้อมด้วยคันธนูและลูกศร
ครั้นเห็นนางเนื้อกับเนื้อภูเขาเข้ามาใกล้ ก็เตรียม
เล็งยิงลูกศร แต่นางเนื้อพอได้กลิ่นมนุษย์ ก็คิดว่า
“คงจะมีมนุษย์ดักระหว่างทาง หมายทำร้ายเราแน่ๆ”

จึงหันไปบอกกับเนื้อภูเขาที่โง่เขลานั้น
“ให้เจ้านำอยู่ข้างหน้าเราบ้างเถิด ส่วนตัว
เราเองจะอยู่ข้างหลังเจ้าบ้าง”

เนื้อภูเขานึกดีใจที่นางเนื้อให้เป็นผู้นำหน้า
จึงซुकอดเดินนำไปก่อนอย่างภาคภูมิใจ ขณะนั้นเอง
พหรานก็ยิงลูกศรเต็มแรง ฟุ่งปักลึกเข้าไปที่ตัวของ
เนื้อภูเขา ทำให้ล้มลงขาดใจตายทันที ด้วยการยิง
ลูกศรเพียงดอกเดียวเท่านั้น ส่วนนางเนื้อเห็นแล้ว
โดยไม่รอช้ากระโดดหนีอย่างรวดเร็วปานลมพัด
หายไประยะที่ตรงนั้นฉับพลัน

พหรานก็ออกมาจากที่ซ่อน ซ้ำแหละเนื้อตัด
เป็นชิ้นๆ แล้วก่อไฟปิ้งเนื้ออย่างกินอย่างเอร็ดอร่อย
ส่วนเนื้อที่เหลือก็หาบด้วยไม้คาน นำกลับไปยัง
เรือนของตน เลี้ยงดูลูกเมียได้อิ่มหนำสำราญ

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้อยู่ในสายตาของ **เทวดา
(คนที่มีใจสูง)** ที่อาศัยอยู่ในป่าบริเวณนั้น เทวดา
บังเกิดสังเวชใจ(เกิดสำนึกดีจากความรู้สึกสลดใจ
ในสิ่งที่ไม่ดี) คิดว่า

“เนื้อโง่ตัวนี้ตายเพราะกาม(ความใคร่อยาก)
โดยแท้ จึงตกอยู่ในอำนาจของนางเนื้อ”

แล้วทำปานนั้นให้สว่างไสว ด้วยการเปล่งเสียง
ดังสนั่นอย่างไพเราะ กล่าวแสดงธรรมออกไปว่า

“เราดีเตียนบุรุษผู้มีลูกศรเป็นอาวุธ ยิง
ปล่อยไปเติมกำลัง

เราดีเตียนชนบท(แคว้น) ที่มีหญิงเป็นผู้นำ
อนึ่ง สัตว์เหล่าใด(พวกคนโง่เขลา)ตกอยู่ใน
อำนาจของหญิง สัตว์เหล่านั้นบัดนี้ติดเตียนแล้ว”

.....

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ทรง
เฉลยว่า

“เนื้อภูเขาในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้
กระสันจะสึกในบัดนี้ นางเนื้อในครั้งนั้น ได้มา
เป็นภรรยาเก่าในบัดนี้ ส่วนเทวดาผู้เห็นโทษ
ในกาม ได้มาเป็นเรตถาคตนั่นเอง”

แล้วทรงประกาศสัจจะทั้งหลาย ในเวลาที่จบ
สัจจะนั้น ภิกษุผู้กระสันจะสึก ก็ได้ตั้งอยู่ในโสดา-
ปัตติผลแล้ว

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๓ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๒๔๖)

การออกกำลังสมอง

ศาสตราจารย์ แพทย์หญิงนันทิกา ทิวชาชาติ

ฝึกออกกำลังสมองบ่อย ๆ จะทำให้เนื้อเซลล์เจริญ
เติบโตและเซลล์สมองแข็งแรง

การออกกำลังสมองไม่ยากอย่างที่คิด

ถ้าอยู่บ้าน ลองทำกิจกรรมเหล่านี้ดู

- ปิดตาทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ปิดตาอาบน้ำ ปิด
ตาดูทีวี เพื่อเปลี่ยนความเคยชินในการรับข้อมูลจาก
ประสาทสัมผัสเดิม ๆ เช่น เมื่อเราปิดตาดูทีวี แทนที่จะ
“มองเห็น” เราก็จะ “ฟัง” และกระตุ้นความคิดว่า กำลังดู
รายการอะไร หรือพิธีกรซึ่งเป็นเจ้าของเสียงนี้คือใคร

- ปิดไฟในห้องแล้วใช้มือคลำ เพื่อกระตุ้นประสาท
“สัมผัส” เชื่อมโยงกับความจำว่าสวิตช์ไฟหรือสิ่งของอยู่ตรงไหน

- สลับกับกิจกรรมที่เคยทำตั้งแต่ตื่นนอน จากที่เคย
อาบน้ำก่อนกินข้าว ก็เปลี่ยนเป็นกินข้าวก่อนอาบน้ำ
เนื่องจากสมองจะใช้พลังในการทำสิ่งใหม่ ๆ มากกว่าตอน
ที่ทำกิจกรรมเดิม ๆ ซึ่งเคยชิน

ระหว่างเดินทางก็ฝึกสมองได้

- หากเปิดแอร์ระหว่างขับรถทุกวันก็ลองเปิดกระจก
ขับรถบ้าง เพื่อเชื่อมโยงประสาทรับกลิ่นและเสียงภาย
นอกให้ทำงานประสานกันมากขึ้น

- ลองเปลี่ยนเส้นทางขับรถที่ใช้อยู่เดิมบ้าง เพราะ
ทั้งวิวทิวทัศน์ กลิ่น และสรรพเสียงของเส้นทางใหม่จะ
ช่วยกระตุ้นทั้งสมองชั้นนอกและฮิปโปแคมปัสให้สร้าง
แผนที่เส้นทางชุดใหม่ขึ้นในสมอง

- เปลี่ยนวิธีการเดินทาง เช่น นั่งรถเมล์หรือรถ
ไฟฟ้ามาทำงานแทนการขับรถ

ทำงานไปด้วย ฝึกสมองไปด้วยก็ได้

- เปลี่ยนตำแหน่งสิ่งของบนโต๊ะทำงานโดยเฉพาะ
ถังขยะ เพราะความเคยชินจะทำให้สมองทำงานน้อยลง

- พูดคุยกับเพื่อนร่วมงานใหม่หรือคนที่ไม่ค่อยคุย
ด้วย เพื่อเติมข้อมูลใหม่ ๆ ให้สมอง

- ชวนเพื่อนร่วมงานพูดคุยในประเด็นที่ไม่เคย
พูด เพื่อเปิดรับข้อมูลใหม่ ๆ (ประเด็นที่ไม่ถกกันแรงเกิน)

ทำวันละเล็กน้อย ก็จะยืดอายุสมองให้แข็งแรงขึ้น

(ขอบคุณ Fw:manuwadee@yahoo.com)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๙

ผมมั่นใจในที่สุดว่าประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลาย
ไม่เพียงแต่ไม่ช่วยประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น
แต่กลับทำให้ชีวิตผู้คนในประเทศเหล่านั้น
ลำบากยากเข็ญยิ่งขึ้นด้วย

(โจเซฟ อี.สติกริตซ์ นักเศรษฐศาสตร์ผู้ได้
รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๕๔)

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/196380-USA-joins-Ranks-Of-Failed-States>

นายยอร์ชบุชได้ชื่อว่าเป็นประธานาธิบดีที่เคร่ง
ศาสนาที่สุดคนหนึ่งของสหรัฐฯ เขาเป็นสมาชิก
ของคริสเตียนกลุ่มอนุรักษนิยมใหม่ (neo-
conservative) หรืออีแวนเจลิคัล ก่อนเริ่มงาน
ทุกเช้าเขาจะโอบกอดคัมภีร์ไบเบิล และสวดมนต์
ในพิธีการหนึ่ง ในปี ๒๕๔๔ นายยอร์ช บุช กล่าว
สุนทรพจน์โดยใช้เวลาทั้งหมด ๒๑ นาที ตลอด
เวลา ๒ นาที เขาใช้คำว่า “เสรีภาพ” ๑๕ ครั้ง

และคำว่าอิสรภาพถึง ๒๗ ครั้ง หรือใช้คำใดคำ
หนึ่งในทุกๆ ๓๐ วินาที เพื่อให้ความมั่นใจต่อโลกว่า
การแทรกแซงของสหรัฐฯ จะเกิดจากการผลักดัน
ของความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะนำเสรีภาพ
และอิสรภาพไปสู่ประเทศต่างๆ ประเทศแล้ว
ประเทศเล่า นักเขียนชาวอเมริกันคนหนึ่งชื่อ
แกรี วิลส์ กล่าวเกี่ยวกับความกรุณาปรานีของ
สหรัฐฯ ต่อประชาชนของประเทศอื่นว่า “เราเชื่อ

ว่าเราสามารถฆ่าเขาได้เพราะเราปรานีเขา” ซึ่งนั่นก็คือสหรัฐฯ ไม่ใส่ใจในชีวิตมนุษย์ สิทธิมนุษยชน คุณธรรมและความดีงามใดๆ ของมวลมนุษยชาติ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มศาสนาประเภท ขวาทกขอบ และกลุ่มนายทุนโจร ไม่ได้แฝงด้วยความปรานีหรือแม้แต่ความถูกต้องสมควร แต่ถูกผลักดันโดยจุดประสงค์ ๓ ประการคือ:-

๑. ให้โลกต้องต้อนรับการล่าผลประโยชน์อย่างเสรีของบริษัทสหรัฐฯ และธุรกิจยักษ์ข้ามชาติเหล่านั้นก็อุทิศผลประโยชน์อย่างสิ้นเปลืองให้สภากองเกรสและทำเนียบขาวอีกต่อหนึ่ง

๒. ป้องกันไม่ให้สังคมใดในโลกมีโอกาสเสนอทางเลือกอื่นใดนอกเหนือจาก “ทุนนิยมเสรี” ที่สหรัฐฯ เป็นเจ้าของและได้เปรียบ

๓. ขยายจักรวรรดิโดยใช้พลังอ่อนนุ่ม (soft power) เช่น การศึกษา วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองเข้าครอบงำโดยผ่านสื่อมวลชนและองค์กรอันหลากหลาย และใช้พลังแข็ง (hard power) เข้ายึดครอง ปรามปราม หรือสนับสนุนรัฐบาลท้องถิ่นที่เปิดประเทศให้สหรัฐฯ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อสนองวัตถุประสงค์ในสองข้อแรก และป้องกันไม่ให้มีพลังอำนาจอื่นใดมาท้าทายการครอบงำและยึดครองของสหรัฐฯ อย่างเด็ดขาด

ผู้ที่เคยอ่านคัมภีร์ไบเบิลจะสามารถสรุปสาระสำคัญ ๓ ประการที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อย่างชัดเจน นั่นคือให้ศรัทธาในพระเจ้า ให้มีความเมตตาและความยุติธรรม ฉะนั้น จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า อเมริกันชนชาวคริสต์เยน โปรเตสตันโดยรวม “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ “พระเจ้า” โดยเฉพาะในเรื่องเมตตาและยุติธรรม เพราะกลับตีความคำสั่งสอนไปตามโมหะ โทสะ และโลภะของตน เช่นเดียวกันคริสต์ชนผิวขาวชาวยุโรปในยุคล่าอาณานิคม และการตีความดังกล่าวย่อมเป็นภัยอันใหญ่หลวงต่อทั้งสังคมโลก

และสังคมอเมริกันเองดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

๖. วัฒนธรรม “หมากินหมา” : คนอเมริกันมีอุปนิสัยทำงานหนัก พึ่งตนเองและสร้างความสำเร็จให้ตนเองก่อน มีความเป็นส่วนตัวสูง ช่วยเหลือผู้อื่นตามความจำเป็น กล้าคิดกล้าแสดงออก ชื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา พออายุ ๑๘ ก็เริ่มแยกตัวออกไปจากครอบครัว ทำงานช่วยเหลือตัวเอง ทั้งด้านการศึกษาและการดำรงชีวิต อย่างไรก็ตามในปัจจุบันคนอเมริกันต่างไปจากเดิม ความเป็นปัจเจก หรือความเป็น “ตัวกูของกู” สูง มีความเห็นแก่ตัวแก่ได้มากขึ้น ขาดคุณธรรม ไม่เอื้อเฟื้อต่อกัน ไม่มีการให้อภัยกัน มักลวงล้าสิทธิผู้อื่นและการที่สหรัฐฯ ไม่ได้เป็น “หม้อหลอม” (melting pot) กลุ่มชนที่มีความแตกต่างทั้งทางด้านสัญชาติ เชื้อชาติ สีผิว วัฒนธรรม ประเพณี และสังคมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันอย่างที่เคยภูมิใจ แต่เป็นสิ่งที่นักคิดนักเขียนดังชาวอเมริกันชื่อ จอห์น ไนสปีตล์ เรียกว่า “ซามสล็อต” ซึ่งชั้นส่วนต่างๆ ในซามถูกผสมรวมกันกับน้ำสล็อตหรือ rule of law ซึ่งก็คือกฎหมาย จึงเป็นการรวมกันไม่จริง และต้องมอบอำนาจให้ผู้ที่มีความสามารถในเรื่องกฎหมาย คือ “ทนายความ” ช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งและละเมิดต่างๆ จนอาชีพทนายความ เป็นอาชีพที่ร่ำรวยในสหรัฐฯ คนอเมริกันจำนวนมากต่างก็เลือกเรียนวิชากฎหมายเป็นหลัก สำหรับคดีแพ่ง ทนายความนิยมให้คำปรึกษาและว่าความให้โดยไม่คิดค่าจ้างแต่มีเงื่อนไข ถ้าชนะคดีจะได้ส่วนแบ่งเป็นเงินก้อนใหญ่จากเงินที่เรียกร้องได้จากคู่กรณี ตามวัฒนธรรมหมากินหมา หรือ dog eats dog

เรย์ คอรค คือชายชาวอเมริกันผู้ซึ่งกิจการอาหารจานด่วน “แมคโดนัลด์” จากทั้งสองพี่น้อง ริชาร์ดและแมค แมคโดนัลด์ ผู้ก่อตั้งเรย์ ได้ทำให้อีหอนี้ขยายกิจการไปทั่วโลกพร้อมๆ แพร่เชื้อ “อ้วน” ไปในเวลาเดียวกัน เขามีทัศนคติในการดำรงชีวิต การแข่งขันเพื่อความอยู่รอดและความยิ่งใหญ่เหมือนๆ กับคนอเมริกันและพวก

“กาขาว” ส่วนใหญ่ เขากล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องของหมากินหมา หมากินหมา (dog eats dog) เขาเสริมว่า “ผมจะฆ่าพวกเขา (คู่แข่ง) ก่อนที่พวกเขาจะฆ่าผม” นี่คือนิยามของชาวอเมริกันซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีเสรีนิยมและปัจเจกนิยมสุดขั้วนิสัยข้างต้นสร้างความ “ล้มเหลว” ให้สหรัฐฯ ในการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและยั่งยืนในสังคมโลกเพราะนโยบายของสหรัฐฯ ขึ้นอยู่กับผลประโยชน์เสมอ

ศาสตราจารย์ น.พ.ประสาน ต่างใจ ได้กล่าวเกี่ยวกับสหรัฐฯ ไว้ใน น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับ ๒๙/๔/๕๐ ว่า

๑. อเมริกาเป็นชาติที่ประกอบด้วยประชากรส่วนใหญ่ที่นำเสนอเพราะโง่โดยไม่รู้สีกตัว (fool) คำว่าโง่ในที่นี้ไม่ได้แปลว่าโง่เขลาเบาปัญญา แต่เป็นความโง่ในการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (judgment) โดยเฉพาะสิ่งที่อยู่ไกลจากตัวเอง และอเมริกาได้แพร่กระจายความโง่เช่นนั้นให้สังคมโลก ซึ่งเป็นเหตุสำคัญที่สุดของวิกฤตโลก ความพิลึกพิลั่นของระบบนิเวศโลกซึ่งเสี่ยงต่อการสูญสิ้นเผ่าพันธุ์มนุษย์

๒. อเมริกาเกิดจากประเทศที่ประกอบด้วยประชากรที่หลากหลาย จนไม่สามารถดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมใดๆ นั่นคือความ “ไร้วัฒนธรรม” และความไร้วัฒนธรรมได้กลายเป็นวัฒนธรรมใหม่ที่เรียกว่า “ตัวกู ของกู” หรือปัจเจกนิยมและระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรี ซึ่งบ่มเชื้อโรคร้ายที่แพร่กระจายเป็นกระแสโลกาภิวัตน์ แบบที่เรารู้จักกันในเวลานี้ โรคดังกล่าวเจริญงอกงามอย่างรวดเร็วบนกิเลสตัณหาและอัตตาตัวตนของมนุษย์ และถูกควบคุมโดยกฎหมายอันไร้จิตวิญญาณและคุณธรรม จริยธรรม นั่นคืออุดมการณ์อันสูงสุดของอเมริกา

๓. ในด้าน “ตัวกู” คนอเมริกันจะถือตัวเองแต่ละคนเป็นปัจเจก ในขณะที่ “ของกู” สหรัฐอเมริกาคือโลกซึ่งรู้จักแต่การมองออกไปข้างนอก วัตถุ ความแปลกใหม่และอิสระคือความสุข คนอเมริกันจึงชอบแสวงหาความสุขยอดหรือแซมเบีย และความเด่นดัง

โดยได้รับการฝึกอบรมตั้งแต่เด็กๆ

๔. ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรีได้ตกย่ำกิเลสตัณหาและธรรมชาติของมนุษย์อย่างสุดๆ ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ไม่รู้และไม่ใส่ใจอะไรที่อยู่นอกประเทศของตน และคิดว่า “ฝันแบบอเมริกันคือฝันของชาวโลก” สังคมอเมริกันมัวเมากับการทำงานหาเงิน หากำไรกับการบริโภควัตถุอย่างหน้ามืดตามัวโดยเข้าใจว่านั่นคือความสุข สังคมอเมริกันเป็นสังคมที่บริโภคและโยนทิ้ง (สร้างขยะมากที่สุดในโลก คือ ๗๓๐ กก.ต่อคน/ปี) โดยเข้าใจว่านั่นช่วยให้เกิดการขยายตัวของเศรษฐกิจ และนั่นคือระบบบริษัทข้ามโลกที่เอื้อเฉพาะผู้ที่มีสายป่านที่ยาวกว่า ร่ำรวยกว่า และเป็นระบบเศรษฐกิจที่ผิดแผกไปจากระบบที่อดัม สมิท ได้เขียนไว้ เพราะหนังสือที่อดัม สมิท เขียนไว้ไม่ใช่ตำราเศรษฐศาสตร์ แต่เป็นหนังสือเกี่ยวกับคุณธรรม (moral sentiment)

๕. ระบบเศรษฐกิจตลาดเสรีแบบที่ตั้งอยู่บนหลักการของคนมีสายป่านยาวที่ใช้อยู่ทุกวันนี้เป็นกุศโลบายหลอกลวงชาวบ้าน (ชาติที่มีสายป่านสั้น) ขององค์กรการค้าโลก ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของอเมริกาและประเทศอุตสาหกรรม และระบบทุนนิยมเสรีนี้เองที่ทำให้ลายระบบนิเวศธรรมชาติของโลกให้พิลึกพิลั่นลงจนแทบหมดสิ้น รวมทั้งก่อปัญหา “โลกร้อน” และโรคระบาดดังที่เรากำลังประสบอยู่ในปัจจุบัน”

นอกจากกัดกินกันเองภายในประเทศแล้วสหรัฐฯ (และประเทศร่ำรวย) ยังส่งสุนัขกระหายเลือด (บริษัทข้ามชาติ) ไปกัดกินสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่หลงเชื่อว่าระบบทุนนิยมเสรี คือระบบที่จะสร้างความมั่งคั่งให้ชาวโลก และออกจากที่ซ่อนไปกระโดดโลดเต้นอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขกระหายเลือดด้วยความขำใจ จนต้องตกเป็นเหยื่ออันโอชะประเทศแล้วประเทศเล่า รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ก็ยังไม่วายที่มีผู้ไม่รู้เท่าทัน “นายทุนโจร” กล่าวว่ “ทุนนิยมชั่วช้าดีกว่าศักดินาที่รู้ทัน”

อนึ่ง จากจำนวนบริษัทข้ามชาติที่ใหญ่ที่สุด

ในโลก ๑,๐๐๐ ลำดับแรก ตามรายงานของ นิตยสารฟอร์บส์ กว่า ๔๐๐ บริษัทเป็นของสหรัฐฯ และอีก ๔๐๐ แห่งเป็นของประเทศอุตสาหกรรม ส่วนที่เหลือเพียงไม่ถึง ๒๐๐ บริษัท จึงเป็นของ ประมาณ ๑๗๐ ประเทศที่เหลือ

ตลอดระยะเวลา ๒๗ ปี ของระบบทุนนิยม เสรี บริษัทข้ามชาติได้ขยายตัวกว่า ๑,๓๐๐ เปอร์เซนต์ และจำนวนสาขาได้ขยายกว่า ๒,๐๐๐ เปอร์เซนต์ จึงไม่น่าแปลกใจที่นาย Federico Mayor อดีตผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การยูเนสโก ได้ออกมาเปิดเผยว่า “ระหว่าง พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งเป็นปีที่นายโรนัล เรแกน เริ่มผลักดันทุนนิยมเสรี อย่างจริงจังจนถึง พ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจ มีเพียง ๑๕ ประเทศซึ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมเท่านั้นที่มีโอกาสรื่นเริงกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ส่วนอีกกว่า ๑๐๐ ประเทศต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจชะงักงัน ถดถอยหรือล่มสลาย ประชากรโลกกว่า ๑,๖๐๐ คนมีรายได้โดยเฉลี่ยต่ำลง และเกิดการขยายตัวของความแตกต่างด้านรายได้ระหว่าง “คนมี” กับ “คนไม่มี” อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์

เอมี ชิว นักเขียนซึ่งได้รับคำชมเชยจาก หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ สำหรับหนังสือขายดีของเธอเรื่อง “World on Fire” หรือโลกที่ลุกเป็นไฟ ได้เปิดเผยผลของการสำรวจวิกฤติทางเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ ที่เกิดจากการใช้ระบบทุนนิยมเสรีไว้ในหนังสือของเธอพอสรุปได้ว่า “โดยปกติประเทศต่างๆ ก็มีคนกลุ่มน้อยคือนายทุนขุนศึก ที่มีอำนาจและพลังในการควบคุมเศรษฐกิจและทรัพยากรของประเทศไว้ส่วนใหญ่แล้ว เช่น ชาวจีนในเอเชียอาคเนย์ คนผิวขาวในแอฟริกาใต้และอเมริกาใต้ ชาวเลบานอนในแอฟริกาตะวันตก ชาวโครแอตในยูโกสลาเวีย และชาวยิวในรัสเซีย แต่เศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ก็ยังพอจะดำรงอยู่ได้โดยไม่มีวิกฤติมากนัก เพราะผลประโยชน์ส่วนใหญ่ยังหมุนเวียนอยู่ในประเทศ

แต่หลังจากใช้ระบบทุนนิยมเสรี บริษัทข้ามชาติ (นายทุนโจรต่างแดน) ซึ่งมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่กว่าขนาดเศรษฐกิจของประเทศจำนวนมากกว่าร้อยละ ๕๐ ของโลก ได้แข่งกันเข้าไปหาประโยชน์อย่างตะกละตะกลามตามหลัก “กำไรสูงสุด ต้นทุนต่ำสุด” และส่งกำไรจำนวนมหาศาลกลับไปทำนุบำรุงประเทศต้นกำเนิดของบริษัทเหล่านั้น จนประเทศที่ถูก “ปล้น” ต้องประสบวิกฤติกว่า ๑๐๐ ประเทศดังกล่าวข้างต้น” และด้วยเหตุนี้ โจเซฟ อี.สติกริตซ์ นักเศรษฐศาสตร์ผู้ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๔๔ จึงกล่าวว่า “ผมมั่นใจในที่สุดว่าประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลาย ไม่เพียงแต่ไม่ช่วยประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น แต่กลับทำให้ชีวิตผู้คนในประเทศเหล่านั้นลำบากยากเข็ญยิ่งขึ้นด้วย ผมทำงานมาเกือบ ๔๐ ปี เพื่อทำความเข้าใจกับจุดแข็งและจุดอ่อนของ “ระบบเศรษฐกิจแบบตลาด” (มือที่มองไม่เห็นของอดัม สมิท) และการวิจัยของผมไม่เพียงแต่สร้างข้อกังขาในความเป็นไปได้ในประสิทธิภาพของตลาด แต่ยังสร้างข้อสงสัยไปถึง “ความเชื่อพื้นฐาน” ของโลกาภิวัตน์ด้วย ความสำเร็จของโลกาภิวัตน์คือ การทำให้ผู้คนทั่วโลกรวมตัวกันเป็นศัตรูกับโลกาภิวัตน์”

อนึ่ง ลำสุดวัฒนธรรม “หมากินหมา” ของนายทุนโจรอเมริกันได้แสดงออกในเรื่องยารักษาโรคเอดส์ซึ่งจดสิทธิบัตรและตั้งราคาไว้มากจนผู้คนในประเทศยากจนไม่สามารถซื้อได้ ประเทศไทยได้ประกาศใช้มาตรการบังคับใช้สิทธิเหนือสิทธิบัตร (Compulsory Licensing-CL) อย่างถูกต้องตามกฎหมายขององค์การการค้าโลก (WTO) เพื่อซื้อยาจากแหล่งอื่นให้คนยากจน หลังจากพยายามต่อรองราคายากับบริษัทของสหรัฐฯ หลายรอบแต่ไม่ได้ผล บริษัทยาดังกล่าวโดยเฉพาะบริษัทบูตส์ (Boots) ได้ไปล็อบบี้ให้รัฐบาลสหรัฐฯ บีบประเทศไทย โดยจัดให้ไทยอยู่ในกลุ่มประเทศที่ต้องถูกจับตามองเป็นพิเศษในเรื่องละเมิดลิขสิทธิ์ การกระทำของสหรัฐฯ เพื่อ

ประโยชน์ฝ่ายเดียวนี้เป็นกรกระทำที่ทั้งละเมิดอธิปไตยและสิทธิมนุษยชนของประเทศไทยและคนไทยอย่างร้ายแรง

๗. จริยธรรมของผู้นำประเทศ : พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายของ “จริยธรรม” ไว้ว่า “เกณฑ์ในการตัดสินความประพฤติของมนุษย์ว่าอย่างไรถูกไม่ถูก ดีไม่ดี ควรไม่ควร และพิจารณาปัญหาเรื่องจริยภาพในสังคม ซึ่งรวมถึงหน้าที่ที่พึงประพฤติปฏิบัติ ความประพฤติ ท่วงที วาจา และกีริยามารยาท” หลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถใช้ได้ในระดับบุคคล ระดับชาติและระดับนานาชาติ

ยอร์ช บุช (ลูก) ประกาศว่าเขาเป็นชาวคริสต์นิกายอีแวนเจลิคัลที่เคร่งครัด และหัวใจของเขาอุทิศให้พระเจ้า เมื่อเกิดสงครามอิรัก เขาอ่านคัมภีร์ไบเบิลและสวดทุกวัน เขาเชื่อในเรื่อง “แผนของพระเจ้าที่ทดแทนแผนของมนุษย์” เขานำครีธาของเขาไปสู่สาธารณะโดยกล่าวว่า “เสรีภาพเป็นแผนการของสวรรค์ที่หยิบยื่นให้มนุษย์” เขาคิดว่าประธานาธิบดีควรพูดในนามของ “พลังครีธา” เดวิด ฟร็อม อดีตผู้เขียนสุนทรพจน์ของเขาแล้วว่า “การเข้าร่วมศึกษาคัมภีร์ไบเบิล” เป็นภารกิจปกติในทำเนียบขาวและยอร์ช บุช จะเปิดรัฐสภาด้วยการสวด และเมื่อเขาออกคำสั่งให้นายพลแฟรงค์โจมตีอิรัก เขาขอให้พระเจ้าคุ้มครองนายพลแฟรงค์และเหล่าทหาร เขากล่าวออกวิทกก่อนวันอีสเตอร์ถึงการพึ่งพา “ผู้สร้าง” ฉะนั้น จะเห็นได้ว่าชีวิตของยอร์ชบุชและความเชื่อของเขาได้ลักทอเป็น “ทัศนคติทางจริยธรรม” ของเขา

หลังจากเข้ารับตำแหน่งไม่นาน นายยอร์ช บุชเริ่มผลักดันกฎหมายให้องค์กรทางศาสนาคริสต์ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ซึ่งสภาล่างเห็นด้วยแต่สภาสูงไม่อนุมัติ แต่เขาก็ทำเป็น “คำสั่งฝ่ายบริหาร” (executive order) แจ้งหน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลว่า องค์กรศาสนามีสิทธิขอรับเงินอุดหนุน สำหรับยอร์ช บุช ดูเหมือนเขาจะเชื่อว่า

คริสต์ศาสนาเท่านั้นที่มี “สวรรค์” เขาคือชายที่เชื่อทุกสิ่งที่เขาถูกบอกโดยไม่ได้ตั้งคำถามเลยและ “ความจริง” ในคริสต์ศาสนาเป็นความ “จริงแท้” ยิ่งกว่าความจริงในศาสนาอิสลาม ยิว ฮินดู หรือพุทธศาสนา สำหรับกรณีที่ ๙/๑๑ คำถามคือทำไมยอร์ช บุช ไม่ตีความว่า “พระเจ้าทรงปรารถนาให้ตึกเวิลด์เทรดถูกทำลาย ทำไมเขาถึงตีความอย่างที่เขารารถนาเท่านั้น”

ชาวอเมริกันจำนวนมากเชื่อว่า โดยพื้นฐานแล้ว ยอร์ช บุช เป็นคนดีที่มีศีลธรรม จอห์น ดีลูลีโอ ซึ่งเคยทำงานในตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานทำเนียบขาวก็กล่าวถึงยอร์ช บุช ว่า “ในทัศนะของผม ประธานาธิบดีบุช เป็นคนของพระเจ้า และเป็นผู้นำที่มีศีลธรรม” อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์หลายเหตุการณ์ได้พิสูจน์ว่าเขาพูดผิด

กรณีแรก ยอร์ช บุช ได้แสดงความไม่ซื่อสัตย์อย่างร้ายแรงเมื่อเขาใช้ข้อมูลซึ่งไม่เป็นจริงสร้างความเข้าใจผิดอย่างมหันต์ (ลวงโลก) ให้คนอเมริกันและชาวโลกเข้าใจว่าอิรักครอบครองอาวุธร้ายแรงโดยใช้หลักฐาน “เท็จ” ที่ถูกคัดเลือกด้วยความระมัดระวังเพื่อสนับสนุนการรุกราน เขาระบุว่า อิรักได้ซื้อยูเรเนียมจากอัฟริกาต่างๆที่เป็นเพียง “ความสงสัย” และในเดือนกรกฎาคม ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) ทั้งคอนโดเรซา ไรซ์ (รมต.ต่างประเทศ) ก็ยังยืนยันว่าข้อมูลข้างต้นเป็นความจริง ต่อมายอร์ช บุช กล่าวอีกว่าเขาเชื่อมั่นในผู้อำนวยการของซีไอเอและคอนโดเรซา ไรซ์ เมื่อปรากฏว่าข้ออ้างดังกล่าวผิดพลาดก็ไม่มี การขอโทษหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข แต่เขากลับดันทุรัง “พลิกลิ้น” ว่าจำเป็นต้องโคลน ลัมซัดดัม ฮุสเซน เพื่อสถาปนาประชาธิปไตยต่างๆ ที่จุดประสงค์อันแท้จริงเห็นได้ชัดโดยชาวโลกคือ การเข้ายึด “แหล่งน้ำมัน” การรุกรานของสหรัฐฯ ทำให้ชาวอิรักทุกเพศทุกวัยถูกสังหาร ข่มขืน ทรมาณ ไร้อาชีพอาศัย และตกทุกข์ได้ยากจำนวนนับล้านๆคน และการต่อต้านของชาวมุสลิมในอิรักและทั่วโลก ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ด้วยหัวใจจงรักและภักดี

ฟ้า นพันไปอีกหนึ่งภารกิจกู้ชาติ ตอบแทนคุณ แผ่นดินในการชุมนุมเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ วันพิพากษานักการเมืองโกง ของกลุ่มองค์การพิทักษ์สยามและภาคีเครือข่าย ที่มีความเห็นว่าประเทศชาติจะล่มจมแน่ ถ้าปล่อยให้คนของรัฐโกงกินอย่างมากมาย และปล่อยให้คนดูหมิ่นสถาบันฯ ลอยนวล โดยไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

พวกเราชาวอโศกก็ได้เข้าร่วมในการชุมนุมครั้งนี้ โดยเป็นกองหนุนในฝ่ายบริการ ช่วยจัดเตรียมสถานที่ กางเต็นท์ ทำห้องน้ำ เก็บขยะ ฯลฯ แต่หัวใจสำคัญก็คือ การเป็น “กองทัพแห่งธรรมะ” ในการเอาตัวของแต่ละคนไปแสดงธรรม แสดงความสงบ สันติ อหิงสา และไม่มีความรุนแรง เพื่อช่วยเป็นอีกหนึ่งพลังให้การชุมนุมครั้งนี้เป็นไปอย่างสงบ สันติ และร่มเย็น เพราะเราเป็นพลเมืองดีของประเทศ

ที่มาทำหน้าที่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ในการพิทักษ์และปกป้องชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ฉันได้เดินทางมาเข้าร่วมการชุมนุมตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤศจิกายนโดยพักค้างที่ราชตฤณมัยสมาคมหรือสนามม้านางเลิ้ง ๑ คืน ก่อนที่จะเดินร่วมขบวนธรรมยาตรา ซึ่งมีหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์เป็นผู้นำ ตามด้วยท่านสมณะสิกขมาตุและญาติธรรมชาวอโศกพร้อมกับผู้ชุมนุม โดยเดินเท้าไปที่จุดนัดพบ คือ ลานพระบรมรูปทรงม้า รัชกาลที่ ๕ ถือเป็นโอกาสที่ฉันได้มาเรียนรู้วิถีประชาธิปไตยที่หลวงปู่พาทำ โดยได้รับมอบหมายหน้าที่ในการทำสื่อสารบุญนิยมเพื่อรายงานความจริงสู่สายตาพ่อแม่พี่น้องประชาชนคนไทย ซึ่ง FMTV ของเราได้ถ่ายทอดสดเหตุการณ์การชุมนุมตลอดทั้งวัน

ในส่วนตัวของฉันแล้ว ถือเป็นประสบการณ์ที่ดี

ในการเข้าร่วมชุมนุมครั้งนี้ เพราะมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันหลายอย่างเกิดขึ้น โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ต้องโดนแก๊สน้ำตาจากตำรวจที่ขว้างเข้ามาเพื่อสลายผู้ชุมนุม ทั้งรอบเช้า-รอบบ่าย ถือเป็นครั้งแรกของฉันทันโดนแก๊สน้ำตาเข้าอย่างจังๆ แบบนี้ เพราะได้เข้าไปนั่งอยู่แถวหน้า อยู่ร่วมกับหลวงปู่ ท่านสมณะสิกขมาตุ และญาติธรรมชาวอโศกที่บริเวณแยกมิสกวันอย่างสงบ จนปวดแสบปวดร้อนไปทั้งหน้า แต่จากประสบการณ์ที่เคยผ่านการชุมนุมมาหลายครั้ง เจอแก๊สน้ำตามาก็หลายหนจึงทำให้มีประสบการณ์ในการดูแลตนเอง โดยพยายามกลั้นหายใจ หรือไม่สูดดมแก๊สน้ำตาซึ่งมีพิษเข้าไปมากนัก โดยใช้วิธีหายใจเบาๆ ผ่านผ้าขนหนูที่ชุบน้ำเตรียมพร้อมไว้แล้ว และรีบออกจากที่เกิดเหตุให้เร็วที่สุด เมื่อออกมาได้ไกลพอแล้วก็รีบนำน้ำสะอาดล้างหน้าและล้างตาให้พิษออกจากตัวลัทธิพักอาการปวดแสบปวดร้อนก็หายไปภายในเวลาไม่นาน

ในเหตุการณ์นี้ หลวงปู่ ท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ ก็ถูกขว้างแก๊สน้ำตาเข้าใส่ด้วย ทั้งๆ ที่หลวงปู่ก็ได้เข้าไปขอเจรจากับตำรวจให้หยุดใช้ความรุนแรงกับเปิดทางให้ประชาชนได้ชุมนุมอย่างสันติ แต่ตำรวจไม่ยอมเจรจาด้วย จึงได้เข้ามานั่งรออย่างสงบ สันติ อหิงสา แต่ตำรวจกลับใช้ความรุนแรงต่อประชาชน รวมทั้งนักบวชอย่างไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรม ทำให้เราได้เห็นถึงความไม่มีคุณธรรมของรัฐบาล และนักการเมืองบางกลุ่มที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าผลประโยชน์ส่วนรวม จึงไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะไปต่อสู้กับคนพาลที่มีอาวุธ อันเป็นผลให้เกิดการยุติการชุมนุมครั้งนี้ภายในเย็นวันเดียวกัน เพื่อรักษาชีวิตของพ่อแม่พี่น้องประชาชนที่มีหัวใจรักชาติ แม้เพียงหนึ่งชีวิตก็ยอมเสียไม่ได้ ดังที่ เสธ.อ้าย หรือพลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ได้กล่าวไว้บนเวทีการชุมนุมไปแล้ว

แม้การชุมนุมครั้งนี้อาจจะไม่ได้รับผลดังที่หลายคนคาดหวัง แต่ผลที่ได้มันเกินความคาดหวัง เพราะการชุมนุมครั้งนี้เป็นชัยชนะที่สวยงามของประชาชน ที่สามารถต่อสู้กับความไม่ชอบธรรม

ด้วยธรรมต่อสู้กับอาวุธด้วยสองมือเปล่า ต่อสู้กับความรุนแรง ด้วยความสงบ ถือเป็น การชุมนุมตามระบอบประชาธิปไตยที่ประชาชนมีความชอบธรรมอย่างบริสุทธิ์ สะอาดอย่างแท้จริง

จบการชุมนุมของประชาชนผู้มีหัวใจรักชาติ ฉันทันก็ยังคงไม่ได้กลับไปชมชนภูผาฟ้าหน้า จ.เชียงใหม่ เพราะยังคงมีภารกิจหน้าที่ต่อเนืองอยู่ จึงทำให้มีโอกาสที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตในการร่วมรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในการเสด็จออกมหาสมาคมในพระราชพิธีวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ วันพ้อแห่งชาติ ณ สหรัษฎร พระที่นั่งอนันตสมาคม

เป็นครั้งแรกของฉันทันได้เห็นพระพักตร์ของในหลวง และพระบรมวงศานุวงศ์ด้วยตาของตัวเอง แม้จะเห็นจากที่ไกลๆ ก็ตาม แต่ก็มีความสุขและปีติอย่างหาที่สุดมิได้ ฉันทันได้เห็นคลื่นมหาชนประชาชนของในหลวงที่พร้อมใจกันสวมเสื้อสีเหลือง ซึ่งเป็นสีวันพระบรมราชสมภพ มากันอย่างมากมายลานตาเต็มไปหมด บางคนเดินทางไกลมาจากต่างจังหวัดก็มาเฝ้ารอจับจองที่นั่งก่อนงานล่วงหน้า ๒ วัน บางคนมานอนค้างคืนที่บริเวณลานพระบรมรูปทรงม้าก่อนหนึ่งคืน เพื่อที่จะได้รับเสด็จอย่างใกล้ชิดที่สุด เป็นความรัก ความผูกพัน ความจงรักภักดีที่อยู่ในหัวใจของปวงชนชาวไทยมาโดยตลอด

เป็นเสมือนอีกหนึ่งการชุมนุมของคนที่มีหัวใจจงรักและภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ที่พร้อมเหนียวยากลำบาก เพื่อตอบแทนคุณแผ่นดินไทยที่ให้ที่เกิด ที่นอน และจะเป็นที่ตายอันอบอุ่นของชาวไทยไปอีกตราบนานแสนนาน ไม่ว่าจะอีกกี่นักการเมืองที่โกงชาติ อีกกี่รัฐบาลที่ขายแผ่นดิน อีกกี่กลุ่มที่คอร์รัปชั่น ประเทศไทยก็ยังคงมีความหวังที่จะเปลี่ยนแปลง และพัฒนาต่อไป เพราะมีคนดีที่เอาภาระต่อบ้านเมือง และพร้อมออกมาต่อสู้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติ โดยไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว เพราะนี่คือแผ่นดินธรรม แผ่นดินทองของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของชาวไทย

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

โดย โสภณ องค์กรการณ
ASTVผู้จัดการสุดสัปดาห์

รัฐบาลชี้เข้าทักษิณต้องการให้บ้านเมืองล่มจม
เพื่อเปิดช่องให้ทักษิณรับบทผีบุญกอบกู้บ้านเมือง
โดยการตัดแบ่งทรัพย์สิน ททรัพย์สิ้นแผ่นดินเอาไปขาย
อย่างน้อยที่สุดก็ด้วยการออกกฎหมาย
ให้ต่างชาติเป็นเจ้าของทรัพย์สินประเทศ เช่นอสังหาริมทรัพย์
เพราะตัวเองขายดาวเทียม คลื่นโทรศัพท์มือถือ

กงสินชาติก่อนสินโลก

ปานนี้ต้องรู้แล้วว่ามิวันที่ ๒๒ ธันวาคมหรือ
ไม่ หลังจากรับฟังเรื่องวันสิ้นโลกมานานหลายปี
ทั้งเรื่องดาวนิบิรู ลูกอุกาบาตขนาดยักษ์วิ่งมา
กระทบโลก พายุสุริยะ แผ่นดินไหว น้ำท่วมโลก
สารพัด เป็นทั้งผลของธรรมชาติโดยตรง และผล
กระทบเพราะการกระทำของมนุษย์โลก ในการ
ล้างผลาญทรัพยากรแผ่นดิน

ถ้าโลกไม่แตกเพราะภัยธรรมชาติ คนไทยอยู่
รอดต่อไปหลังจากวันที่ ๒๑ ก็ต้องเผชิญความ
เสี่ยงหนักหนาสาหัสกับบ้านเมืองจะล่มจมเพราะ
ปัญหาเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากนโยบายประชานิยม
ถมไม่เต็มโดยนักการเมืองชี้เข้าทักษิณ คน
หนีคุก นั่นเอง! เพราะเป็นนโยบายงูกินหาง เอา
มิดเชือดเนื้อตัวเอง

● ภาพจากขบวนการเสรีไทยเว็บบอร์ด

อย่างน้อยกว่าขบวนการซีซ่าทักษิณจะไม่มีศักยภาพในการทำบ้านเมืองล่มจม เพราะพวกนี้ไร้จิตสำนึกของความเป็นคนรักชาติ

นโยบายการเมืองหวังผลระยะสั้นในการกุมอำนาจรัฐโดยใช้กลไกด้านเศรษฐกิจ คือการใช้เงินอย่างไม่ใส่ใจว่าจะสร้างภาระหนี้สินให้ประเทศ ระบบการเงินการคลัง งบประมาณ การบริหารบ้านเมืองด้วยการกู้เงินเพื่อทำโครงการไร้ผลตอบแทน แต่เป็นความสูญเปล่า เพียงเอาใจฐานคะแนนเสียง

มวลชนซึ่งนิยมโครงการลดแลกแจกแถมถูกจัดได้ว่าเป็นกลุ่มไร้คุณภาพ รายได้น้อย ด้อยโอกาสหวังแต่จะได้ของฟรี หรือการได้เงินง่ายๆ แม้จะต้องสร้างหนี้สิน ก็ขอไปตายเอาดาบหน้า ถ้าเศรษฐกิจล่มจม ก็ถือโอกาสเบี่ยงหนี

มีเสียงเตือนสารพัดจากนักเศรษฐศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้รู้ในองค์กรระหว่างประเทศว่า ประเทศไทยเสี่ยงต่อวิกฤติเศรษฐกิจซ้ำรอยประเทศในกลุ่มยูโรโซน เช่น กรีซ สเปน โปรตุเกส

และชาติอื่นๆ ซึ่งเป็นเหยื่อนโยบายประชานิยม

แต่ผู้นำรัฐบาลเอ่อ แม่นางโพยบุพรกเนาในเจ้าของสถิติประวัติศาสตร์การเมืองโลกด้านโง่โง่งไม่ใส่ใจ ไม่รู้จักคิด ไม่รู้อะไรนอกจากเดินแอนโซว์แพชั่น โดยการเยือนต่างประเทศ ทั้งๆ ที่พูดภาษาอังกฤษแบบงูๆ ปลาๆ

สร้างความอับอายขายขี้หน้าให้คนไทยจนไม่อยากจำว่าก็ครั้งแล้ว! แต่แม่นางโพยไม่รู้สึกรู้สายังยืมสู้การติฉินนินทาทั้งพฤติกรรมส่วนตัวและการสื่อสารด้วยภาษาเอ่อ! คนไทยนี่ไม่ออกกว่าในโลกนี้จะมีประเทศไหนเลือกผู้นำโง่มระดับนี้ และยังทนได้นานเหมือนคนไทย ใครจะว่าอย่างไรก็ไม่ฟัง

การยอมรับผู้นำประเทศซึ่งโง่เขลาเบาปัญญาให้บริหารบ้านเมือง จนล่มเสี่ยงต่อการ

● ภาพจากขบวนการเสรีไทยเว็บบอร์ด

อย่างน้อยก็ขบวนการชี้เข้าทักษิณจะไม่มีศักยภาพในการทำบ้านเมืองล่มจม เพราะพวกนี้ไร้จิตสำนึกของความเป็นคนรักชาติ

ล่มสลายของบ้านเมือง ถือว่าเป็นพลเมืองซึ่งไม่
รับผิดชอบอย่างยิ่ง

ถือว่าเป็นผู้ทรยศต่อชาติ ร้ายยิ่งกว่าตัวคน
ทำความชั่ว! เพราะทนยอมให้ทำ และไม่หา
หนทางจัดการให้พ้นไป โดยถือว่ำนั้นเป็นภารกิจ
กู้ชาติ

โลกไม่แตก บ้านเมืองจะล่มจมได้อย่างไร? ก็
มีเสียงเตือนแล้วว่า ถ้ารัฐบาลชี้เข้าทักษิณยังกู้เงิน
เพื่อโครงการประชานิยมไม่หยุด ระดับหนี้สิน
ของภาครัฐจะสูงกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ หรือจีดีพี

เท่ากับว่าถ้าประเทศผลิตสินค้าได้มูลค่า ๑๐๐
ต้องเตรียมเงินไว้ใช้หนี้ถึง ๕๐ และหลายประเทศ
ซึ่งมีปัญหาขณะนี้ม้อตราภาระหนี้สูงกว่า ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นไม่ต้องบอกว่าจะมีปัญหาใช้หนี้
ได้หรือไม่ ถ้าไม่มีรายได้ ขาดทรัพยากร

รัฐบาลชี้เข้าทักษิณต้องการให้บ้านเมืองล่มจม

เพื่อเปิดช่องให้บักเหลี่ยมรับบทผีบุญกอบกู้
บ้านเมือง โดยการตัดแบ่งทรัพยากร ทรัพย์สิน
แผ่นดินเอาไปขาย อย่างน้อยที่สุดก็ด้วยการออก
กฎหมายให้ต่างชาติเป็นเจ้าของทรัพย์สินประเทศ
เช่นอสังหาริมทรัพย์ เพราะตัวเองขายดาวเทียม
คลื่นโทรศัพท์มือถือ

แผ่นดินไทย ๑ ใน ๓ เป็นของต่างชาติแล้ว
และขบวนการชี้เข้าบักเหลี่ยมต้องการให้ต่างชาติ
ถือครองกรรมสิทธิ์ได้เกิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์! ถ้า
บ้านเมืองล่มจมเหมือนอาร์เจนตินา ประเทศต้อง
ขายทรัพย์สิน เช่นกิจการรัฐวิสาหกิจ ถนนหนทาง
สัมปทานขององค์กรของรัฐ เช่นไฟฟ้า น้ำประปา
ถนนหนทาง สะพาน

คนไทยไปไหน ต้องจ่ายค่าผ่านทาง ทั้ๆ ที่
ไม่ใช่ทางด่วน! ถ้าขบวนการชี้เข้าทักษิณล้ม
สถาบันสูงสุดเปลี่ยนโครงสร้างของระบบบ้านเมือง
ใครจะรู้ว่าพวกเขาชาติจะไม่เอาพระราชวัง วัด
สำคัญๆ ประมูลขายให้ต่างชาติไปทำโรงแรม
หรือเป็นสถานท่องเที่ยวเก็บเงินเข้ากระเป๋า

● ภาพจากขบวนการเสรีไทยเว็บบอร์ด

อย่างน้อยว่าขบวนการชี้ข้าทักษิณจะไม่มีศักยภาพในการทำบ้านเมืองล่มจม เพราะพวกนี้ไร้จิตสำนึกของความเป็นคนรักชาติ

เหมือนทำกับ ปตท.

ถ้าโลกแตก ไม่มีใครรอด หรืออาจมีคนรอดบ้าง คนไทยก็เหมือนสิ้นเวรกรรม พบกันใหม่ชาติหน้า ถ้ามีจริง! แต่ถ้าโลกไม่แตก เศรษฐกิจบ้านเมืองล่มสลาย คนไทยกลายเป็นหนี้ เป็นผู้อาศัยแผ่นดินเกิดครอบครองโดยต่างชาติ ก็จะเป็นเหมือนตายทั้งเป็น ไม่มีสิทธิ์ทำอะไรได้ แม้แต่ปลูกข้าวกินเอง

อย่างน้อยว่าขบวนการชี้ข้าทักษิณจะไม่มีศักยภาพในการทำบ้านเมืองล่มจม เพราะพวกนี้ไร้จิตสำนึกของความเป็นคนรักชาติ ไร้恙อายุ ทำทุกอย่างแม้แต่ขายชาติ อย่างที่ได้เคยทำให้เห็นมาแล้ว! ทุกวันนี้ก็คบกับต่างชาติ เพื่อเปิดทางให้นายทุนต่างชาติเข้ามาครอบงายความมั่งคั่ง ทรัพยากรแผ่นดิน

ใครก็รู้ว่าประเทศไทยอุดมสมบูรณ์ ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารเลี้ยงคนทั้งประเทศ เหลือกว่าครึ่งสำหรับขายออกไปเลี้ยงชาวโลก! แต่รัฐบาลปู

โพรกเนาในและขบวนการชี้ข้าทักษิณกำลังทำลายศักยภาพทุกด้าน ทั้งการผลิต คุณภาพ การตลาด เพียงเพื่อต้องการเอาใจรากหญ้า แต่มุ่งโกงกินเป็นหลัก

นโยบายรถยนต์คันแรก บ้านหลังแรก ลดภาษีเงินได้ให้คนรวย เงินกองทุนต่างๆ ให้คนอยู่บนรากฐานของความเป็นหนี้ ขณะที่คุณภาพของความเป็นทรัพยากรมนุษย์ตกต่ำกว่าเพื่อนบ้าน ถือเป็นความเสี่ยงต่อวิกฤติ

การเป็นอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะเปิดทางให้ต่างชาติเข้ามาปักหลัก ลงรากฐานบนแผ่นดินไทย ขณะที่คนส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมในการแข่งขัน! เมื่อเศรษฐกิจติดลบ การเมืองมีแต่ความบดขย โดยพฤติกรรมชี้ข้าทักษิณ อนาคตยังมีดมกว่าวันสิ้นโลก เพราะจะเป็นการสิ้นแผ่นดินของชนชาติไทย

ระวังจะได้เห็นป้าย “ห้ามคนไทยและสุนัขเข้า”

การจะบริหารจัดการให้เกิดกระบวนการเรียนรู้
เพื่อเสริมสร้างสนามพลังของความเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน
ต้องอาศัยทั้ง “ศาสตร์” และ “ศิลป์”
เพื่อชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ขณะที่บางคนก็อาจเรียนรู้จากแบบอย่าง
ของประวัติชีวิตบุคคลสำคัญต่างๆ อาทิ มหาตมะ
คานธี โอนัสโตนี หรือประธานาธิบดีลินคอล์น ฯลฯ
แล้วเกิดความรู้สึกประทับใจ (Appreciation)
ชื่นชมยินดีกับวิถีชีวิตที่มีความมุ่งมั่นตั้งแต่ยัง

เป็นเด็กของบุคคลสำคัญเหล่านั้น จนเกิดจิตเมตตา
ตัวเอง อยากช่วยให้ชีวิตของตนเองมีความเจริญ
เช่นนั้นบ้าง ทำให้เกิดความมุ่งมั่นเจริญที่จะ
เอาชนะอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องต่อสู้ในชีวิต
เพื่อเปลี่ยนแปลงพัฒนาตัวเองให้เป็นไปตามแบบ

อย่างของชีวิตบุคคลสำคัญนั้น ๆ ฯลฯ

การเสริมสร้างให้เกิดจิตเมตตามุ่งตีมุ่งเจริญ
ต่อกายต่อใจต่อกัน ตามแนวพระบรมราชาบาท
ข้อแรกของหลักคุณธรรมสี่ประการชุดหลังนี้ จึง
เป็นหลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ หรือหลักใน
การจัดการ (manage) ให้เกิดกระบวนการเรียน
รู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งในขั้นแรก เพื่อเอื้ออำนวย
ให้สามารถจับประเด็นปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุ
แห่งปัญหาได้โดยถูกต้อง เสริมหนุนจากหลัก
ปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง สองข้อแรก
ดังที่ได้กล่าวมาในบทก่อน

สมองสองซีกของการเรียนรู้

โดยปรกติจิตของเราซึ่งทำหน้าที่รับรู้เรื่องราว
ต่าง ๆ นั้น จะแปลความหมายของข้อมูลข่าว
สารอันเป็น “สิ่งที่ถูกรู้” เพื่อนำไปสู่การควบคุม
พฤติกรรมทางกายและวาจา ให้เป็นไปในทิศทาง
ที่สอดคล้องสัมพันธ์กับอารมณ์ความรู้สึกและความ
นึกคิดของจิตใจ ผ่านทาง “กรอบการรับรู้” ที่มี
อิทธิพลต่อการกำหนดความหมายของ “โลกที่
ถูกรู้” ให้มีลักษณะเป็นไปตามพื้นฐานของความ
“รู้สึก-นึก-คิด” ดังกล่าว จนเกิดความรู้ความ
เข้าใจเกี่ยวกับ “โลกที่ถูกรู้” นั้นๆ ในลักษณะใด
ลักษณะหนึ่ง ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นโลกของ
“สมมติสังขจะ”

จากฝั่งความคิดข้างต้น คนเราจะมีฐาน
ข้อมูลส่วนหนึ่งเก็บไว้ภายในจิตใจ ซึ่งเป็นความจำ
ได้หมายรู้สะสมอยู่ ทั้งในระดับของจิตสำนึก
(Conscious) ที่เราระลึกได้ รวมถึงจิตใต้สำนึก
(Subconscious) และจิตไร้สำนึก (Unconscious)
อันมีผลต่อการกำหนดอารมณ์ความรู้สึก และความ
นึกคิดต่าง ๆ

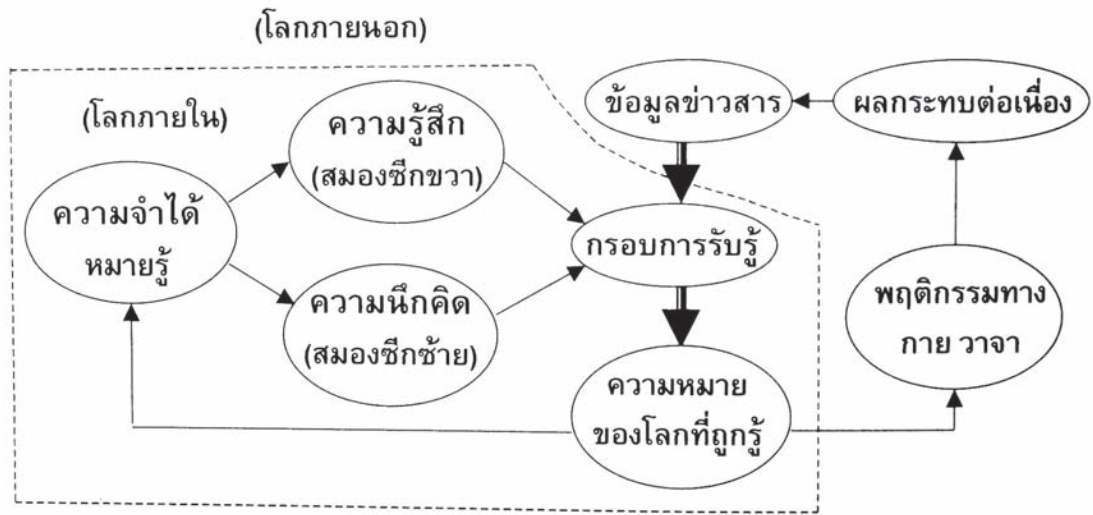
สมองซีกซ้ายของมนุษย์จะทำหน้าที่ควบคุม
เหตุผลความนึกคิด ซึ่งปรุงแต่งตามกฎทาง

ตรรกวิทยาให้เกิดเป็นความรู้ในเชิง “ศาสตร์”
ขณะที่สมองซีกขวาของมนุษย์จะทำหน้าที่ควบคุม
อารมณ์ความรู้สึก ซึ่งปรุงแต่งตามกฎแห่งความ
ประสานกลมกลืนให้เกิดเป็นความรู้ในเชิง
“ศิลป์” โดยทั้งนี้ความรู้ทั้งศาสตร์และศิลป์ หรือ
ความนึกคิดกับความรู้สึกจะผสมผสานสังเคราะห์
กันจนกลายเป็น “กรอบการรับรู้” หรือ “โครงสร้าง
ของจิต” ที่ทำหน้าที่รับรู้ความจริงต่างๆ ทั้งหลาย

เมื่อมีข้อมูลข่าวสารที่รับรู้จากโลกภายนอก
เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ผ่าน
โครงสร้างของ “กรอบการรับรู้” ก็จะถูกแปลง
ความหมายให้กลายเป็น “โลกที่ถูกรู้” (อันเป็น
สัมพัทธภาพระหว่างข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นสิ่งที่ถูก
รู้กับกรอบการรับรู้ นั้นๆ) โดยเมื่อเราเข้าใจสิ่งที่
ถูกรู้ดังกล่าวในความหมายอย่างไรแล้ว ก็จะถูกส่ง
ไปเก็บสะสมเป็นฐานข้อมูลที่แฝงอยู่ภายในจิตใจ
ระดับต่าง ๆ ทางหนึ่ง ซึ่งบางเรื่องก็จะตกตะกอน
นอนกันอยู่ในระดับของจิตใต้สำนึก หรือจิต
ไร้สำนึกที่เหมือนหลงลืมรายละเอียดของ
เรื่องราวไปแล้ว แต่ก็มิมีอิทธิพลต่อการกำหนดให้
เกิดเป็นความชอบ ความชัง ความหลงเข้าใจ
ผิด หรือความกลัว ในเรื่องราวบางอย่าง แล้ว
ส่งผลให้เกิดกลไกการแสวงหาเหตุผล เพื่อมา
สนับสนุนความรู้สึกนึกคิดในทิศทางที่เป็นไปตาม
“อคติ ๔” นั้น ๆ

ขณะเดียวกันในอีกทางหนึ่ง เมื่อเราเข้าใจ
ความหมายของ “โลกที่ถูกรู้” อย่างไร ก็จะทำให้
เรามีพฤติกรรมทางกายและวาจาปรากฏออกไปใน
ทิศทางที่สอดคล้องสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจ
นั้นๆ ซึ่งในที่สุดก็จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อเนื่อง
กลายเป็นข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ บ้อนกลับเข้ามา
เสริมหนุนความรู้ความเข้าใจในทิศทางดังกล่าวให้
กลายเป็นเรื่องจริงจางหนักแน่นยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก
(ซึ่งทฤษฎีทางสังคมวิทยาเรียกปรากฏการณ์เช่นนี้
ว่า Self Fulfilling Prophecy)

เช่น เมื่อคนผู้หนึ่งแปลความหมายของ

เรื่องราวข้อมูลที่ถูกรู้ (ผ่านกรอบการรับรู้) อันทำให้มีแนวโน้มจะเชื่อว่าคนผู้นั้นเป็นฝ่ายผิด แล้วแสดงพฤติกรรมทางกาย วาจา ที่ประกาศท่าที จุดยืนให้ผู้คนรับรู้ว่ามีแนวโน้มที่จะเห็นว่าคนผู้นั้นทำผิด ทีนี้คนอื่นๆ ที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกับเราก็จะเข้ามาหา เพื่อหวังรวมกลุ่มกันให้มีมวลพลังมากขึ้นจะได้ช่วยกันต่อต้านคนผิดผู้นั้น แล้วก็ให้นำข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ในส่วนที่มุ่งสนับสนุนความคิดความเชื่อของฝ่ายตน เพื่อมาสนับสนุนความเข้าใจเต็มที่เรามีอยู่ อันทำให้รู้สึกว่ายฝ่ายของตนมีความชอบธรรมมากขึ้นที่จะต่อต้านฝ่ายซึ่งกระทำผิดนั้นๆ จนส่งผลตอกย้ำทำให้เรายังเห็นจริงเห็นจังมากขึ้นๆ ว่าคนผู้นั้นเป็นฝ่ายผิดจริง ๆ

ขณะที่เมื่อคนผู้นั้นเห็นเราประกาศท่าทีเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาก็จะหาทางตอบโต้กลับด้วยวิธีต่างๆ ซึ่งก็จะส่งผลเป็นข้อมูลป้อนกลับเข้ามาเสริมหนุนสมมติฐานเดิมที่เราเคยเชื่อให้เกิดความ “รู้สึก-นึก-คิด” และ “กรอบการรับรู้” ที่เชื่อมั่นยิ่งๆ ขึ้นว่า ผู้นั้นเป็นฝ่ายผิดจริงๆ (จากการที่มาแสดงท่าทีเป็นศัตรูกับเราหรือมุ่งจะทำร้ายเรา) ให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก (ตามผังความคิดของกระบวนการเรียนรู้ที่ได้กล่าวมา)

ธรรมชาติทั่วไปของพฤติกรรมมนุษย์ในทางสังคม จึงมีแนวโน้มที่จะชักนำให้ผู้คนที่จุดยืนหรือท่าทีบางอย่างที่คล้ายคลึงกัน หรือมีปฏิปักษ์ร่วมกัน มารวมตัวเป็นกลุ่มลักษณะต่าง ๆ เช่น เป็นกลุ่มผลประโยชน์ (Interest Groups) หรือกลุ่มกดดัน (Pressure Groups) ในทางการเมือง เป็นต้น โดยภายใต้ภาวะที่โครงสร้างของสังคมไม่มีพลังเพียงพอที่จะยึดโยงให้สังคมมีความเป็นเอกภาพ กลุ่มคนเหล่านี้ก็จะมียุทธศาสตร์ในทางสังคมมากขึ้น จนแบ่งเป็นหลายฝักหลายฝ่าย และเข้าสู่ขั้นตอนการแตกตัวที่ก่อให้เกิดเป็น **ขั้วความคิดต่าง ๆ ในทางสังคม** (Fractionalization) อันดูเหมือนเป็นความสับสนวุ่นวาย ปราศจากระเบียบแบบแผนที่จะช่วยยึดโยงสังคมให้เป็นเอกภาพ

สำหรับคนๆ หนึ่งที่ในตอนแรกอาจจะยังไม่เห็นด้วยกับฝ่ายใดเลย แต่ในที่สุดเพื่อสกัดกันไม่ให้ฝ่ายที่ตน **มีความไม่เห็นด้วยมากกว่า** มีอิทธิพลครอบงำสังคมมากเกินไป ก็จะตัดสินใจไปรวมกลุ่มกับฝ่ายที่ตน **มีความไม่เห็นด้วยน้อยกว่า** เพื่อสร้างดุลยภาพในสังคม เหมือนน้ำที่มีแนวโน้มจะไหลไปรวมกับน้ำ หรือน้ำมันที่มีแนวโน้มจะไหลไปรวมกับน้ำมัน กลุ่มย่อย ๆ ที่มีความคิดเห็นแตกต่างหลากหลายในสังคม ก็จะเชื่อมโยงเข้าหากันและ

ยุบรวมเป็นขั้วใหญ่ ๆ (ซึ่งโดยทั่วไปก็มักจะเหลือเพียง ๒-๓ ขั้ว) อันเป็นขั้นตอนพัฒนาสู่การแบ่งขั้วทางสังคม (Polarization) [เช่น ขั้วสนับสนุนอดีตนายฯ ทักษิณ ขั้วต่อต้านอดีตนายฯ ทักษิณ และขั้วที่พยายามจะเป็นตัวกลางประสานระหว่างสองขั้วความขัดแย้งดังกล่าว เป็นต้น]

ถ้าหากขั้วที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันเหล่านี้มีกำลังพอ ๆ กัน โดยไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถครอบงำความคิดของสังคมได้เด็ดขาด ผลที่สุดเมื่อปะทะกันจนอ่อนแรงและเพื่อความอยู่รอดของระบบสังคม ก็จะมีการหันมาทำข้อตกลงเพื่อสร้างกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนใหม่ ๆ สำหรับเป็นเครื่องยึดโยงให้ผู้คนที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันในสังคมเหล่านั้น สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นปรกติสุขต่อไป อันเป็นขั้นตอนการพัฒนาเพื่อยกระดับสู่การสร้างความเป็นสถาบันทางสังคม (Institutionalization)

จนเมื่อกฎกติกาหรือระเบียบแบบแผนทางสังคมดังกล่าวไม่มีประสิทธิผลเพียงพอที่จะใช้เครื่องยึดโยงสังคมให้เกิดความเป็นเอกภาพ เพราะเงื่อนไขที่แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา เมื่อนั้นก็จะกลับเข้าขั้นตอนของการแตกตัวเป็นขั้วความคิดต่างๆ ที่หลากหลายในสังคม แล้วพัฒนาสู่ขั้นตอนของการแบ่งขั้วทางสังคม ตลอดจนยกระดับสู่การพัฒนาเพื่อสร้างความเป็นสถาบันทางสังคมในวงจรรอบใหม่ต่อไปเช่นนี้แล้ว ๆ เล่าๆ (แบบจำลองนี้ใช้อธิบายได้กับการสร้างจักรวรรดิหรือรัฐชาติของประเทศต่าง ๆ ด้วย อาทิ ตั้งแต่ตอนกรุงศรีอยุธยาแตก จนเกิดการรวมตัวสร้างกรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นต้น)

ในการจะบริหารจัดการให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างสนามพลังของความเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน (หรือสนามพลังความรู้ - รัก - สามัคคี ของ “S”) จนนำไปสู่การลดอคติ ๔

เพื่อช่วยให้ผู้คนสามารถปรับความคิดความเห็นให้เที่ยงตรงในเหตุในผล (โดยไม่เอนเอียงเพราะอคติแห่งความชอบ ความชัง ความหลง หรือ ความกลัว) ให้ลงรอยเดียวกันในทางที่ดีที่เจริญสู่การสร้างความเป็นสถาบันทางสังคมที่มั่นคงนี้ จึงต้องคำนึงถึงการสร้างความสมดุลของการเรียนรู้ด้วยสมองทั้งสองซีก โดยต้องอาศัยทั้ง “ศาสตร์” และ “ศิลป์” เพื่อชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ด้วยเหตุผลทางตรรกะของมานักคิด และจินตนาการแห่งความประสานกลมกลืนของอารมณ์ความรู้สึก

เสริมการเรียนรู้ของสมองซีกซ้าย

การเรียนรู้ด้วยเหตุผลความนึกคิดของสมองซีกซ้ายนั้น เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เรารู้จักคุ้นเคยกันดี (เพราะเป็นวิถีจัดการศึกษาในระบบการศึกษาทั่วไป) เพื่อเสริมการเรียนรู้ในมิติส่วนนี้สามารถจะกระทำได้โดยเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิมาบรรยาย อภิปราย เสวนา วิเคราะห์ วิจารณ์ ฯลฯ เพื่อเติมความรู้ความเข้าใจให้เกิดแง่คิดมุมมองใหม่ ๆ ตลอดจนช่วยกระตุ้นให้เห็นถึงข้อจำกัดของ “กรอบการรับรู้” ที่แต่ละคนยึดมั่นถือมั่นอยู่ ว่ายังมีมิติอื่นที่เราอาจมองไม่เห็นมาก่อน หรือถึงแม้จะเคยรู้เคยเห็นแต่ก็อาจละเลยมองข้ามความสำคัญไป ทั้งนี้การตระหนักถึงความจริงว่าความรู้ความเข้าใจที่เรายึดถืออยู่แต่เดิมนั้นอาจจะยังไม่สมบูรณ์เพียงพอก็คือจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่สำคัญ เหมือนการทำให้ถ้วยชาพร้อมลงและพร้อมต่อการรองรับน้ำชาใหม่ที่จะเติมลงในถ้วย เช่นนี้จึงจักไม่เกิดปรากฏการณ์ “ชาล้นถ้วย” ดังข้อคิดในนิทานเช่นที่ได้กล่าวมา

การสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในขั้นตอนนี้ วิทยากรอาจจะใช้สื่อและเทคนิควิธีการต่าง ๆ เข้ามาช่วยเสริมการเรียนรู้ เช่น ภาพ วิดิทัศน์ เกมส์ กิจกรรม หนังสืออ่านประกอบ ฯลฯ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คนเท่านั้นที่รู้จักบุญคุณ เลี้ยงดูพ่อแม่ไปจนท่านแก่ชรา
ท่านจะได้ไม่ต้องทนทุกข์กับความหิวอาหาร
ทุกข์ร้อนหนาวเย็นกับดินฟ้าอากาศ
เหมือนสัตว์โลกทั่วไป
แต่ที่น่าคิดก็คือ ผู้เป็นลูกในวันนี้ ได้ปฏิบัติบุญคุณตอบแทน
ดูแลอาหารการกินเยี่ยมเยียนกราบไหว้พ่อแม่แค่ไหนกัน

รู้คุณตอบแทนคุณ

ผมหมอกปกคลุมทั่วท้องฟ้า บดบังแสงอาทิตย์
ไว้ตลอดวัน ความหนาวเหน็บแผ่กระจายไปทั่ว
เกล็ดน้ำแข็งเกาะติดใบไม้ขาวโพลนปานประหนึ่ง
ปูยเมฆในพื้นราวป่า

นักท่องเที่ยวต่างคึกคักกระตือรือร้น อยาก
ไปนอนกางเต็นท์ชมหมอกหนา สัมผัสความหนาว
บนยอดดอย ตักดวงความสุขตามค่านิยมของคน
ยุคใหม่ที่สนุกกับการกินการเที่ยว ถือเป็นรสชาติ
สีสันชีวิต

แต่ชาวดอยที่อยู่ในพื้นที่ประจำ เมื่อหน้า
หนาวย่างเข้ามาแทนที่จะมีความสุข กลับมีแต่
เรื่องยุ่งยากในการเข้าป่าไปหาอาหาร หรือจะ
ออกไปทำไร่ทำสวน ล้วนเป็นความลำบาก เพราะ
ความหนาวเหน็บที่มาเยือน

บริเวณพื้นที่ข้างบ้าน ชาวบ้านใช้ไม้พินใหญ่
หลายท่อนสุมไฟไฟติดตลอดวัน คนในบ้านทั้งเด็ก
ผู้ใหญ่แถมด้วยสัตว์เลี้ยง เจ้าหมาแมวก็นำร่วม
ล้อมรอบกองไฟเพื่อรับไออุ่นคลายหนาว

ชาวคอยยังคงสืบทอดวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม มีการหาอยู่หากินกับธรรมชาติ เน้นทำกิจกรรมเป็นหลักใหญ่อันเป็นปัจจัย ๔ เช่น เรื่องอาหาร ต้องเป็นหนึ่งใน มีเสื้อผ้าสมัยนี้พอหาได้ไม่ขาดแคลน ที่อยู่อาศัยไม่ต้องใช้ทุนมากแต่พออยู่ได้ก็ดีแล้ว แม้แต่เรื่องหยูกยานาน ๆ ครั้งจะได้นำมารักษากัน

เมื่อบ้านก็ไม่ได้เช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ เพราะปลูกข้าวเก็บไว้บริโภคได้ทั้งปี (ข้าวเปลือก ๖ กระสอบป๋วยจะพอกินได้ ๑ คนต่อปี) แล้วยังมีปลาร้าที่ได้หมักเอาไว้ปรุงอาหาร หรือจะให้เป็นแจ่วบอง เอาข้าวเหนียวปั้นจิ้มไว้เป็นเสบียงหลัก เพื่อทดแทนเมื่อยามอาหารขาดแคลน

ถ้าจะไปวิถีชีวิตชาวคอยบางมุมดูจะดีกว่า ชาวเมืองอีกหลายครอบครัว ชาวคอยจะพากันนั่งผิงไฟเป็นแรมเดือน ก็ยังอยู่ได้สบาย มีอาหารบริโภคอิ่มท้องทุกวัน เพราะเขาให้ความสำคัญเรื่องอาหาร การผลิตอาหารให้กินเพียงพอในครอบครัว คือการลดปัญหาร้อยแปด ต่างจากวิถีชาวเมืองที่จำต้องอยู่แบบบ้านเช่า ข้าวน้ำต้องซื้อ ตำลึงลัทยอดก็หาเด็ดจากริมรั้วไม่ได้ ทุกอย่างต้องซื้อและซื้อ การหาเงินคือเรื่องใหญ่ในชีวิต อย่างไรก็ตามแต่หยุดงานนานเป็นแรมเดือนเลย แค่หยุดทำงานเพียงอาทิตย์เดียว ปัญหาร้อยแปดจะตามมาทันที

ควายแก่พ่อพันธุ์ที่ได้ปลดจากงานลากไถมาหลายปี ฟันเสื่อมฟูไปตามสภาพอายุ มันจึงเคี้ยวกินหญ้าได้น้อย ตัวผอมลง โครงกระดูกสันหลัง โนนนูน เห็นได้ตลอดแนว กระดูกซี่โครงก็แบ่งร่องไว้ชัด มันยืนตัวโก่งหดตัวเพราะความเย็น อากาศยิ่งทวีความเหน็บหนาว ควายแก่คู้เข่าลงนอนแล้วก็ไม่ยอมลุกขึ้นมากินน้ำกินหญ้าอีกเลย อยู่ไม่ถึงสองวันควายพ่อพันธุ์ก็หยุดหายใจ หรือควายน้อยที่อายุยังไม่ถึงสองเดือนก็มักจะตายจากความหนาวที่มาเยือนทุกปี ชาวบ้านมักจะนำไปฆ่าแหละเป็นอาหารอย่างสบายใจ เพราะเชื่อว่าสัตว์ตายตามธรรมชาติ จะไม่มีโรคภัยจะมาติดต่ออะไรให้ต้องคิดระวัง

ยายนุ่นวัย ๙๐ ปี แต่ดูยังคงแข็งแรง เพราะลูกเดินเข้าห้องน้ำ ช่วยตัวเองพอได้ เมื่อหน้าหนาวย่างเข้ามา ยายนุ่นเข้าไปนอนห่มผ้าในห้องตลอดวัน เพราะออกมาสู้กับลมหนาวไม่ไหว ส่วนข้าวปลาอาหารพวกลูกหลานคอยเฝ้าส่ง ดูแลด้วยความหวังใยอยู่ตลอดทั้งวัน

ยายนุ่นเป็นชาวบ้านนาปาดคอย แม้จะไม่ได้ดูทีวี หรือมีตู้เย็น หรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกในความเป็นอยู่มากมายอะไรนัก แต่ยายนุ่นก็ยังมีความสุขสบายใจ เพราะรู้จักการใช้ชีวิต ความเป็นอยู่แบบพอเพียง มีน้อยก็ใช้น้อย มีเหลือก็แจกพี่น้องจนเจือสังคัม เป็นการสืบทอดให้ลูกหลานเอาเป็นแบบอย่างตลอดมา

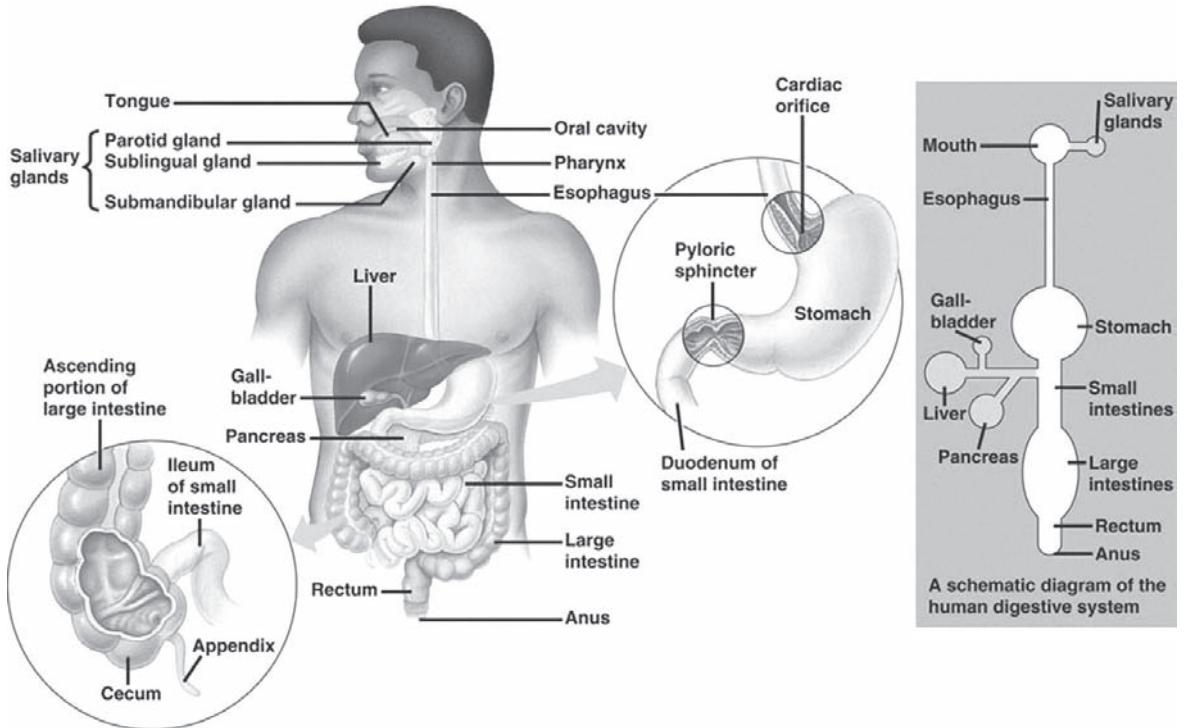
สัตว์โลกทั่วไปเมื่อโตเต็มวัย ก็ถึงวัยติดสัดผสมพันธุ์ แล้วก็ลืมพ่อแม่ พ่อแม่ก็ต้องหาอยู่หากินพึ่งตนเองไป เพราะไม่มีลูกตัวไหนนำอาหารมาป้อนให้ ยิ่งหน้าหนาวย่างเข้ามา สัตว์ในวัยชราจะหาอาหารได้ยากขึ้น เพราะเขี้ยวเล็บและพลังกำลังถดถอยลง ต้องสู้ทนกับความหิว และความหนาวอย่างทุกข์ทรมาน

แต่เมื่อเกิดมาเป็นคน เราจะมีความพร้อมไปทุกส่วน มีสรีระกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก พร้อมสัญญาและใจ มีปัญญาที่ชาญฉลาดอดอึ้งรอบรู้ได้กว้างไกลถึงในอดีต ปัจจุบัน และรู้ได้ถึงอนาคต หรือรู้ได้แม้ในเรื่องของจิตวิญญาณที่ไม่มีตัวตัวตน ดังพระพุทธองค์ได้ตรัสเอาไว้ว่า ผู้มีปัญญาจะรู้จักความทุกข์ รู้ต้นเหตุความทุกข์ รู้จักการจัดการกับความทุกข์ และรู้จักการทำใจให้หลุดออกจากความทุกข์ หรือการที่ได้อยู่เหนือความทุกข์นั้น ๆ ได้

ในบรรดาสัตว์โลกทั้งปวง ก็มีคนเท่านั้นที่รู้จักบุญคุณ คอยเลี้ยงดูพ่อแม่ไปจนท่านแก่ชรา ท่านจะได้ไม่ต้องทนทุกข์กับความหิวอาหาร ทุกข์ร้อนหนาวเย็นกับดินฟ้าอากาศเหมือนสัตว์โลกทั่วไป แต่ที่น่าคิดก็คือ ผู้เป็นลูกในวันนี้ (คนชราในอนาคต) ได้ปฏิบัติกตัญญูดูแลอาหารการกิน เยี่ยมเยียนกราบไหว้พ่อแม่แค่ไหนกัน **☞**

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๗)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ

(Detoxification program)

สรุปหน้าที่หมุนเวียนโลหิต มีดังนี้

๑. นำอาหารและสารอื่นๆ รวมทั้งออกซิเจน ไปเลี้ยงเซลล์ของร่างกาย
๒. นำคาร์บอนไดออกไซด์ไปขับออกทางปอดเพื่อแลกเปลี่ยนก๊าซออกซิเจนกลับมาใช้
๓. ขับถ่ายน้ำของเสีย ซึ่งเกิดจากเมตาโบลิซึม เพื่อขับออกภายนอกร่างกาย
๔. ช่วยควบคุมและรักษาอุณหภูมิของสารน้ำภายในร่างกาย
๕. ควบคุมอุณหภูมิของร่างกายให้เป็นปกติ

ขณะที่หัวใจบีบตัว เลือดจะถูกดันออกไปตาม หลอดเลือดจากหัวใจด้วยความดันสูง ทำให้ เลือดไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ ขณะที่หัวใจรับเลือดเข้าไปนั้น ก็จะมี ความดันน้อย ที่สุด ความดันเลือดที่แพทย์วัดออกมาได้ ซึ่งมี หน่วยเป็นมิลลิเมตรของปรอท จึงมีสองค่า เช่น **๑๑๐/๗๐ มิลลิเมตรของปรอท**

ตัวเลข ๑๑๐ แสดงค่าของ **ความดันเลือด ขณะหัวใจบีบตัวเพื่อดันเลือดออกจากหัวใจ**

ตัวเลข ๗๐ แสดงค่าของ **ความดันเลือด ขณะหัวใจคลายตัวรับเลือดเข้าสู่หัวใจ**

ถ้าเราเอานิ้วมือจับที่ข้อมือด้านซ้าย จะ พบว่า มีบางสิ่งบางอย่างเต้นตุบๆ อยู่ภายใน ลึ่งนั้น เรียกว่า **ชีพจร ชีพจรเป็นการหดตัว และขยายตัวของหลอดเลือดตามจังหวะ การเต้นของหัวใจ** โดยคนหนุ่มสาวปกติชีพจร จะเต้นประมาณ ๗๐-๘๐ ครั้ง/นาที ในวัยเด็ก ที่มีสภาพร่างกายปกติชีพจรจะเต้นเร็วกว่า ผู้ใหญ่ หรือวัดชีพจรแบบแผนจีน โดยจับที่ ชีพจรแล้วหายใจเข้า ชีพจรจะเต้น ๒-๓ ตีบ หายใจออกก็ ๒-๓ ตีบ ถ้าเป็นเด็กก็จะเต้น ตีบ มากกว่าผู้ใหญ่

การเพิ่มระดับออกซิเจน ในกระแสเลือด (Increased levels of oxygen in the bloodstream)

ออกซิเจนและน้ำ นั้น ล้วนเป็นปัจจัย อันมีส่วนสำคัญต่อสุขภาพที่ดี รวมถึงผิวหนังที่ สดใสเปล่งปลั่ง เนื่องจาก ‘น้ำ และ ออกซิเจน’ เป็นสิ่งสำคัญ ทั้งใน **การเจริญ (Growth), รักษา สภาพ (Maintenance) และ การทำงาน (Functioning)** ของแทบทุกส่วนในร่างกาย ตั้งแต่ระดับอวัยวะไปจนถึงระดับปฏิกิริยา ต่างๆ ภายในเซลล์

“การเพิ่มขึ้นของระดับออกซิเจนใน กระแสเลือด” จะส่งผลให้ส่วนต่างๆ ของ ร่างกายมนุษย์นั้น ทำงานได้ดีขึ้น ที่สำคัญ

‘สมอง’ (Brain) **ความคิด ความจำและมีสมาธิ** มากขึ้น ‘ตับ’ (Liver) สามารถกำจัดสารพิษ ต่างๆ ในร่างกายได้ดีขึ้น หรือแม้แต่ ‘ผิวหนัง’ **มีความชุ่มชื้นสดใสเปล่งปลั่ง** ก็เป็นผลมาจาก การได้รับออกซิเจนอย่างเพียงพอ

“การเพิ่มขึ้นของออกซิเจนในกระแสเลือด” **มีผลดีต่อการทำงานของอวัยวะภายใน** ร่างกาย เช่น ‘ตับ’ (Liver) **ที่สารต่างๆ ซึ่งถูก ดูดซึมในระบบย่อยอาหาร** ต้องเข้าสู่ตับเป็น อวัยวะแรก **ออกซิเจนในน้ำดื่ม** ก็จะถูกดูดซึม ที่ตับเช่นกัน **หน้าที่ของ ‘ตับ’ เป็นอวัยวะซึ่ง ทำหน้าที่เป็นแหล่งสร้างพลังงานอันสำคัญ ของร่างกาย** ในขณะเดียวกัน ‘ตับ’ ก็เป็นแหล่ง **กำจัดสารพิษต่างๆ** เช่น แอลกอฮอล์และ ยาฆ่าแมลงซึ่งติดมากับผักที่รับประทานเป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ‘ตับ’ **เป็นอวัยวะที่ต้องการ พลังงาน (ATP) สูง** การที่ ‘ตับ’ ได้รับออกซิเจน เพิ่มขึ้น จากการดูดซึมในระบบย่อยอาหาร ทำให้เซลล์ของ ‘ตับ’ สามารถดึงออกซิเจน มาใช้ประโยชน์ในการสร้าง ATP ทำให้ ‘ตับ’ สามารถทำหน้าที่ต่างๆ ได้ดีขึ้น และเป็นการ ป้องกันอันตรายต่อเซลล์ ‘ตับ’ จากสารพิษ ดังกล่าวด้วย ซึ่งส่งผลทำให้ร่างกายแข็งแรง และมีสุขภาพที่ดี

หน้าที่ของตับ

๑. **ผลิตน้ำตาล** ซึ่งจัดเป็นหน้าที่หลักของ เซลล์ตับ
๒. **ควบคุมสารอาหารพวกคาร์โบไฮเดรต** เช่น
  - **การสังเคราะห์น้ำตาลกลูโคส** จาก กรดอะมิโน กรดแลคติก หรือกลีเซอรอล
  - **การสลายโมเลกุลของไกลโคเจน** เพื่อ ผลิตน้ำตาลกลูโคสออกสู่กระแสเลือด
  - **การสร้างไกลโคเจน** จากน้ำตาลกลูโคส
  - **ควบคุมไขมัน** โดยเฉพาะสังเคราะห์

- คอเลสเทอรอล และไตรกลีเซอไรด์
- **ผลิตสารที่เป็นปัจจัยการแข็งตัวของเลือด**
- **แปรรูปโมเลกุลของฮีโมโกลบิน** ซึ่งได้จากการทำลายเม็ดเลือดแดงที่หมดอายุจาก‘ม้าม’ เพื่อสร้างเป็นรงควัตถุ‘น้ำดี’
- **แปรสภาพสารพิษ และยาต่างๆ** ให้อยู่ในรูปที่ร่างกายสามารถขับถ่ายออกไปได้
- กระบวนการนี้เรียกว่า‘เมตาบอลิซึม’ของยา
- **เปลี่ยนแอมโมเนีย** ที่เกิดจากการสลายโปรตีนให้เป็น‘ยูเรีย’ เพื่อนำออกทางปัสสาวะ
- **เก็บสะสมวิตามินและแร่ธาตุ** เช่น วิตามินบี ๑๒ เหล็ก และทองแดง
- ในระยะตัวอ่อนช่วงสามเดือนแรก **‘ตับ’เป็นแหล่งสำหรับการผลิตเม็ดเลือดแดงที่สำคัญ** จนกว่าจะถึงสัปดาห์ที่ ๓๒ ของการตั้งครรภ์ ซึ่งการผลิตเม็ดเลือดจะไปอยู่ยังไขกระดูก
- **‘ตับ’เป็นแหล่งสำรองพลังงาน สำรองเลือดเมื่อตับแข็งแรง** ร่างกายก็แข็งแรงด้วย

สมองของคุณต้องใช้ ออกซิเจนจากกระแสเลือดของคุณ ทำไมสมองของคุณต้องการออกซิเจนมาก

มวลของ‘สมอง’มีเพียง ๓% ของมวลร่างกายทั้งหมดของมนุษย์ แต่กลับมีปริมาณการใช้ออกซิเจนที่สิ้นเปลืองมาก ประมาณว่าเกินกว่า ๒๐% จากระดับออกซิเจนทั้งหมดที่ใช้ในร่างกายของมนุษย์ และการดึงออกซิเจนในกระแสเลือดไปใช้โดย‘สมอง’นั้น จะมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ทำกิจกรรมซึ่งต้องใช้ความคิดอย่างหนัก เช่น ในช่วงเวลาท่องตำรา และหรือเวลาใช้สมาธิ

มากๆ เป็นต้น หรืออาจกำหนดเป็นหลักการทำงานง่ายๆ ได้ว่า **‘สมอง’ของมนุษย์นั้น ใช้ออกซิเจนในกระแสเลือดเป็นอาหารก็ไม่ผิด!!!**

ดังนั้น เพื่อให้‘สมอง’สามารถที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปริมาณของออกซิเจนในกระแสเลือดนั้นจะต้องมีระดับมากพอที่จะส่งผ่านออกซิเจนทางกระแสเลือด ไปหล่อเลี้ยงเซลล์สมองได้อย่างเพียงพอ และต่อเนื้อเพื่อให้ออกซิเจนเพียงพอสำหรับความต้องการของเซลล์สมองทุกเซลล์ จึงจะทำให้สมองสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลที่ดีไปแทบทุกกิจกรรม และแทบทุกระบบการทำงานในร่างกาย

หากปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือดมีระดับความเข้มข้นต่ำเกินไปเป็นเวลานาน จะส่งผลให้หน่วยความจำของเรา นั้น ลดประสิทธิภาพลง และยังมีผลข้างเคียงอีกมาก ซึ่งเกิดจากการที่‘สมอง’ของคุณไม่ได้รับออกซิเจนในปริมาณที่เพียงพอจากกระแสเลือดของคุณ

หากลองสังเกตดู จะพบว่า **เมื่อใดก็ตามที่เรากำลังกาย อัตรการหายใจจะเพิ่มขึ้นเป็นเพราะในร่างกายของมนุษย์แต่ละคนล้วนประกอบด้วยเซลล์ และทุกเซลล์ในร่างกายของเรา รวมทั้งทุกเซลล์สมองของเรา ต้องใช้ปริมาณออกซิเจนในกระแสเลือดในระดับที่สูงขึ้นมาก เพื่อใช้ในการสังเคราะห์พลังงาน ซึ่งจำเป็นในระหว่างที่ร่างกายของเราทำงานหนักกว่าสภาวะปกติ**

☞อ่านต่อฉบับหน้า

เกร็ดความรู้

อาหารเสริมเพื่อดวงตา

บรีโกลด์ ผัก ผลไม้ ที่มีสารต้านอนุมูลอิสระ(Anti oxidant) ในปริมาณสูง เช่น ผักใบเขียวและมะละกอ ช่วยลดอันตรายจากอนุมูลอิสระในแสงแดดที่ทำลายจอตาและช่วยลดปัญหาตาบอดจากจอประสาทตาเสื่อมได้ พร้อมทั้งช่วยให้สายตาทำงานดีขึ้นในที่มีดและมีความไวในที่ที่มีแสงน้อยๆ ดีกว่า

● นายชิง วินเทอร์

รัฐบาลจีนเซ็นสัญญาสั่งซื้อข้าวไทย
ระบบรัฐต่อรัฐ
โดยไม่กำหนดปริมาณและระยะเวลา
เช่นแบบนี้วินวินทั้งคู่
...เขาเรียกสัญญาฟองสบู่

จีนทำสัญญาซื้อข้าวแหวกแนว

เดือน พ.ย.๕๕ นายกา จีนมาไทย
ก่อนจากกันด้วยความประทับใจ รัฐบาลจีนเซ็นสัญญาสั่งซื้อข้าวไทย ระบบรัฐต่อรัฐ
โดยไม่กำหนดปริมาณและระยะเวลา
หากเป็นเช็คก็หนาวไทย เราจะกรอกตัวเลขเอง แต่บังเอิญเป็นบันทึกข้อตกลง
ก็เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรกที่เซ็นระหว่างรัฐต่อรัฐ แต่ลอยตัวฟอง
เช่นแบบนี้วินวินทั้งคู่ ถ้าไม่รู้รายละเอียด รัฐบาลทั้งจีนทั้งไทยได้คะแนนถ้วนทั่ว
แบบนี้เขาเรียก “สัญญาฟองสบู่!”

๒

ถ้าผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว
มีความประสงค์จะร้องทุกข์
แต่ไม่อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้ด้วยตนเองได้ เช่น
เจ็บป่วยจนไม่อาจจะดำเนินการเองได้
พนักงานเจ้าหน้าที่ร้องทุกข์แทนได้
ตามความประสงค์ของผู้ถูกระทำ

● ภาพอินเทอร์เน็ต

การคุ้มครองผู้ถูกระทำความรุนแรง ในครอบครัว

๓. ความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวมีองค์ประกอบสำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ

๑.) เป็นการกระทำระหว่างบุคคลในครอบครัวอันได้แก่ คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว เช่น เป็นญาติพี่น้อง บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา หลาน เหลน เขย สะใภ้ หรือบุคคลใดๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน ซึ่งหมาย

ถึงบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในความหมายของบุคคลในครอบครัวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ต้องพึ่งพาอาศัยอยู่ในครัวเรือนด้วยกัน และมีความจำเป็นต้องปรับปรุงความสัมพันธ์เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการอยู่ร่วมกันในครอบครัว เช่น เด็กที่นำมาเลี้ยงเป็นบุตรโดยไม่ได้จดทะเบียนรับเป็นบุตรบุญธรรม ลูกจ้าง คนรับใช้ หรือญาติห่างๆ ที่มาพักอาศัยรวมอยู่ในครอบครัวเดียวกัน

๒) การกระทำต้องมีลักษณะเป็นความ

รุนแรงในครอบครัวซึ่งตามบทนิยามดังกล่าวนี้หมายถึง การกระทำใดๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิดอันตรายแก่ กาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือการกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่จะก่อให้เกิดอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคลในครอบครัวต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบ แต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท

๒. ความผิดฐานโฆษณาเผยแพร่ความรุนแรงในครอบครัวต่อสาธารณชน ในมาตรา ๙ กำหนดห้ามทุกคนโฆษณาเผยแพร่ความรุนแรงในครอบครัวต่อสาธารณชน โดยมีข้อสังเกตดังต่อไปนี้

๑. เมื่อมีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือมีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว ห้ามทุกคนลงพิมพ์โฆษณาเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยวิธีใดๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใดๆ อันน่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

๒. กฎหมายไม่ได้กำหนดให้ความผิดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้ จึงเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน

๓. พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดให้ดำเนินคดีความผิดฐานนี้ที่ศาลใด ต่างจากความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวที่กำหนดให้ดำเนินคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัว หรือศาลอื่นที่มีอำนาจพิจารณาความผิดอื่นที่อัตราโทษสูงกว่า

๓. ความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมาย หรือคำสั่งศาลที่กำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างสอบสวน ในมาตรา ๑๐ ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตาม

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีออกคำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมิให้ผู้ถูกกระทำซ้ำในระหว่างสอบสวนได้ ไม่ว่าจะมีความร้องขอจากผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือไม่ แต่ต้องเสนอคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายนี้ให้ศาลพิจารณา และมีคำสั่งอีกชั้นหนึ่ง หากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมาย หรือคำสั่งศาล มีความผิด ต้องระวางโทษ ซึ่งมีข้อสังเกตดังต่อไปนี้

๑. ต้องมีการร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อพนักงานสอบสวน และพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ได้มีคำสั่งกำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว

๒. พนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายที่มีอำนาจสั่งมาตรการคุ้มครองบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ได้แก่ ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีตำรวจขึ้นไป นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี

๓. เหตุที่จะมีคำสั่งกำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวต้องปรากฏข้อเท็จจริง ที่น่าเชื่อว่าผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีความเสี่ยงภัยจะถูกกระทำซ้ำ

๔. มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวต้องกำหนดเท่าที่จำเป็นและสมควรเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความรุนแรงในครอบครัวซ้ำ เช่น ให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์ ให้ชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ห้ามไม่ให้เข้าไปพำนักร่วมกับผู้เสียหายหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง ตลอดจนการกำหนดวิธีดูแลบุตร

๕. เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายสั่งกำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างสอบสวนไปแล้ว ให้เสนอ

มาตรการและวิธีการบรรเทาทุกข์นั้นต่อศาล ภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่วันออกคำสั่ง หากศาล เห็นชอบ ให้คำสั่งดังกล่าวนั้นมีผลต่อไป หากศาลไม่ เห็นชอบ ให้ทำการไต่สวนและมีคำสั่งแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนได้

๖. ผู้มีส่วนได้เสียกับคำสั่งของพนักงาน เจ้าหน้าที่หรือศาล สามารถอุทธรณ์ต่อศาลให้ ทบทวนได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง คำสั่งของศาลให้เป็นที่สุด

๗. ศาลที่มีอำนาจทบทวนคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวของพนักงานเจ้า หน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมาย หรือศาลที่มี อำนาจพิจารณาอุทธรณ์ทบทวนคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวของศาล คือศาล เยาวชนและครอบครัว ทั้งนี้ศาลอื่นที่มีอำนาจ พิจารณาคดีความรุนแรงในครอบครัวก็มีอำนาจ ทบทวนคำสั่งกำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ ชั่วคราวของพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรี มอบหมาย และมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ทบทวน คำสั่งกำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ของศาลโดยอนุโลม

๘. กฎหมายไม่ได้กำหนดให้ความผิดนี้เป็น ความผิดอันยอมความได้จึงเป็นความผิดต่อ อาญาแผ่นดิน

๙. พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดให้ดำเนิน คดีความผิดนี้ที่ศาลใดต่างกับความผิดฐานกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวที่กำหนดให้ดำเนินคดีที่ ศาลเยาวชนและครอบครัว หรือศาลอื่นที่มี อำนาจพิจารณาความผิดฐานอื่นที่อัตราโทษสูงกว่า

๔. ความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งศาลที่กำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่าง สอบสวนหรือพิจารณาคดี

พระราชบัญญัตินี้นอกจากให้อำนาจพนักงาน เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมายออกคำสั่ง คຸ່ມครองชั่วคราวระหว่างสอบสวนแล้ว ยังให้ อำนาจศาลออกคำสั่งคຸ່ມครองชั่วคราวระหว่าง การดำเนินคดีชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาของ

ศาลเช่นเดียวกัน และหากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ ตามคำสั่งศาลต้องระวางโทษจำคุก ซึ่งมีข้อ ลังเกตดังต่อไปนี้

๑. ศาลที่มีอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการ บรรเทาทุกข์ชั่วคราว ได้แก่ ศาลเยาวชนและ ครอบครัวหรือศาลอื่นที่มีอำนาจพิจารณาคดี ความรุนแรงในครอบครัว

๒. ศาลจะมีอำนาจออกคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวตามมาตรา ๑๑ เพื่อคຸ່ມครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัวมิให้ถูกกระทำซ้ำได้ต่อเมื่อมีการร้อง ทุกข์ให้สอบสวนดำเนินคดีแล้ว

๓. ศาลมีอำนาจออกคำสั่งกำหนด มาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวได้ทั้งในชั้น สอบสวนและชั้นพิจารณาของศาล

๔. ถ้าข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไปศาลมี อำนาจแก้ไขเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงหรือ เพิกถอน คำสั่งกำหนดมาตรการวิธีการบรรเทาทุกข์ ชั่วคราวได้

๕. ไม่ได้กำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับ คำสั่งศาลตามมาตรา ๑๑ มีสิทธิอุทธรณ์ ต่อศาล ให้ทบทวนคำสั่งได้

๖. ไม่ได้กำหนดให้ความผิดนี้เป็นความผิดอัน ยอมความได้จึงเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน

๗. ไม่ได้กำหนดให้ดำเนินคดีความผิดนี้ที่ ศาลใดต่างกับความผิดฐานกระทำ ความรุนแรงใน ครอบครัวที่กำหนดให้ดำเนินคดีที่ศาลเยาวชน และครอบครัว หรือศาลอื่นที่มีอำนาจพิจารณา ความผิดฐานอื่นที่อัตราโทษสูงกว่า

๘. ตามพระราชบัญญัตินี้ศาลที่จะมีอำนาจ พิจารณาพิพากษาความผิดฐานกระทำ ความ รุนแรงในครอบครัวมีหลายศาล มีทั้งศาลเยาวชน และครอบครัวและศาลอื่น เช่น ศาลแขวง ศาล ทหาร ศาลจังหวัดหรือศาลอาญา ส่วนความผิด ฐานอื่นในพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดเขต อำนาจศาลไว้เหมือนความผิดฐานกระทำ ความ รุนแรงในครอบครัว จึงควรพิจารณาเขตอำนาจ

ศาลตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม เช่น ฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวต้องฟ้องที่ศาลเยาวชนและครอบครัว แต่ถ้าฟ้องฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวและฟ้องความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ มาด้วยก็ยังคงต้องฟ้องที่ศาลเยาวชนและครอบครัว แต่ถ้าฟ้องฐานความรุนแรงในครอบครัว และฟ้องฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ มาด้วยต้องฟ้องที่ศาลแขวง และถ้าการกระทำนั้นถึงกับต้องเป็นอันตรายแก่กายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ ก็ต้องฟ้องที่ศาลจังหวัดหรือศาลอาญาศาลอาญากรุงเทพใต้ หรือศาลอาญานบุรี แล้วแต่กรณี ทั้งถ้าทหารกระทำความรุนแรงในครอบครัว และมีข้อหาอื่นที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความรุนแรงในครอบครัวต้องฟ้องที่ศาลเยาวชนและครอบครัว แต่ถ้ามีข้อหาอื่น เช่น ข้อหาทำร้ายร่างกายไม่ว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ หรือทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ ต้องฟ้องที่ศาลทหาร แต่กรณีที่เด็กกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่ว่าจะมีข้อหาอื่นใดที่อัตราโทษสูงมาด้วย เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ หรือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ ก็ยังคงฟ้องที่ศาลเยาวชนและครอบครัวเช่นเดิม แม้เยาวชนหรือเด็กนั้นจะเป็นนักเรียนทหารก็ตาม พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์การร้องทุกข์ การยอมความและการถอนคำร้องทุกข์ การถอนฟ้อง แตกต่างไปจากความผิดอันยอมความได้โดยทั่วไป ซึ่งมีข้อพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. การร้องทุกข์

๑.) ถ้าผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดีจะต้องร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาภายใน ๓ เดือน นับแต่ผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัย และอยู่ในโอกาสจะร้องทุกข์ได้ มิฉะนั้นถือว่าคดีเป็นอันขาดอายุความ

๒.) ถ้าผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวมีความประสงค์จะร้องทุกข์ แต่ไม่อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาที่จะร้องทุกข์ได้ด้วยตนเองได้ เช่น เจ็บป่วยจนไม่อาจจะดำเนินการเองได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ร้องทุกข์แทนได้ตามความประสงค์ของผู้ถูกระทำ

๓.) ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓, ๔, ๕ และ ๖ กำหนดให้ผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายได้ ได้แก่ ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภริยา หรือผู้แทนเฉพาะคดี

๔.) ในกรณีที่ผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่อยู่ในวิสัยและมีโอกาที่จะร้องทุกข์ได้เพราะถูกทำร้าย ได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้ เช่น ผู้เสียหายถูกทำร้ายจนไม่รู้สีกตัวหรือเสียดสี เป็นต้น ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีภริยา เป็นผู้ที่มีอำนาจจัดการร้องทุกข์แทนผู้เสียหายได้

๕.) ในกรณีที่ผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่อยู่ในวิสัยและมีโอกาสจะร้องทุกข์ได้ เพราะเป็นผู้เยาว์หรือผู้ไร้ความสามารถ ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาลมีอำนาจจัดการร้องทุกข์แทนผู้เสียหายได้

๖.) ในกรณีที่ไม่มีผู้ที่มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหาย หรือมีแต่ผู้ที่มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายนั้นไม่สามารถกระทำตามที่โดยเหตุหนึ่งเหตุใด รวมทั้งมีผลประโยชน์ขัดกับผู้เสียหายญาติหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายอาจร้องขอให้ศาลตั้งผู้ขึ้น หรือผู้อื่นที่ยินยอมเป็นผู้แทนเฉพาะคดีตามมาตรา ๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดำเนินการร้องทุกข์แทนผู้เสียหายได้

๗.) เมื่อศาลไต่ศาลตามข้อ ๖ แล้วเห็นว่าไม่มีบุคคลใดยินยอมเป็นผู้แทนเฉพาะคดี ให้ศาลตั้งพนักงานฝ่ายปกครองเป็นผู้แทนเฉพาะคดีแทนผู้เสียหายได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

LONG LIVE THE KING

ทวยราษฎร์...ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท

“ห้าธันวา” ท่วมท้น
 นอบถวายเป็นพรชัย
 ๕ เฉลนเช่นดวงใจ
 เจิดจรัสกำจกรก้อง
 มากราชาต่างด้าว
 ยอมรับพระจริยา-
 ลีบทอดเนิ่นนานมา
 ประโยชน์สุขสรรพน้อม
 ลำเหนียกสำนึกได้
 ทดพระคุณตลอดชาติ
 เหตุไฉนจึงบังอาจ
 หลงมั่งมีติดดิน
 ออกตัญญูต่อต้าน
 ลีบเนื่องชนชาติหนุ่น
 เอกลักษณ์บงบอกสกุล
 หาใช่ “ทาส” เงินทั้ง
 มีสายเกินหากได้
 หยุตเคลื่อนไหวลามลึก
 เหตุการณ์ก่อการศึก
 ปลุกกระแสสี่ปาย

ทวยไทย
 แซ่ซ้อง
 ชนชาติ
 ทั่วทั้งโลก
 นานา
 วัตรพร้อม 27 ธ.ค. 2551
 พูเพื่อง
 อุ่นเอื้อผองไทย
 พระบาท
 ไปสิ้น
 ละเมิด
 รำนไร้อตสู
 พระคุณ
 สยามยัง
 “ไท” ชัด
 โคตรไริยางอาย
 สำนึก
 รุกร้าย
 แตกแยก
 ทั่วพื้นปดพี !!!

ปุ๋ยอินทรีย์

ตรา

จึงใช้ดินจึงดี
ส่งเสริมเศรษฐกิจ

จึงมีผลผลิตเพิ่ม
ชีวิตปลอดภัย

สูตรเขียว

5 กก. / 25 กก.

สูตรแดง

5 กก. / 25 กก.

ผลิตโดย โรงปุ๋ยพลังชีวิต

247 หมู่ 10 ต.บึงไผ่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี 24190

โทร. 08-6855-3203, 08-4512-9836, 08-4301-7664

[เพลงนี้แต่งเสร็จเมื่อ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๐ เป็นเพลงที่บ่งบอกถึงความเป็นโลกุตระภูมิโดยแท้ ซึ่งอยู่ในรูปของเพลงจังหวะปลุกใจ มีเนื้อหาที่ชี้ชัดถึงการเป็นอภิญญาบุคคลตามแบบพุทธศาสนา ผู้ปฏิบัติจนละกิเลสได้จริง มีหัวใจเหนือในลาภยศสรรเสริญสุข ซึ่งเป็นศาสนาที่มีโลกุตระ-โลกวิทู-พหุบัณฑิตยะ-พหุบัณฑิตยะ-โลกาภิรมย์ รู้จักสังคมาอยู่กันสังคมา ไม่ได้มีฉันทิภูมิตินสังคมา จึงทำงานอยู่กับสังคมา แม้แต่งานการเมืองก็ช่วยสังคมาอยู่ด้วยสันติ-อหิงสา-อโหสิ-ข้อสัตย์-บริสุทธิ์-คมลึก-แมนประเด็น ออกมาทำงานรับใช้สังคมา เพื่อสังคมาอย่างจริงใจ จนกระทั่งมีผู้คนค่อยๆ เข้าใจ และออกมา

กอกทัพพุทธรธรรม

ร่วมมือ ร่วมกันขึ้นเป็น“กอกทัพพุทธรธรรม”
เพื่อกอบกู้ชาติประชาชนให้พ้นวิกฤติ]
“สมณะโพธิรักษ์”
๔ ธ.ค. ๒๕๕๕

[รื่องนำหัว] ขอกอกทัพพุทธรธรรม นำพาสันติสุขมาสู่แต่หมู่ชน

เหนือฟ้า ยังมีฟ้า คนเหนือคนยังมีแน่
แต่เป็นคนเหนือคน ผู้เพียรลดละสละตน
หัดอยู่กินเพียงน้อย เลิกมกลทินสินบน
เขินคนจนคนรวย ให้ช่วยๆกัน แบ่งปันน้ำใจ
เขาเป็นจอมแห่งยุทธ อาวุธคือมือเปล่าๆ
แต่เฝ้าเพียรบรรณา ชาวคนเล็กซึ่งถึงแก่นใน
เลือดจะสร้างสุขสันต์ นั้นมันฝันของใคร
ไร้ความเป็นไปได้ ที่โลกจะดีด้วยอาวุธนำ
ต้องเป็นคนหัวใจเหนือในยศลาภ
เพียรล้างคราบคดโกงเล่ห์หลมคมฆ่า
ข้อเขียนคมลื่นคิลปานานาสื่อน่า
ฆ่าตัวเองฆ่าแม่ทำด้วยรักโศกโศกโลกหลง
ต้องเพียรค้นค้นจนเห็นจริงถึงสุด
เจียนถอนชุดร้ายใดไม่พึงประสงค์
จะหลงติดหรือถือดีมีภัยเศษผง
มุ่งธรรมเป็นธงทิศเดียวชื่อตรงมั่นคงแข็งแรง

[รื่องนำกลาง] พร้อมมวลผู้บูชา ปรารถนาพาสันติสุขสู่ชน

เมื่อสร้างคน จนเกิดตนพ้นโลก
นี้ไซ้คติที่สังคมามืดจม จะได้ชมแสง
หากรวมกัน ปรึบกัน ฟันเกลียวใจ ไม่ระแหง
ไม่แผงกล จนหลงผิด เป็นเห็นว่าดี
เกิดกอกทัพพุทธรธรรมร้ายไปทุกถิ่น
ชูปชีพชีวินลึนงงมายกลับกลายเป็นลูชี
ช่วยปวงชนให้พ้นแลวแรงร้ายราววี
เชิญพร้อมพลีกิเลสเถิด จะเกิดเป็นกอกทัพพุทธรธรรม.

